RENÉE SHANN

Tratament pentru singurătate

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Luând direcția plajei, pentru una dintre acele plimbări lungi și înviorătoare care-i plăceau atât, Polly nu-și închipuia că în acea zi, un biet pescăruș care agoniza o să-i schimbe cursul vieții.

Doar câțiva îndrăgostiți de natură ca ea sau pasionați observatori ai păsărilor înfruntau vântul care mătura Hacon Sands, în această după-amiază de aprilie. Aerul era rece și uscat, cerul de un albastru intens și Polly, cu fața radioasă, înainta cu pași mari.

Înfofolită într-un hanorac îmblănit, cu picioarele protejate de cizme, mergea prin nisipul ud, râzând singură de această plăcere solitară și sălbatică.

Talia ei mică și o constituție mai curând gingașă îi dădeau o aparență de fragilitate înșelătoare. Atât fizic cât și psihic, Polly, așa cum arăta scânteierea părului său roșu și verdele strălucitor al ochilor, era stăpânită de o forță interioară

redutabilă. Foarte devreme confruntată cu responsabilități grele, își dezvoltase o personalitate integră, fără ca pentru asta să-și piardă partea optimistă a firii. Era plină de energie și privirea ei de ansamblu putea să lanseze fulgere de furie și aproape imediat să strălucească de o bucurie aproape copilărească.

În această după-amiază de duminică, se simțea gata să râdă de tot și de orice.

Un pic mai departe, un bărbat mergea în direcția ei, cu mâinile adânc înfundate în buzunarele hainei și bărbia ascunsă în guler.

Ajunseră în dreptul pescărușului în același moment și se opriră să contemple pasărea imobilă și acoperită de petrol brut.

Bărbatul, care era un pic mai aproape, înaintă piciorul și împinse pescărușul cu vârful încălțării.

Lui Polly i se sui sângele la cap.

– Nu vedeți că biata ființă este pe cale de a muri? strigă ea plină de mânie. Faceți ceva s-o ajutați în loc să-i dați cu piciorul.

Ea întinse mâna, gata să ia pasărea, dar necunoscutul îi prinse brațul și o opri ferm.

– Prostuțo!

Vocea lui era brutală.

– Privește-i ciocul. Este tăios ca o lamă! O fi acest pescăruș extrem de slăbit, dar ar putea să-ți taie încheietura mâinii fără nici o greutate.

Polly ignoră avertismentul salutar.

– Nu este un motiv suficient să-l maltratezi, ripostă ea. Ce soi de om ești ca să procedezi așa?

Necunoscutul o cântări o clipă cu ochii cenușii îngustați.

– Nu aveam deloc intenția să maltratez această creatură. Mi-am luat pur și simplu precauția s-o întorc cu vârful pantofului, ca să mă asigur că mai era în viață. Am fost deja atacat de un pescăruș care murea și nu doresc să reînnoiesc experiența.

Argumentul era de bun-simț și Polly, într-un gest de mândrie înciudată, își azvârli capul pe spate.

Făcând asta, capișonul hanoracului îi alunecă, descoperindu-i părul lung și roșu în care vântul năvăli imediat, creând în jurul feței tinerei o coroană de flăcări vii.

Bărbatul dădu înapoi un pas. Pălise brusc și privirea lui cenușie trăda acum o durere aproape insuportabilă. Întoarse capul și parcă nu putea suporta o asemenea viziune.

Tulburată de violența acestei reacții și de intensitatea privirii, Polly își îndreptă atenția asupra pescărușului. Tremură o clipă înainte de a răsufla.

– Nu va mai suferi, comentă bărbatul încet. Cu blestematul ăsta de petrol, bietul nu avea nici cea mai mică șansă.

Se aplecă pentru a strânge micul trup inert și Polly îl privi. Îi purta pică.

– Acum ai curajul să atingi acest pescăruș inofensiv, fiindcă este mort.

Cuvintele îi scăpaseră fără voie. Nu-și luase timp să reflecteze și mai puțin să analizeze motivele acestei ieșiri

bruște și de nestăvilit. Oh, nu-i purta pică în mod special acestui individ fără nume! Era mai curând o reacție instinctivă, un strigăt de mânie împotriva responsabililor acestei poluări criminale care făcuse deja ravagii în regiune.

Cu câteva săptămâni mai devreme, un petrolier eșuase pe o stâncă, în largul lui Hacon Sands și o parte din încărcătură se răspândise în mare.

Imediat, Polly își regretă cuvintele pe care le pronunțase. Dar, fără a-i lăsa timp să se scuze, necunoscutul se întoarse spre ea.

– Acum două sute de ani, femei ca dumneata erau arătate cu degetul și condamnate ca vrăjitoare. Iată un obicei englezesc pe care l-aș vrea restabilit în această secundă precisă.

Apoi îi întoarse spatele și azvârli cadavrul păsării cât mai departe în mare.

Polly se îndepărtă, rușinată îngrozitor de comportamentul ei ridicol și inexplicabil. Meritase această ultimă remarcă. Cum putuse fi atât de puerilă? Oare ce-i venise? Să se comporte așa nu-i era caracteristic.

Scutură din cap și alungă incidentul într-un colț al memoriei, încercând să se concentreze asupra evenimentelor ce urmau să vină.

Mâine va fi o zi mare pentru ea. Prima ei zi de studentă în serviciul radiologic al spitalului James Marlow Memorial.

O nouă carieră i se deschidea în față.

Cu câțiva ani în urmă, lucrase la spital ca secretară. Era înainte de a fi angajată de compania de asigurări Easternwide. Dar toată această epocă aparține de acum trecutului. Pentru ea, viitorul însemna trei ani de muncă practică și de studii, urmați de un examen care îi va da calificarea sperată.

Radiograf. Tehniciană, operatoare în departamentul de raze X al spitalului, va lucra cu specialiști, va asista la conferințe și va studia anatomia, fizica și fotografia.

Mult timp nu știuse, ca majoritatea publicului, diferența dintre meseria de radiograf, cel mai des numită operator și cea de radiolog. Dar în perioada petrecută la Memorial Hospital înțelesese până la urmă subtilitatea. Radiologul este un medic calificat care a urmat o specializare în radiologie, în timp ce radiograful este tehnicianul care manipulează aparatele cu raze X, în scopul obținerii imaginilor radioscopice care vor permite stabilirea unui diagnostic.

James Marlow Memorial Hospital avea trei radiologi și Polly fusese tristă să afle că unul dintre ei, doctorul Andrews, se pregătea să se pensioneze.

Alături de el, ca secretară temporară, făcuse primii pași în serviciu și sperase în secret că o va ajuta în deprinderea noii ei meserii. În fond, el îi dăduse ideea și dorința de a reîncepe o carieră în această branșă.

La acea vreme, nu-și putuse abandona familia și a se lansa în studii. Dar astăzi, împrejurările erau diferite. Domnul Denvers, directorul studiilor de radiografie, apoi domnișoara Brooke, supraveghetoarea șefă a serviciului, discutaseră mult

cu ea. Și fiecare își exprimase încrederea în termeni călduroși și încurajatori. Nici unul nici altul nu păruse să se formalizeze de diferența de vârstă dintre Polly și celelalte studente din primul an. Dimpotrivă, păreau să se felicite, convinși că o oarecare maturitate nu putea fi decât în favoarea sa.

Singura notă falsă în mijlocul acestui concert de încurajări era Ian, logodnicul ei, care făcuse pe scepticul.

Polly își imagină privirea lui sumbră și gânditoare.

Nu-l mai văzuse de mai multe săptămâni. Exact din ziua în care societatea la care lucra îl trimisese la Londra pentru a urma un curs de formare a cadrelor.

Cei doi tineri se întâlniseră la compania de asigurări Easternwide unde el lucra ca șef de departament. Foarte repede, Ian fusese atras de această tânără angajată, proaspătă și vioaie. Logodna fusese anunțată în anul precedent și proiectau să se căsătorească imediat ce Ian ar fi obținut promovarea atât de așteptată de director de filială. Ceea ce nu putea întârzia.

Așa că el fusese năucit să afle că logodnica lui relua drumul școlii și se lansa în studiul radiografiei, la James Marlow Memorial Hospital. Polly își amintea exact reacția lui când îl anunțase că se hotărâse...

– Dar... și planurile noastre de căsătorie? exclamase el. Speram că le-am putea concretiza în toamnă, cel mai târziu primăvara viitoare.

Polly revedea aerul lui derutat, jignit și mai presus de toate, mustrător.

– Cel puțin mai ai intenția să te căsătorești cu mine? o întrebase el, în voce sesizându-se îndoiala.

Încercase să-i explice ambițiile ei distruse de moartea subită a tatălui ei, când avea abia optsprezece ani.

Trecuse bacalaureatul, hotărâtă să înceapă studiile de medicină. Dar trebuise să abandoneze acel vis frumos pentru a se gândi să câștige bani. Urmase un cuvs de secretariat, apoi un stagiu de trei luni la spital, înainte de a găsi o slujbă la această companie de asigurări. Când fratele și sora ei, Roger și Julie, terminaseră la rândul lor liceul pentru a continua să studieze domeniile pe care și le aleseseră, simțise cum inima i se strânge la gândul ambițiilor sale pierdute, sfărâmate. Un moment, se lăsase pradă descurajării, imaginându-și că viața ar fi putut fi altfel fără decesul tragic al tatălui ei. Dar foarte repede, maică-sa știuse să găsească vorbele care să o smulgă din această stare tristă și negativă.

– Nu mai plânge pentru trecut. Gândește-te la viitor, gândește-te la tine, Polly, o sfătuise ea. Te-ai sacrificat când eram la nevoie. Acum, mă pot descurca singură și gemenii, de aici înainte, sunt suficient de mari și independenți să-și asigure propriile nevoi. Este rândul tău să te ocupi de carieră. Ce s-a întâmplat cu visul tău vechi de a deveni medic?

Polly scuturase tristă din cap.

– Sunt prea bătrână pentru asta. Mă gândeam mai curând la a mă forma ca asistent radiolog. Studiile nu durează decât trei ani și întrunesc calificarea cerută.

Jane Wilcox se bucurase sincer de vestea cea bună.

– Ce idee minunată! Tu care ți-ai dorit întotdeauna să lucrezi într-un spital! Ce spune Ian?

Fața lui Polly se întunecase.

– Ca să spun drept, nu am găsit curajul să-i spun încă. Este atât de fericit că a fost ales pentru acest stagiu al formării cadrelor, la Londra... Nu vreau să-i stric plăcerea.

– Polly, parcă nu ai fi logodită cu adevărat, să știi. În fond, Ian nu ți-a cumpărat nici măcar un inel, remarcase Jane, doritoare să-și liniștească fiica.

În loc de asta, Polly se înroși de indignare.

– Mamă! Suntem logodiți. Știi bine că de comun acord am hotărât să nu cumpărăm inel. Ian gândea că ar fi preferabil să economisească acești bani pentru cumpărarea unei case.

– Era previzibil din partea lui, murmurase simplu Jane.

În cele din urmă, Ian sfârșise prin a se pleca în fața încăpățânării și hotărârii evidente a lui Polly.

– Dar asta nu ne va împiedica să ne căsătorim, nu-i așa? Nu există nici o lege care să interzică studentelor să se mărite cu logodnicii lor. Sper doar să nu fiu transferat la o filială departe de aici...

Ian era un bărbat amabil, atent, pe care se putea conta, dar avea o tendință supărătoare de a considera lucrurile vieții dintr-un unghi pesimist. Contrari lui Polly, care vedea întotdeauna partea bună a evenimentelor. Și uneori era încercată de unele dificultăți în suportarea acestei neliniști latente, acestor întrebări constante.

Cu abilitate, deturnase conversația și Ian înțelesese că era mai bine să profite de ultimele momente care îi rămâneau de petrecut cu logodnica lui, decât să alimenteze inutil polemica. La urma urmei, ea părea hotărâtă să-și pună planul în aplicare.

***

Flint House se înălța mândră în mijlocul unui brâu de copaci cu câmpuri larg deschise, care se întindeau de fiecare parte cât vedeai cu ochii. Vara, câmpul era galben de grâu. La această epocă a anului, era acoperit cu noi mlădițe verzi, răsărite din pământul bogat și fecund.

Lui Polly îi plăcea în mod special această a doua epocă unde casa apărea brusc, în capătul drumului îngust. Această casă în care tatăl ei își folosise ultimele forțe, în urmă cu șase ani, transformând ceea ce era o veche fermă neglijată, într-o locuință splendidă, plină de farmec și personalitate. Pentru familia Wilcox, instalarea la Flint House fusese ca un vis care se realizase, în fine. După lipsa de confort și îngustimea locuinței lor din Londra, spațiul pe care-l oeferea această casă mare și natura înconjurătoare li se păruweră inestimabile. Dar vai, plătiseră un preț mare și moartea tatălui ei îi lăsase descumpăniți și copleșiți de durere.

În cele din urmă, Jane găsise forța să continue să trăiască.

„Să nu te gândești niciodată la ce ar fi putut fi dacă lucrurile s-ar fi petrecut diferit îi spusese ea într-o zi lui Polly. Tatăl tău nu ar fi vrut să schimbe cu nimic cursul evenimentelor. Gândește-te la el, de fiecare dată când privești Flint House".

Mergând de-a lungul aleii în acest moment, Polly își imagina cât de mândru ar fi fost tatăl ei văzând-o că-și realizează în fine prima ei ambiție.

Se strecură în casă prin ușa laterală, își scoase hanoracul și cizmele pe care le lăsă în antreu, apoi deschise ușa salonului. Maică-sa, care era așezată pe un capăt de canapea, tricotând, o privi pe deasupra ochelarilor.

– Ce mai ținută! Este ultima modă? Să te plimbi cu șosete de rugby? Ce s-a făcut cu acea faimoasă feminitate cu care mi se împuie urechile?

– Mamă, știi bine că port întotdeauna șosetele de rugby ale lui Robert când îmi pun cizmele. Îmi țin de cald. Și cum îndrăznești să-mi ții lecții despre feminitate când chiar tu purtai o minijupă în ziua căsătoriei?

Jane izbucni în râs.

– Tatăl tău era subjugat. Îmi spusese că nu văzuse niciodată ceva mai minuscul. Nu înceta să-mi spună că păream o fată de șaisprezece ani.

Tăcu, revăzând brusc imaginea acelui uriaș tandru care cu atâția ani în urmă își împărțise viața cu ea și a cărui dispariție prematură lăsase un gol pe care nimic nu-l putea umple.

Polly se apropie de ea și o strânse în brațe.

– Îmi pare rău, mamă. Nu ar fi trebuit să te tachinez. A telefonat cineva în absența mea?

Jane își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Tricotatul o obosise.

– Nu, nimeni. Este încă prea devreme pentru Ian. El sună întotdeauna mai târziu după-amiaza. Ți-e dor de el? Dar începând de mâine vei fi atât de ocupată că nu vei mai avea timp să te gândești la altceva în afara muncii tale.

Polly oftă.

– În unele momente, mă întreb dacă am luat hotărârea cea bună. Sunt mai mult de șase ani decât nu am mai deschis un manual școlar. Crezi că voi avea puterea și perseverența necesare? Uneori, mă îndoiesc.

– Bineînțeles că vei reuși, draga mea, exclamă maică-sa cu convingere.

În mintea ei, Polly nu putea decât să reușească în tot ce întreprindea.

Afară, vântul sufla încet, infiltrându-se printre trandafirii cățărători pe care îi făcea să tremure ușor, ridicând vârtejuri de frunze și de praf.

– Este plăcut să fii la cald într-o zi ca asta, remarcă Jane. Trebuie să fie frig pe plajă. Nu puteai să te întâlnești cu multă lume.

– Doar un bărbat, spuse Polly evaziv.

– Un pasionat de păsări?

– Într-un fel. Era un pescăruș mort pe plajă și l-a aruncat în mare.

– Bietul de el, murmură Jane. Tot o pată de petrol, presupun.

– Da, mereu aceeași poveste.

Polly se ridică, nedorind să mai continue conversația. Imaginea necunoscutului de pe plajă o urmărea și doar faptul că îl evoca o făcea să se simtă prost.

– Mă duc să pregătesc niște ceai în timp ce tu arunci câțiva bușteni în foc. Așa, ne vom putea încălzi toată seara.

Tocmai intra în bucătărie când telefonul răsună în casă. Deschise aparatul fixat în perete, lângă ușă.

Era ora șaptesprezece. Precis era Ian.

– Polly, ce faci?

– Fac bine, dragă, fac bine, răspunse ea mașinal. Ia te uită, aud radio în spatele tău. Ai reușit până la urmă să-ți instalezi un telefon în camera ta?

Ian râse, ușor jenat.

– Nici o șansă. Proprietăreasa mea nu va ceda niciodată. Nu, te sun din apartamentul surorii tale. Am trecut pe neașteptate pentru a spune bună ziua ei și Louisei și ele au insistat să rămân la cină. Pretind că au nevoie de un cobai.

Cunoscând aversiunea declarată a Juliei pentru viitorul ei cumnat, Polly deduse imediat că invitația provenea de la Louise, care era gata să facă pe mama cu sufletele singuratice. Dar se bucură pentru Ian. Să petreci seara de duminică închis între patru pereți nu este o situație de invidiat.

– Ce ți-au gătit? Un fel de mâncare exotică?

– Așa s-ar zice. Un pui cu sos dulce-acrișor și o tartă cu brânză și castane glasate ca desert. Îmi vine apă în gură când mă gândesc.

Polly zâmbi. Ian nu era un mâncăcios pretențios și ideea lui despre un festin duminical însemna o friptură bună de vacă gătită englezește, cu garnitură de cartofi la cuptor. Dar părea fericit și asta conta.

Se lăsă tăcere la celălalt capăt al firului.

– Nu vreau să mai lungesc telefonul, Polly, spuse el în cele din urmă.

– Nu-mi urezi noroc?

– Noroc?

– Ai uitat? Mâine va fi prima mea zi la spital.

– Oh... sigur... sigur... nu, nu am uitat. Noroc, Polly. Vin acasă în weekendul viitor. Ne vom vedea atunci.

Polly închise, ușor încruntată. Cum putuse să uite ce reprezenta această primă zi de curs, pentru logodnica lui?

Ridică din umeri. Fusese distras de perspectiva cinei savuroase care îl aștepta. Nimic mai mult. Nu era un motiv să se formalizeze.

Forfoti un moment în bucătărie și se întoarse în salon ducând o tavă cu un ceainic, două cești și câteva sandvișuri. Îndepărtase incidentul într-un colț al memoriei.

Focul trosnea în șemineul pe care John Wilcox îl curățase în întregime când se mutaseră în ferma cea veche. Vechiul

cuptor de pâine, pe care îl descoperiseră alături, le servea să-și aranjeze lemnele de foc.

– Era Ian? se interesă Jane.

– Da. Se pregătea să înfulece un pui cu sos dulce-acrișor și o tartă cu brânză. Fără friptură englezească pentru el, în seara aceasta.

– Dumnezeule! I-a crescut venitul?

– Nu, a trecut pe la Julie și Louise pe neașteptate și ele au hotărât să încerce pe el ultima lor rețetă culinară.

Jane o privi mirată pe fiică-sa, dar preferă să nu exprime ce gândea. Polly părea îndepărtată, gânditoare.

– Ce se întâmplă, draga mea?

Polly ridică ușor din umeri.

– Știu că Ian nu se simțea prea în largul său să vorbească de față cu Julie și Louise, dar...

– Dar ce, Polly?

Tânăra râse, jenată.

– Nu ar trebui să mă plâng, nu am ce să-i reproșez, dar este atât de previzibil și dacă spune că ne va suna la ora șaptesprezece, sunt sigură că telefonul va suna exact la ora șaptesprezece și nici o secundă în plus sau în minus. În fiecare marți primesc o scrisoare pe care o scrie duminică dimineață și o pune la cutia poștală luni, când se duce la lucru.

– Totul pare foarte logic.

– Mamă, ceea ce vreau să spun, este că într-o zi poate aș dori să-l văd făcând un lucru imprevizibil în întregime. Mi-ar

plăcea să mă surprindă, să aibă o idee cu adevărat romantică și puțin nebunească.

Jane izbucni în râs.

– Aș fi foarte interesată să-ți văd mutra dacă în acest moment ar năvăli în salon, te-ar lua în brațe și ar hotărî să fugă cu tine. Ai fi furioasă să-l vezi distrugându-ți toate planurile frumoase ale carierei. Nu poți avea totul, Polly.

Tânăra clătină din cap cu un aer posomorât.

Maică-sa o privi o clipă cu neliniște.

– Să știi că nu-l vei schimba niciodată. Crezi că-l iubești suficient pentru a-i accepta micile defecte?

Evident, răspunse repede Polly.

Mult prea repede pentru liniștea mamei sale.

Mai mult ca niciodată, Jane era fericită de hotărârea pe care o luase fiica sa de a-și relua studiile prea devreme abandonate. Va frecventa din nou oameni tineri. Mai ales, va putea să-și consacre toată energia pentru realizarea acestei formidabile provocări. Pentru prima oară după ani de zile, urma să se consacre propriului ei viitor, în loc să-l asigure pe cel al familiei...

***

James Marlow Memorial Hospital era unul dintre cele mai recent construite în această regiune engleză și amplasamentul

rural, dar cu accese ușoare față de cel mai apropiat oraș, satisfăcea straturile sociale ale populației din împrejurimi. Fusese numit așa în onoarea doctorului Marlow, un medic unanim apreciat în anii treizeci și care, la moartea sa, lăsase o donație generoasă destinată să permită construcția unui nou centru de îngrijiri a cărui nevoie se simțea acut simțită în această parte a comitatului Norfolk. Al doilea război mondial întârziase începutul lucr

ărilor, dar de atunci, cel puțin pentru tânăra generație, acea mare clădire din cărămidă roșie făcea parte integrantă din peisaj.

Pentru o mașină ca Mini a lui Polly, drumul dura în jur de o jumătate de oră. Trebuie spus că-și menaja în mod deosebit acest automobil minuscul care-și cunoscuse cei mai buni ani când tânăra îl achiziționase. Cumpărarea unei mașini devenise repede indispensabilă, odată cu instalarea lor în regiune, satul cel mai apropiat de Flint House nedispunând de nici un mijloc de transport public.

În momentul în care-și gara mașinuța în parcarea spitalului, un Rover se strecură în partea rezervată a medicilor. Un bărbat brunet, de talie înaltă ieși, se aplecă pentru a lua o geantă de piele și închise portiera cu grijă înainte de a-și plimba privirea cenușie prin jur.

Ca și Polly, doctorul Christopher Marlow se pregătea să-și petreacă prima zi la Memorial Hospital. Și deși își ascundea sentimentele, era deosebit de emoționat la ideea de a pătrunde în această incintă numită astfel în cinstea bunicului său.

Se îndreptă cu pași mari spre intrare și încercă să deschidă nervos ușa care ducea la serviciul de radiologie.

– Trebuie tras și nu împins, se auzi o voce din spate. Această ușă se deschide spre exterior.

Christopher simți cum părul i se facă măciucă. Se întoarse brusc și se trezi nas în nas cu tânăra roșcată a cărei imagine nu încetase să-l urmărească de la întâlnirea lor, puțin amicală, din ajun, pe plaja Hacon Sands.

– Dumneata! exclamă el, nevenindu-i să creadă. Ce naiba faci aici?

Polly își stăpâni un fior de groază. Dacă diavolul în persoană s-ar fi materializat în fața ei, n-ar fi simțit o dorință mai mare de a-și lua picioarele la spinare.

– Eu... lucrez aici, reuși ea până la urmă să articuleze. Mă rog, adică... începând de

astăzi.

Pe trăsăturile bărbatului, care nu o scăpase din ochi, se așternu stupefacția.

– Cel puțin nu în serviciul de radiologie?

Polly reflectă intens. El trebuia să fie noul radiolog care o să-l înlocuiască pe doctorul Andrews.

– Sunteți... Sunteți doctorul Marlowe? întrebă ea cu o voce mică.

Christopher Marlowe o privi o clipă, împărțit între compasiunea pe care i-o inspira jena vădită a tinerei și furia pe care o simțea la vederea acestei fețe încadrată de bucle roșcate.

– Ai avantaj asupra mea, domnișoară. Încă nu-ți cunosc numele. Dar cred că mă voi fixa foarte repede, dacă vom ajunge să lucrăm împreună.

– Sunt studentă și este prima mea zi la spital. Numele meu este Polly Wilcox.

– Polly? Iată un prenume destul de rar în zilele noastre. Presupun că este versiunea scurtată a Pollyannei.

Ea se înroși până la urechi.

– Nu. Prenumele meu adevărat este Maria. Polly este un diminutiv care mi s-a dat întotdeauna.

Dar Christopher Marlowe nu o mai asculta.

Ca și în ajun, în momentul în care vântul descoperise părul roșu al tinerei, fața lui se făcuse albă ca varul.

Făcu stânga-mprejur și Polly auzi, nevenindu-i să creadă, ceea ce murmură el:

– Este imposibil. Nu poate să mi se întâmple de două ori. Este un coșmar.

Capitolul 2

Nimic nu se schimbase.

După o absență de trei ani, Polly se aștepta să găsească importante transformări în departamentul de radiologie, dar cu excepția plantei verzi care se dezvoltase considerabil, în spatele biroului de la recepție, mobilierul, ambianța, chiar și mirosurile erau foarte asemănătoare cu ceea ce păstrase în amintire.

În schimb, din membrii personalului cu care lucrase în scurta ei trecere prin spital, doar doamna Beacon rămăsese fidelă la post. Toate celelalte persoane sau părăsiseră centrul de îngrijire, sau se măritaseră și dăduseră naștere la frumoși bebeluși care le ocupau de acum timpul.

– Ce bucurie să te văd înapoi Polly, exclamă doamna Beacon care, dacă te luai după fusta și bluza pe care le arbora în acea zi, nu-și pierduse gustul aproape exclusiv pentru compleurile bleumarin și albe.

O strânse pe tânără la piept și-i plasă câte un sărut călduros pe fiecare obraz.

– Sunt mândră să constat că te-ai ținut de cuvânt și că visul tău se va realiza în cele din urmă. Du-te repede s-o vezi pe domnișoara Brook. Te așteaptă în biroul ei.

Asistenta șefă a serviciului de radiologie dădu dovadă de același entuziasm.

– Sunt foarte fericită să te știu în fine printre noi. Sunt sigură că te vei arăta la înălțimea sarcinii și speranțelor noastre. Și nu uita niciodată că în ciuda ușoarei diferențe de vârstă între tine și celelalte studente, ai asupra lor avantajul de a cunoaște funcționarea departamentului nostru. Acum, dacă vrei să mă urmezi, o să-ți fac turul diferitelor săli.

O luară pe culoarul central și domnișoara Brooke împinse o primă ușă.

– Iată una dintre sălile de radiologie. Aici, radiologul poate depista la unii pacienți probleme cardiologice sau gastro-intestinale. Polly clătină din cap, vizibil impresionată.

– Nu te îngrijora, continuă domnișoara Brooke, o să te familiarizezi repede cu toate aparatele și funcționarea lor. O să te dau în grija Sarei Lorrimer. Îți amintești de Sara? Acum este calificată și răspunde de sala rezervată copiilor.

Tot vorbind, domnișoara Brooke îi arătă cum putea fi înclinată masa de examen ca să poată fi radiografiați pacienții sub diverse unghiuri. În cele din urmă, îi explică necesitatea pentru radiologi de a purta anumite bluze care îi protejează de radiații.

În același moment, ușa se deschise, lăsându-l să treacă pe doctorul Redfern, care-l înlocuia pe doctorul Andrews ca șef de serviciu.

– Polly Wilcox! exclamă el cu plăcere, strângându-i călduros mâna tinerei. Îmi amintesc de dumneata, acum, căpșor roșcat. Doctorul Andrews m-a anunțat de sosirea dumitale, dar nu puteam să plasez un chip numelui. Bine ai venit printre noi. Constat că Brooksy deja te-a pus pe jăratic. Sunt sigur că peste puțină vreme nu o să ne mai putem lipsi de dumneata. Dar pe moment, mi-e teamă că sunt obligat să te expediez. Am o consultație la ora nouă și jumătate. Doar dacă, bineînțeles, n-ai prefera să rămâi cu noi.

Domnișoara Brooke consideră momentul potrivit să întrerupă acest șuvoi de vorbe. Lucra de ani de zile cu doctorul Redfern, dar nu putuse niciodată să știe când era serios și când glumea.

– Cred că este preferabil să ne continuăm vizita prin serviciu, spuse ea foarte serioasă.

Când ajunseră pe culoar, se aplecă spre Polly.

– Doctorul Redfern nu este dintre cei care ascultă orbește de regulament, îi explică ea pe un ton confidențial.

Era vădit că severa domnișoară Brooke nu se făcea niciodată vinovată de o astfel de lejeritate.

La sfârșitul dimineții, Polly simțea că bietul ei cap este pe punctul să explodeze. Înmagazinase atâtea informații, termeni noi și impresii diferite că-i era teamă să nu poată reține totul.

Departamentul razelor X îi apărea dintr-o dată în altă lumină. Era o lume aparte, chiar în mijlocul spitalului, unde echipamentul de înaltă tehnicitate servea, într-un univers de strânsă interacțiune, nobila știință a medicinei.

Fiecare dintre sălile de radiologie avea specificul său propriu: radiografie, chirurgie vasculară, encefalografie, mielografie etc.

Polly simțea cum îi zumzăie creierul din cauza concentrării și spera să nu uite nici una din terminologiile indispensabile.

Partea din serviciu rezervată copiilor se afla la capătul culoarului și Polly fu încântată să-și regăsească o prietenă excelentă. La vremea când Polly își efectuase stagiul de secretariat la spital, Sara Lorrimer era studentă în anul al doilea și, timp de trei luni, legaseră rapid o prietenie. Din păcate, munca și hazardul vieții cotidiene le separaseră treptat.

Acum, erau absolut încântate să se regăsească și să poată munci împreună în cadrul aceluiași serviciu.

– Uitasem cât de bine vă înțelegeați voi două, declară domnișoara Brooke. Sara, ți-o încredințez pe noua noastră studentă. Ți se va alătura după ce îl va vedea pe domnul Denvers. Și cred că și doctorul Andrews dorește să-i vorbească.

– Doctorul Andrews? Nu a terminat săptămâna trecută? se miră Sara.

– Oficial, a încetat să facă parte din personalul consultant, vinerea trecută. Dar ținea să fie prezent astăzi, ca să-l

întâlnească personal pe noul radiolog. Cred că se obișnuiește greu cu ideea de a părăsi spitalul definitiv. Știm, pune punct la treizeci de ani de muncă și devotament!

Domnișoara Brook își punctă remarca oftând adânc. Ea însăși vedea profilându-se la orizont spectrul inevitabilei pensionări.

– L-ați zărit pe cel nou?

Asistenta șefă se încruntă dezaprobatoare. Ce lipsă de respect față de un membru al foartei onorabilei profesiuni medicale!

– Doctorul Marlow se află în clădire de circa o oră, spuse ea cu emfază.

În timpul acestui schimb de cuvinte, Polly păstrase tăcerea. Era mișcată de interesul pe care părea să i-l poarte doctorul Andrews și, odată terminat interviul ei cu domnul Denver, merse în direcția biroului vechiului său patron.

Ajungea la ușă când aceasta se deschise brusc, lăsându-l treacă pe doctorul Marlow.

El înălță din umeri, vădit mirat s-o găsească acolo.

– Doreai să mă vezi?

– Ăă... nu, speram.... veneam să-l văd pe doctorul Andrews. Îmi pare rău, credeam că va fi încă în.... în acest birou.

O voce cu ușor accent scoțian se auzi din partea cealaltă a ușii.

– Sunt tot aici, fetițo. Golesc sertarele. Intră. Ești persoana pe care vroiam s-o văd înainte de a pleca.

Polly ridică o privire timidă spre silueta înaltă care-i bara trecerea și acesta făcu un pas într-o parte.

– Te rog, intră, spuse el, schițând un zâmbet slab, înainte de a se îndepărta cu pași mari și hotărâți.

Polly îl găsi pe doctorul Andrews așezat în același fotoliu, în spatele aceluiași birou, ca altădată. Era rezemat cu nonșalanță de spătarul din piele, destins vizibil, în largul lui în acest mediu familiar pe care trebuia să-l părăsească. Totuși, privirea lui sclipea de maliție ca întotdeauna.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă el pe un ton fals morocănos. Ultima dată când te-am văzut erai o micuță femeie cu forme durdulii. Acum, îți pot vedea claviculele străpungându-ți bluza albă! Sper că n-ai urmat unul din acele regimuri prostești de slăbire. Te hrănești corect?

Polly avu impresia că se întoarce în timp. Era din nou acea mică secretară stagiară proaspăt ieșită din școala respectivă, dactilografiind rapoarte medicale, în timp ce șeful ei certa una din studentele de la radiologie fiindcă o găsea prea slabă. Doctorul Andrews era un adversar înfocat al tuturor regimurilor, mai ales pentru fetele tinere sub douăzeci de ani, pe care le considera prăzi prea ușoare pentru boli grave ca anorexia.

Polly zâmbi veselă.

– Cântăresc greutatea ideală pentru înălțimea mea, doctore. În acea vreme, eram chiar prea rotundă. Mă simt în cea mai bună formă astăzi.

– Hmm.

Doctorul Andrews nu părea deloc convins. Cunoștea viața lui Polly și lupta pe care o dusese să-și ajute familia, la moartea

tatălui ei. Nu se îndoia câtuși de puțin că prea multă muncă și necazurile o consumaseră puțin câte puțin în interior. Schimbă subiectul.

– Ce crezi despre noul nostru radiolog?

Întrebarea o luă pe nepregătite și nu se putu împiedica să nu roșească.

– Nu... nu mă pot pronunța încă, răspunse ea jenată. De abia îl cunosc pe doctorul Marlow.

– Totuși, precis ai remarcat că este bărbat foarte frumos.

– Da, presupun că este seducător, pentru cui îi place genul...

Doctorul Andrews zâmbi, mai poznaș ca niciodată.

– Pari în defensivă, Polly? Încerci să-mi spui că nu-ți place?

– Nu! Doar că... Oh, doctore Andrews, de ce vă pensionați în momentul în care am atâta nevoie de dumneavoastră? Contam atâta pe ajutorul dumneavoastră!

Bătrânul își încrucișă brațele pe piept. Polly îi oferea cel mai frumos compliment și savura fiecare cuvânt, fiecare sonoritate, cu delectare.

– Ies la pensie fiindcă am atins vârsta statutară să cedez locul unui consultant mai tânăr. Dar vei reuși foarte bine și fără mine, Polly. Ai forța, curajul și hotărârea de a duce la capăt tot ce întreprinzi. În plus, vei avea un exemplu care va ști la fel de bine ca mine să te ghideze în primele tale încercări de deprindere a meseriei.

– Oh? spuse ea, sceptică. Da?

– Doctorul Christopher Marlow, chiar. Te poate învăța mai bine decât aș fi putut eu face. Este la curent cu toate noutățile tehnice. Este un avantaj enorm pentru spital. Bineînțeles, el suferă și de două handicapuri. Primul fiind să poarte numele bunicului care, în ochii tuturor a devenit o referință. Nu este o responsabilitate mică, mai ales pentru un om atât de sensibil ca el.

Polly aștepta ca doctorul Andrews să enunțe al doilea handicap, dar el se mulțumi s-o privească, pe buze plutindu-i un zâmbet amuzat. Se vedea că aștepta ca ea să-l întrebe. Ceea ce Polly și făcu.

– Care este al doilea handicap?

– Este o partidă excelentă.

– O partidă excelentă? repetă ea, consternată.

– Polly, ești deosebit de lentă în această dimineață! Da, o partidă bună! Este frumos, bogat, încoronat de succese și celibatar. Toate femeile din serviciul de radiologie sub cincizeci de ani o să se îndrăgostească de el! Este fatal!

– Ei bine, puteți deja număra o excepție, ripostă Polly indignată.

Spera să găsească îmbărbătare și încurajări lângă specialist și el nu făcea altceva decât s-o tachineze!

Doctorul se ridică și făcu înconjurul biroului, pentru a veni în fața ei.

– Îmi pare rău că te-am supărat, Polly, spuse el trist. Nu am putut rezista dorinței de a te tachina. Dar te aprinzi prea repede. Însă îți promit să nu te necăjesc în seara festivă de despărțire. Vei veni, nu-i așa?

– Nu sunt invitată și nu credeam că merit o astfel de onoare. O umilă studentă ca mine.

– Studentă, poate. În privința umilinței, nu sunt prea sigur. Vei veni! O să-ți trimit chiar eu invitația.

O însoți până la ușă.

– Lăsând gluma la o parte, există adevăr în ceea ce ți-am spus, Polly. Doctorul Marlow poate pare rece și la început un pic dificil, dar acordă-i șansa. În sinea lui, este la fel de îngrijorat ca și tine de începerea unei noi vieți. Nu-l judeca prea sever.

***

Încăperea rezervată exclusiv radiografiilor pentru copii semăna cu un magazin de jucării. Păpuși, animale de pluș și alte obiecte erau dispuse ca într-un magazin, în momentul Crăciunului. Totul era gândit, calculat să-l distragă pe copilul speriat și să-l facă să uite zgomotele aparatului și luminile ciudate pe care le emana.

Sara făcea dovadă, față de micuții ei pacienți, de o blândețe, de un tact și de o perseverență admirabile. Reușea chiar să le liniștească pe mamele copiilor, adesea mai neliniștite decât odrasele lor.

Dimineața se petrecu fără incidente și Polly nu avu timp o singură secundă să se plictisească.

După masa de prânz, prima pacientă fu o fetiță rotunjoară și plăcută, în vârstă de circa cinci ani, căreia trebuia să i se facă radiografii la sinusuri. De-abia intrată în cameră, ea aruncă o privire încântată în jurul ei, vizibil fermecată de decor. Maică-sa, în schimb, era îngrozitor de nervoasă și se uita speriată spre aparatul de raxe X. Înainte ca Sara să fi putut evita, mama pronunță cuvintele fatidice.

– Acum, trebuie să-mi promiți că nu strigi, draga mea. Doamna îți va face niște fotografii cu mașina aceea caraghioasă. Nu ai nici un motiv de teamă. Nu ți se va face nici un rău.

Polly simți că Sara își înăbuși o exclamație. Era prea târziu. Aceste cuvinte intraseră în mintea copilului. Își înțepeni micuțele picioare în podea și refuză să se miște. Când Sara încercă s-o ridice, pentru a o pune pe masa de examinare, ea începu să uvle.

Nimic nu părea s-o poată calma.

– Fată rea ce ești, dacă nu încetezi imediat acest zgomot îngrozitor, tavanul o să-ți cadă în cap, continuă maică-sa neputincioasă.

Copilul se uită în sus și țipetele își sporiră intensitatea.

– Trebuie neapărat s-o scoatem pe mamă de aici, îi murmură Sara lui Polly, sau nu o să reușim niciodată. O duc să bea o ceașcă de ceai. Până atunci, încearcă să distragi atenția fetiței. Și scoate-ți bluza. Ea nu o să aibă de acum încolo încredere în nimeni îmbrăcat în alb.

Rămasă singură cu fetița care, epuiĂată, încetase să urle și-și recăpătă răsuflarea, Polly își scoase bluza și o puse într-un colț înainte de a strânge mai multe animale de pluș pe care le puse toate pe masa de examen.

Apoi, nedând nici o importanță copilului, începu să le vorbească încet.

– Bun, acum, o să vă așezați cuminți așa cum știți voi. Hai ursulețule, stai drept, și tu la fel, mamă purcică și toți copilașii tăi, puneți-vă la rând. Și girafa și iepurele la fel. Acum o să fiți fotografiați cu toții, așa că zâmbiți și păreți încântați. Oh, ce necaz, nu-i pot așeza cum trebuie. Măcar de m-ar ajuta cineva.

Cu coada ochiului, o văzu pe fetiță apropiindu-se ușor. Apoi, simți că o trage de fustă.

– Dacă vrei, le pot ține eu pentru tine, spuse o voce mică plină de bunăvoință.

Polly scutură din cap făcând pe sceptica.

– Nu cred că-i poți ajunge de acolo de unde ești.

Urmă o secundă de ezitare.

– Aș putea să mă așez pe masă cu ei, nu?

Polly arboră un zâmbet încântat.

– Ce idee extraordinară! Cum de nu m-am gândit mai devreme? Bineînțeles, o să ieși și tu în fotografie, dar nu te deranjează, nu-i așa? Așa o să-ți poți vedea toate oasele...

– Și oasele ursulețului și ale iepurelui și girafei...

Polly se gândi.

– Nu sunt sigură ce vom găsi înăuntrul lor. Dar acum sau niciodată ar fi momentul, ce crezi? Hopa sus, pe masă, iată. Și acum, ține-le bine lângă tine să nu cadă. Poți să le vorbești, dacă vrei. Nu le prea place să stea nemișcate, dar dacă le spui o poveste, atunci nu vor mișca și vom putea face o fotografie foarte bună. Crezi că poți să le ții și să le vorbești în același timp?

Fetița clătină din cap cu putere. Era încântată că fusese investită cu o astfel de misiune și uită imediat mediul, aparatele și toată lumea din jurul ei

– Știi cum să te porți cu copiii, spuse o voce pe care Polly o recunoscu instantaneu.

Era atât de absorbită de mica sa pacientă, încât nu auzise ușa deschizându-se și închizându-se discret.

Făcu stânga-mprejur și se trezi în fața zâmbetului binevoitor al doctorului Marlowe. Acest zâmbet sincer îl îftinerea vădit. Nu trebuia să aibă mai mult de treizeci și doi sau treizeci și trei de ani.

– Am întâlnit-o pe domnișoara Lorrimer pe culoar și mi-a explicat problema. Am trecut să văd dacă pot fi de folos, dar văd că nu ai nevoie de mine.

Polly asculta aceste cuvinte fără a îndrăzni să-și creadă urechilor. Ce diferență între necunoscutul taciturn de pe plajă și acest medic amabil și prevenitor.

Clătină din cap mașinal, în timp ce el se apropia de aparat, pentru a-i explica manipularea în cazul unei radiografii de sinus. Îi arată cum, odată razele X impresionând pelicula sensibilă, caseta conținând filmul alunecă într-un canal ce duce în camera obscură, unde un tehnician se ocupă de developare.

Polly asculta aceste explicații formulate cu o voce clară și precisă, dar întâmpina dificultăți să se concentreze din cauza gândurilor nebunești și fără nici o legătură cu radiografierea. Astfel, realiză că ochii doctorului Marlow, când era blând și conciliant, erau mai mult albaștri decât cenușii. Și mâinile lui atât de frumoase, cu degete lungi și fine, erau cele ale unui muzician. Cât despre bărbie, aceasta trăda o voință fermă...

– Care este ultima instrucțiune pe care ți-am dat-o?

Polly se înroși până la rădăcina părului.

– Ăă... instrucțiune? repetă ea cu o voce abia auzită.

– Asta și gândeam, nu mă asculți.

El părea dezamăgit.

– Îți explicam că acel canal este prevăzut cu două uși, una care se deschide în această cameră, cealaltă în camera obscură. Și din motive evidente, este imposibil să deschizi ambele uși în același timp. Aș adăuga că-ți doresc să fii ceva

mai atentă la conferințele la care vei asista sau șansele dumitale de a reuși la examene riscă să fie reduse la neant.

Cu această ultimă ironie, se răsuci pe călcâie și ieși.

Polly îl privi îndepărtându-se, înmărmurită, dar conștientă că-și meritase lecția. Dar era vina ei că se pierdea cu firea când o privea?

Sara veni în acel moment, reușind s-o convingă pe mamă să aștepte pe culoar. Cât despre fetiță, aceasta era ocupată să discute cu jucăriile din pluș, așa că nu dădea nici o atenție la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Nici absența maică-sii nu păru s-o perturbe peste măsură și radiografia laterală, apoi frontală, putu să fie efectuată fără vreun nou incident.

Dar în momentul când să dea jucăriile înapoi, lucrurile se agravară. Când Sara îi explică fetiței că trebuia să-i înapoieze mica familie de animale din pluș, gura copilului începu să tremure și ochii ei albaștri se umplură de lacrimi, tăcute de această dată.

– Nu pot păstra măcar un purceluș? întrebă ea cu o voce rugătoare.

– Las-o să ia purcelușul, murmură Polly, sincer mișcată. O să-ți aduc eu altul ca să-l înloc

– uiești.

Polly, dacă împart de fiecare dată, va trebui să facem plinul în fiecare zi.

– Hai, insistă Polly.

Sara ridică din umeri.

– Dacă trebuie să mă lupt cu copiii și asistenta mea în același timp, unde se va ajunge?

Ea încuviință din cap, râzând. Și Polly ieși ținând de mână o păpușă blondă și victorioasă care strângea la piept o jucărie minusculă din pluș roz, ca și cum ar fi fost vorba de un trofeu câștigat după o bătălie crâncenă.

În timpul acestei prime săptămâni, Polly avu des impresia că și ea ducea o bătălie. Nu era ușor să reiei studiile după mai mulți ani de viață activă. În plus, față de munca practică pe care trebuia s-o asigure în timpul zilei, asista la cursuri și studia în fiecare seară informațiile înmagazinate în orele precedente. Era o adevărată provocare, dar îi plăcea sincer ceea ce făcea.

Două dintre conferințele la care asistă fură prezidate de doctorul Marlowe. Prima era o introducere în cursul de anatomie și nu pierdu nici un cuvânt, știind că va fi întrebată mai târziu de către directorul de studii. A doua era o discuție mai mult decât un curs, despre precauțiile și regulile de securitate ce trebuie păstrate când se lucrează cu raze X.

Polly lua notițe, dar scrisul stenografiat era puțin îngreunat din cauza lipsei de practică și doctorul Marlowe vorbea cu adevărat foarte repede. La drept vorbind el făcea totul cu o dexteritate ieșită din comun: mișcările îi erau vioaie, mersul rapid, ideile nenumărate. Cuvintele îi ieșeau din gură într-un șuvoi continuu și majoritatea dintre ele erau pierdute înainte de a fi putut fi înregistrate și transcrise.

– Ce crezi despre doctorul Meliță? o întrebă unul dintre studenți, când părăseau amfiteatrul, vineri după-amiază.

– Neville Westley avea aproximativ aceeași vârstă cu Polly și prin unele atitudini, veselia și ușurința de a înnoda contacte cu oricine, îi amintea de fratele ei. Neville era animatorul spitalului, gata să șușotească în momentul cel mai prost ales și asta în ciuda tuturor ridicărilor din sprâncene și observațiilor cu care îl gratula domnișoara Brooke. Avea și mania să găsească porecle tuturor membrilor personalului spitalului.

– Presupun că vrei să vorbești despre doctorul Marlowe? Nu găsesc această poreclă de cel mai bun-gust.

Se ferea să-l încurajeze pe Neville, care din prima zi se arătase foarte curtenitor. El avea reputația unui nimicitor de inimi și acest gen de aventuri nu o interesau.

– Ce gândești despre doctorul Vedetă, în acest caz? Așa l-au botezat fetele.

– Gândesc că toate poreclele sunt stupide, ripostă Polly, pierzându-și dintr-o dată simțul umorului. Pariez că și pentru mine ai găsit un nume.

– Dacă accepți să cinezi cu mine diseară, în camera mea solitară, o să-ți spun. Poate chiar aș putea să-ți fac o demonstrație.

Polly se întoarse brusc.

– Ești de-a dreptul insuportabil!

Neville făcu o grimasă, înainte de a o saluta zeflemitor.

– Da, doamnă, știu, ești irezistibilă. Știi că furia te face țâfnoasă ca șampania? De asta îmi place să te tachinez.

– Oh, Neville, de ce nu te hotărăști să crești? Gândește-te la toate aceste persoane bolnave sau muribunde din jurul nostru și încearcă să fii un pic mai responsabil. De ce simți nevoia să faci mereu pe clovnul?

– Poate pentru a trăi mai ușor cu ideea că suntem înconjurați de persoane bolnave sau muribunde, răspunse el încet.

Polly simți că i se strânge inima. Ca pentru a-i arăta că înțelege, întinse mâna și-i atinse obrazul.

În acel moment, culoarul se umplu de larmă și Christopher Marlowe îi depăși, arucându-le o privire care arăta că nu pierduse nimic din această scenă.

Fără a-și putea explica motivul, Polly se simți vinovată.

– Ai planuri pentru acest weekend? întrebă Neville.

Fața lui Polly se lumină instantaneu.

– Nu mi-am văzut logodnicul de săptămâni. De fiecare dată, ceva neprevăzut îl împiedică să părăsească Londra. Dar în acest weekend se întoarce la Norfolk, și va trebui să-l văd duminică.

– Fericit om, comentă Neville.

Și Polly se îndepărtă, cu pas vioi și grăbit, fără a remarca la capătul culoarului o siluetă înaltă și brună care o urmărea din priviri.

Capitolul 3

– Ei bine, am trecut cu bine de prima săptămână, spuse Polly, veselă.

Era așezată împreună cu mama sa în fața unui mic dejun copios, în bucătăria însorită de la Flint House. Timpul se îmbunătățise considerabil, în acest sfârșit de lună de aprilie și Polly își înlocuise eternele pulovere cu un tricou lejer.

– Evident, comentă Jane, zâmbind cu mândrie. Tu ești o luptătoare, Polly. Nimic nu-ți poate rezista. Mai ales provocările.

Totuși, Jane cunoscuse momente de îngrijorare în cursul acestei săptămâni, în timp ce o observa pe fiica ei sculându-se devreme dimineața pentru a înfrunta o nouă zi la spital, și întorcându-se seara ca să se închidă în camera ei și să studieze până târziu în noapte. Dar în această dimineață, Polly avea tenul proaspăt și odihnit după o bună noapte de somn și

perspectiva unui weekend în familie ca și vizita lui Ian, duminică, erau suficiente să-i redea energia și buna dispoziție.

– Nu înțeleg de ce nu-l vezi pe Ian astăzi, spuse ea, turnând cafea fumegând în ceașca fiică-sii. Știa că familia lui dorește să-l vadă cât mai mult posibil, dar nu cred că s-ar formaliza dacă ai trece să-i spui bună ziua.

– Ți-am explicată, mamă. O problemă de ultim moment îl reține la birou. Ian nu va ajunge decât spre zece seara. Va veni deci, mâine dimineață, cât mai devreme.

Jane clătină din cap.

– Ca și Julie. De-abia o s-o vedem în acest weekend. Petrece seara cu prietena ei Sharon și sunt invitate mâine nu știu unde.

– Da? exclamă Polly, vizibil dezamăgită.

Sora ei, de când se inwtalase la Londra, părea să evmte reuniunile familiale și Polly spera ca, în timpul acestor două zile să câștige timpul pierdut. Ce păcat!

Se întoarse către maică-sa.

– Ce planuri ai pentru această dimineață, mamă?

– Contez să mă închid în bucătărie și să fac prăjituri. Lui Ian îi plac tartele cu cremă de lămâie, nu-i așa? Și voi face și o prăjitură cu ciocolată pentru Roger. Îi place foarte mult. Ar trebui să profiți de timpul acesta frumos și să te întinzi la soare, draga mea.

– Cred că o să mă ocup mai curând de peluza din fața casei. Iarba crește atât de repede în acest sezon.

Intrarea de la Flint House era străjuită de sicomori care înfloreau în timpul perioadei estivale, dar cum începea toamna, gazonul se acoperea cu un covor gros de frunze. Polly termină de strâns frunzele înainte de a tunde iarba vastei peluze când un zgomot – de tunet anunță sosirea fratelui ei.

Roger intrase pe alee și se opri în drepul surorii sale. Își scoase casca și zâmbi.

– Ce

– mai face studenta noastră?

– Bine. Și agricultorul nostru?

– Moare de foame! Nu mi-am luat încă micul dejun. Ai văzut-o pe geamăna mea?

– Nu sosește decât după-amiază ca să plece imediat. Dacă vrei să mănânci ceva, te sfătuiesc să te grăbești. Mama face pe cofetăreasa astăzi și bucătăria nu va întârzia să fie declarată zonă interzisă.

Polly îl urmări de fratele ei cu privirea, în timp ce el își împingea motocicleta mare, cumpărată de ocazie. Semăna așa de bine cu tatăl lor. Era fericită de sosirea lui. Vechea casă se însuflețea instantaneu din momentul$în care tânărul pășea pragul.

Julie sosi după-amiază, palidă și pe fugă.

– Nu te mai învârti în jurul meu de parcă aș fi o găină bolnavă, spuse ea, ușor iritată de atitudinea neliniștită a mamei sale. Sunt obosită, nimic altceva. Călătoria a fost groaznică, trenul

era aglomerat și nu, nu mi-e foame. Am mâncat un sandviș pe drum. Mă duc să mă schimb. Mă așteaptă Sharon.

Și dispăru pe scări.

Jane și Polly schimbară o privire.

– Este îndrăgostită, murmură Jane, scuturând tristă din cap. Este singura explicație. Are o mină proastă, este tristă și nu mănâncă nimic. Aceste semne nu înșală.

– Mamă, nu trebuie să tragi concluzii pripite! Poate că are gripă. În acest moment, există un virus în aer.

– Nu, nu este un virus, este dragoste, repetă Jane cu convingere. Și este prima oară când este atât de grăbită s-o regăsească pe Sharon. Cum poate prefera compania ei celei a propriei sale familii? Cel puțin sper că va petrece seara cu noi.

– Mamă, Julie va avea în curând douăzeci de ani și este obișnuită cu oarecare independență. Nu poți pretinde de la ea să petreacă sistematic sâmbătă seara acasă.

– Dar tu stai, ripostă Jane.

Polly coborî capul, în lipsă de argumente.

În acea seară, așteptă întoarcerea surorii ei ca să discute un moment cu ea, cum o făcea când erau mai mici.

– Vroiam să-ți mulțumesc că l-ai invitat pe Ian să cineze cu voi, duminica trecută. Mi-a vorbit mult în scrisoarea lui. Cred că a petrecut o seară excelentă.

Julie ridică din umeri, indiferentă.

– Louise a insistat să rămână. Vroia ca el să guste o nouă rețetă de bucătărie.

– Ei bine, a fost o idee bună. A fost foarte mișcat.

Julie începu să-și perie părul blond și lung.

– Se pare că noul tău șef este deosebit de atrăgător. Doctorul Marlow, așa este?

Polly își ridică sprâncenele.

– Cine ți-a spus?

– Jody, sora lui Sharon, este secretara serviciului de radiologie. Se pare că toate femeile din spital sunt înnebunite. L-ar fi numit doctorul vedetă.

Polly ridică din umeri.

– Nu este decât o poreclă printre altele. Mai există și doctorul Meliță, Băiat frumos, Înțelept etc.

– Poreclele sunt dovada că este remarcat. Dacă era un personaj fad și lipsit de interes, nimeni nu s-ar fi obosit să-i găsească una.

Polly o examină pe soră-sa cu curiozitate.

– Asta înseamnă că tu ții la Ian mai mult decât vrei să recunoști? Dacă-mi aduc bine aminte, i-ai găsit câteva porecle deocheate în trecut.

Spre surprinderea ei, Julie roși violent.

– Ce caută Ian în toate acestea? ripostă ea răspicat.

Apoi, fără a se mai preocupa de sora ei, se strecură în pat și stinse veioza.

– Sunt obosită și aș vrea să dorm acum.

Polly scoase un oftat și închise ușa de la camera surorii sale. Hotărât lucru, Julie era foarte prost dispusă.

Ian sosi la sfârșitul dimineții, duminică, îmbrăcat impecabil într-un costum bleumarin și cu o cravată superbă. Îi oferi un buchet de trandafiri Janei și o cutie de ciocolată logodnicei lui.

– Oh, mulțumesc, Ian, exclamă Jane. Ce frumoși sunt! Acum, dacă vrei să mă scuzi, trebuie să mă ocup de ultimele pregătiri pentru prânz. Roger, servește-ne cu un pahar de vin și adu-l pe al meu în bucătărie, vrei?

Polly zâmbi, vag jenată de eforturile evidente ale mamei sale de a-i lăsa singuri pe Ian și pe ea. „Cred că moare de dorința de a mă lua în brațe“ se gândi ea.

– Oh, ai L'Observer de azi, spuse Ian, fața luminându-i-se instantaneu. Mă lași să arunc o privire pe pagina financiară? Nu am avut timp să citesc ziarul înainte de a veni.

***

După masă cei doi tineri hotărâră să se ducă să se plimbe pe plajă.

Vântul era deosebit de rece și tăios și înaintau cu oarecare greutate, cu capetele plecate. Soarele dispăruse în spatele norilor și marea căpătase aceeași tentă cenușie ca cerul.

– Și să mai spui că ieri eram în grădină, cu mânecă scurtă, spuse Polly. Timpul nu seamănă deloc de la o zi la alta.

Ajungeau la o parte a plajei ușor apărată de vânt de stâncile falezei și tânăra zâmbea, cu obrajii roșii și cu ochii verzi mai scânteietori ca niciodată.

Dintr-o dată, Ian o atrase spre el și o sărută cu o ardoare neobișnuită.

– Te iubesc, Polly. Te iubesc cu adevărat.

Polly îl privi o clipă, ușor nedumerită.

– S-ar zice că încerci să te convingi singur, spuse ea pentru a-l tachina.

Ian scutură din cap, părând zăpăcit.

– Polly, să nu te îndoiești niciodată de mine. Nu mi-e ușor să exprim ceea ce simt, dar... Oh, Polly, ești o prietenă atât de minunată...

– O prietenă? Asta-i tot ce sunt eu pentru tine? O prietenă?

– Lasă-mă să-ți explic ce reprezinți pentru mine, spuse el, atrăgând-o lângă el și sărutând-o cu o înflăcărare și o violență care o făcu să protesteze râzând, încercând să se elibereze.

– Ian! Ce te-a apucat?

Atâta ardoare nu era în obișnuința logodnicului ei, în general foarte puțin expansiv și Polly simțea mai multă disperare decât dragoste adevărată în această pasiune bruscă.

Ridică spre el ochi mirați, când o siluetă în susul falezei îi atrase atenția. Un bărbat îi spiona printr-un binoclu. Un bărbat de talie înaltă și cu o haină tivită cu blană.

Ea își înăbuși o tresărire de surprindere și de indignare.

Chritopher Marlowe!

Cum îndrăznea? Apoi, dintr-o dată, adevărul îi apăru liniștitor, rezonabil. Observa păsările și, fără îndoială din neatenție, perechea de îndrăgostiți care i se ivise în câmpul vizual.

– Ce se întâmplă? întrebă Ian.

– Oh, nimic important. O clipă, am crezut că suntem spionați.

Ian zâmbi.

– Cine ar putea să ne supravegheze? De altfel, ce importanță are? Nici o lege nu ne împiedică să ne sărutăm la adăpostul stâncilor.

Vru s-o strângă din nou în brațe, dar ea se eschivă. Deasupra lor, silueta sumbră și singuratică dispăruse. Ea se înfioră, pradă unor emoții diverse și contradictorii.

Începe să-mi fie frig, Ian. Să ne întoarcem, te rog.

Cina fu rapidă și tăcută. Julie nu se întorsese și maică-sa se plângea de absența ei. Ian vorbi puțin și-și luă la revedere rapid, invocând o plecare în zori a doua zi dimineață. Polly îl însoți până la automobilul pe care-l împrumutase de la tatăl lui și privi cum se îndepărtează farurile în noaptea care se lăsa.

În afară de interludiul surprinzător de pe plajă, Ian i se păruse îndepărtat, absorbit de ceva necazuri, munca lui fără îndoială, și plecarea nu-l tulbura atât cât ar fi trebuit. Ea însăși părea să aibă mintea aiurea.

„Spitalul bineînțeles“ își spuse ea înainte de a se întoarce în casă.

***

Primul pacient din a zecea zi de luni era un băiat de zece ani care se pregătea să fie supus unei urografii.

– Este vorba de un examen al rinichilor, îi explică Sara. Se injectează un lichid special în venă pentru a vedea cum funcționează rinichii. Se fac mai multe clișee care permit radiografului să ajungă la un diagnostic precis. Astăzi, lucrăm cu doctorul Marlowe.

În același moment, intră o infirmieră în sala de radiografie, împingând un scaun rulant în care stătea Timothy Barnes, vizibil neliniștit.

Aproape imediat își făcu intrarea doctorul Marlowe. Le salută pe Sara și pe Polly cu un semn din cap amabil și se îndreptă spre tânărul pacient, un zâmbet liniștitor îndulcindu-i trăsăturile feței, în general auster.

– Bună ziua, tinere, cum te simți în această dimineață?

– Bine, răspunse copilul fără prea mare convingere.

– Tocmai am vorbit cu tatăl tău, spuse medicul, conversând cu relaxare. Spunea că ești pasionat de păsări și că aparții unei Societăți de tineri ornitologi. Eu însumi, ador să petrec momente lungi privindu-le cum zboară, dar de-abia am venit în această parte a Nortfolkului și nu cunosc încă prea

bine cele mai bune locuri de întâlnire din regiune. Ai putea să-mi dai câteva sfaturi?

Fața lui Tim se lumină imperceptibil. Pe măsură ce vorbea, înflăcărându-se la evocarea lungilor ore petrecute pe malul mării, să supravegheze apariția unei specii, rezervele păreau să-l părăsească și de-abia reacționă când doctorul Marlowe îi vârî seringa hipodermică în vena brațului.

– Gata, murmură Chritopher, cum copilul se crispa ușor. Pariez că nu ai simțit nimic, adăugă el făcându-i cu ochiul.

Copilul scutură din cap. Toată neliniștea îi dispăruse din privire și urmărea toate mișcările radiologului cu atenție și încredere totală.

– Deodată, făcu o grimasă.

Mă furnică peste tot, strigă el! Mi-este foarte cald!

Doctorul Marlowe îi luă pulsul.

– Totul este în regulă, nu te îngrijora. Este vorba doar de o mică reacție la serul pe care ți l-am injectat. Imediat, o să înceapă să-ți fie foarte sete și când totul se va termina, vei putea bea un pahar mare de suc de portocale. Pe moment, stai lungit liniștit, ca aceste două doamne să se ocupe de tine și să-ți fotografieze rinichii. Așa, vom putea vedea care este problema.

Un pic mai târziu, când Polly se întorcea de la sala radiografiilor cu brațele încărcate de clișee, se încrucișă din nou cu doctorul Marlowe.

– Vei fi fericită să afli că micul nostru erou nu suferă decât de un mic calcul renal fără gravitate, îi spuse el tinerei.

Polly se opri, un pic mirată de acest ton călduros, chiar prietenesc.

– Este o veste minunată, bâigui ea sincer ușurată pentru băiețel, dar nefiind în stare, ca de fiecare dată când se afla în prezența medicului, să se comporte firesc.

– Ești perfectă în această dimineață, adăugă el. Eficace și competentă.

– Mulțumesc, spuse ea într-un murmur.

El își limpezi vocea.

– Țineam și să precizez un mic amănunt stânjenitor. Contrar aparențelor, nu te spionam, ieri după-amiază. Mi s-a vorbit despre cumburi de rândunele de mare, în această parte, și speram să zăresc câteva.

Polly se înroși până la urechi.

Dar de ce să abordeze acest subiect? Ar fi fost mai bine să uite incidentul. Ea încercă să iasă din această situație printr-un artificiu.

– Hacon Sands nu pare hotărât să ne favorizeze întâlnirile. Mai întâi un pescăruș care moare la picioarele noastre, apoi rândunelele de mare care refuză să iasă din cuib când sunt așteptate...

Se întrerupse.

Fața doctorului Marlowe se înăsprise.

– Ai dreptate, spuse el sec. Poate ar trebui să evităm plaja, pe viitor.

– Nu contați pe mine să renunț la plimbările mele preferate! ripostă spontan Polly.

– În acest caz, voi face în așa fel să nu mă mai duc acolo, dorind să nu-ți stric toate duminicile.

Cu acestea, își continuă drumul și Polly îl privi îndepărtându-se, descumpănită.

Era un mod ocolit de a-i spune că ar fi mai bine, pentru ei, să nu se întâlnească prea des în viitor?

Ochii i se umplură de lacrimi.

Ca uleiul și apa – erau incompatibili. Uleiul și apa! Mai curând, focul și gheața.

Capitolul 4

Vinerea următoare, Polly găsi doar timp să se întoarcă acasă pentru a se schimba, înainte de a se întoarce la spital, pentru a asista la mica sărbătorire organizată în onoarea doctorului Andrews, cu ocazia plecării sale la pensie.

Îmbrăcase o bluză de mătase brodată pe care maică-sa i-o confecționase pentru Crăciunul precedent și o fustă neagră cu tăietură clasică și ireproșabilă.

Când intră în holul de recepție, fu întâmpinată de un zgomot vesel. Doctorul Andrews, radios, stătea în picioare în mijlocul unui cerc de prieteni, soția lui lângă el, fermecătoare și discretă ca de obicei. Bufetul era plin de mâncăruri savuroase și toți convivii circulau de la unul la altul cu un pahar de vin în mână.

Polly aruncă o privire în jur, în căutarea fețelor familiare și imediat îl zări pe doctorul Marlowe care se apleca spre o tânără încântătoare. Ea părea turnată în aur. Părul ei blond

strălucea ca spicele de grâu sub soarele verii, tenul îi era ușor auriu și rochia extrem de ajustată pe trup, scânteia în mii de focuri.

Dintr-o dată, Polly simți o senzație neplăcută la nivelul pieptului. O senzație sfâșietoare care îi perturba respirația, făcea să-i bată inima mai tare, mai repede.

Era geloasă!

Imposibil! În viața ei nu se lăsase pradă unui sentiment atât de inutil și de meschin. Atunci de ce, subit, nu mai putea suporta ca un bărbat, aproape un necunoscut, să se uite la altă femeie în afară de ea? Înnebunea? Gelozia derivă fatal din dragoste. Or, ea nu era îndrăgostită de doctorul Marlowe!

Se simți brusc minusculă, ridicolă, singură și dezorientată. Ce proastă era! Inconștient, se pregătise, se împopoțonase, doritoare să placă, să atragă atenția frumosului radiolog. Și el sosea la brațul unei femei strălucind de frumusețe.

– Ce faci ascunsă în acest colț ca o rățușcă?

Neville, cu un pahar de vin alb în fiecare mână, se strecurase în spatele ei fără a se face remarcat.

– Nu mă ascund, observ și reflectez, replică ea cât mai natural posibil. Unull din acele pahare este pentru mine?

El încuviință cu un semn din cap.

– O să înceapă discursurile peste câteva minute. M-am gândit că poate ți-ar fi sete.

– Excelentă idee.

Discursurile fură scurte și fără înfloriturI, toți urându-i numai bine doctorului Andrews. Invitatul de onoare spuse și

el câteva cuvinte, mulțumind călduros tuturor membrilor personalului spitalicesc și promițând să revină des.

– Numai ca să scap de corvoada spălatului vaselor, conchise el în mijlocul hohotelor de râs.

Izbucniră aplauze și invitații se îndreptară către bufet.

– Vii? îi propuse Neville, croindu-și drum prin mijlocul invitaților, până la masa bine garnisită.

– Cine este tânăra femeie în compania doctorului Marlowe? îl întrebă Polly, urmându-l îndeaproape.

– Ești singura din această încăpere care nu a cunoscut-o pe Fiona Young. Este pe coperta tuturor revistelor de modă. Este la Norwich în acest moment, pentru a turna o reclamă. Mă întreb cum domnul nostru doctor Vedetă a cunoscut-o. Nostim, n-aș fi putut crede că ar interesa-o acest gen de bărbat. Tu ce crezi?

– Nu știu, nu o cunosc, răspunse ea evaziv.

Câteva secunde mai târziu, Neville dispăru în cohorta veselă care se agita în jurul bufetului și Polly aștepta, un pic la o parte, ca invitații să se disperseze treptat, discutând cu farfuriile în mână.

Dintr-o dată, arome insistente de Chanel 5 o învăluiră ca un mantou. Instinctiv, se întoarse... ca să se trezească în fața doctorului Marlowe și a încântătoarei lui însoțitoare.

Polly, spuse acesta, aș vrea să ți-o prezint pe prietena mea Fiona Young. Fiona, ea este Polly Wilcox, una dintre studentele noastre.

Tânăra strânse o mână lungă și proaspătă, iar Fiona zâmbi cu căldură – sau condescendență?

– Sunt încântată să vă cunosc, spuse ea cu o voce dulce pe care Polly o asimilă imediat cu ciocolata caldă.

Ochii ei albaștri erau subliniați admirabil de gene dese și negre, și „false" gândi Polly, prea puțin caritabilă.

– Vă admir bluza de la începutul seratei. Este o adevărată minunăție, continuă Fiona.

– Mama mi-a lucrat-o, murmură Polly din vârful buzelor.

– Într-adevăr? Ce muncă admirabilă!

Simțind că i se face greață, Polly se scuză repede înainte de a merge spre ieșire. Nu făcuse decât câțiva pași când auzi pe tânăra manechin spunându-i doctorului Marlowe:

– Ce micuță încântătoare, nu-i așa Chris? Te adoră, știi? Ai observat privirile pe care ți le aruncă? Sper că nu i-ai sfărâmat inima?

Polly alergă fără oprire până la mașinuța ei Mini, garată cuminte în parcarea spitalului. Fără să mai răsufle, se strecură în dosul volanului și demară, rulând în noapte până la faleza care domina Hacon Sands.

Acolo, opri mototul și ieși în vânt, oferindu-și fața brizei.

Cu un secol în urmă, în locul unde se oprise, se afla un minuscul sat de pescari. Nu mai rămăsese nimic, cu excepția unui mic colț de cimitir.

Pe măsură ce trecuseră anii, eroziunea atacase faleza până când satul, altădată așezat pe pământ, se afla cocoțat periculos

deasupra prăpastiei. Unii părăsiseră satul, alții fuseseră luați de o furtună violentă care distrugea casele. Singurul vestigiu din această așezare pitorească, un mormânt de piatră se înălța nemișcat, insolit, etern, ale cărui inscripții fuseseră șterse de timpul, sarea și vântul marin.

Legenda, în ținut, spunea că orice suflet muritor care pronunță o rugăminte în fața mormântului misterios își vede dorința îndeplinită și în același moment răsună clopotul bisericii din sat, înghițită de furtună.

Polly stătea în picioare în noapte. Cuvintele Fionei Young încă îi răsunau în minte și se stăpânea să nu-și urle furia, mânia și frustrarea.

Era posibil ca ochii ei să-i trădeze sentimentele de care încă nu era conștientă? Se spune că ochii reflectă sufletul. Era îndrăgostită de doctorul Marlowe? Dacă era așa, cum s-ar mai putea vreodată întoarce în spital? Cum ar suporta să-l revadă din nou?

Scutură din cap, descurajată.

– Te rog, murmură ea, te rog dă-mi forța să-l privesc în față și să nu-mi pese de ce va gândi.

Se înfioră. În graba ei, uitase să-și mantoul pe care mama ei i-l împrumutase ca să se asorteze cu bluza și fusta. Și dintr-o dată, mușcătura vântului i se păru de nesuportat. Se duse să se adăpostească în mașină când un zgomot ciudat îi atrase atenția.

Dangănul îndepărtat al unui clopot.

Se întoarse tulburată.

Nu visa. Era chiar sunetul unui clopot, muzică tristă și tânguitoare care o acoperea pe cea a valurilor care se spărgeau pe plajă. Apoi, nu mai auzi nimic. Marea luase în posesie noaptea.

Se strecură în dosul volanului, profund emoționată. În același timp, se simțea ciudat de liniștită...

***

Jane o trezi a doua zi dimineață, trăgând draperiile de la camera ei, pentru a lăsa să pătrundă lumina orbitoare a soarelui.

– Ziua se anunță frumoasă, spuse ea. Vântul s-a oprit și este foarte plăcut afară. La ce oră te-ai întors acasă? Nu te-am auzit urcând scările.

Polly se întinse, leneșă.

– Nu știu exact. Trebuie să fi fost în jur de miezul nopții.

– Eu dormeam buștean. Mă întorc în bucătărie. Roger va veni dintr-un moment într-altul și va fi mort de foame, ca de obicei.

Polly se ridică, își puse un capot și o urmă pe scară.

– Mamă, o să trebuiască să mă întorc la spital. Ți-am uitat mantoul, ieri seară.

– Să știi că poate aștepta până luni.

– Nu-mi place să-mi las lucrurile în vestiar. Este deschis pentru oricine.

Roger sosi chiar în acel moment.

– Bună ziua fetelor, salută el vesel. Polly, ai observat că la roata din dreapta probabil s-a spart cauciucul?

Polly scoase o exclamație iritată. Iată ce câștigase hoinărind noaptea pe faleza stâncoasă.

– Nu-mi rămâne decât să-l înlocuiesc.

– Am aruncat o privire și la roata de rezervă, surioară. Tare mi-e teamă să nu pățești la fel. Cauciucul este tocit.

De această dată, Polly păru îngrozită.

– Ar fi trebuit să-l înlocuiesc de mult timp, murmură ea. Dar se adună întotdeauna cheltuielile care nu pot fi compensate de banii care îmi intră. Oricum, nu eram sigură să pot continua să întrețin o mașină cu salariul de la spital.

– Ba da, interveni Jane. Te voi ajuta să-ți cumperi cauciucuri noi. În fond, tu mă duci întotdeauna în oraș pentru a face cumpărături. Roger, vrei să cauți tu cauciucuri, în acest weekend?

– Ca și făcut, răspunse acesta.

– Sunteți foarte drăguți, dar asta nu-mi rezolvă imediat problema. Cum o să mă duc în această dimineață la spital?

Roger o studie cu maliție.

– Încălecând pe bolidul meu, bineînțeles. De mult visez să te iau pe motocicletă. În schimb, nu o să te pot aduce înapoi. Am întâlnire cu un prieten la Norwich. Ne ducem după-amiază la meciul de rugby.

Fața lui Polly se lumină instantaneu.

– Întoarcerea nu va fi o problemă. O să iau autobuzul până la Bradheigh și de acolo, o s-o tai peste câmp. Nu sunt decât patru kilometri și ador să merg pe jos.

O oră mai târziu, îmbrăcată în blugi, un pulover și o pereche de ghete vechi, își punea casca pe care i-o întindea fratele ei, sub privirea vag dezaprobatoare a maică-sii.

– Fii prudent, Roger. Nu sunt niciodată liniștită când ești pe drumuri. Nu merge prea repede.

– Nu te neliniști, mamă, spuse tânărul, înainte de a porni.

Cu brațele înconjurând solid talia fratelui ei, Polly savură această plimbare matinală pe care o găsi foarte înviorătoare și, când puse din nou piciorul pe pământ ferm, un pic mai târziu, îi mulțumi lum Roger cu un zâmbet larg:

– A fost formidabil! Nu sunt sigură că vreau să merg în fiecare zi, dar a meritat să încerc, spuse ea, scuturându-și părul după ce-și scoase casca.

Roger își scoase și el casca, bucuros că va fi eliberat în câteva secunde și-și examină sora cu atenție. Brusc, se aplecă și depuse o sărutare pe obrazul ei.

Nici unul nici altul nu remarcaseră Roverul din fața spitalului, al cărui șofer îi observa cu o curiozitate vădită.

Polly izbucni în râs.

– Ce am făcut, ca să merit o astfel de onoare?

– Mi-am amintit vremea deja veche, când mă cocoțai pe portbagajul bicicletei tale că să mă plimbi în jurul grădinii. Erai întotdeauna atât de răbdătoare și de drăguță cu mine. Vroiam să-ți mulțumesc că ai fost o soră mai mare atât de bună.

Apoi, ușor jenat că se lăsase dus de un sentimentalism, își puse din nou casca pe cap.

– Pe mai târziu. Și nu-ți cheltui toți banii dacă te hotărăști să-ți faci cumpărături la Norwich.

Dispăru imediat într-un zgomot de tunet.

Polly se întoarse și întâlni privirea cenușie a doctorului Marlowe. Era rezemat cu nonșalanță de mașină.

– Bună ziua, spuse el, apropiindu-se și privind-o amuzat. Crezi că-mi poți satisface curiozitatea, domnișoară Wilcox? Se pare că ai multe săgeți în tolbă. Mai întâi, te văd flirtând pe culoarele spitalului cu tânărul Westley. Apoi, asist din întâmplare la un flirt de genul puțin cam profesional, pe plaja Hacon Sands. Și ca să sfârșesc, sosești în brațele unui tânăr temerar plin de tandrețe amabilă. Care este secretul dumitale?

Polly se îmbătoșă cu toată talia ei mică.

– O să vă explic, răspunse ea, ușor sarcastică. Îl consider pe Neville Westley drept un poznaș și spre deosebire de celelalte femei din serviciul de neurologie, îl tratez cu toleranță. O calitate care se pare că vă lipsește, doctore Marlowe. Neville are reputația că încearcă să seducă tot ce poartă fustă și ține să și-o păstreze. El se joacă și noi ne jucăm cu el. Bărbatul cu care mă aflam pe plajă este logodnicul meu și avem de gând să ne căsătorim toamna viitoare. Nu este un secret pentru nimeni din cadrul departamentului. În fine, „temerarul“ pe care tocmai l-ați văzut, este fratele meu, care a făcut intenționat un ocol până aici, ca să-mi pot recupera un obiect uitat!

Christopher păru sincer copleșit.

Dacă Polly dorea o revanșă, tocmai o avusese.

Se lăsă o lungă tăcere, pe care Polly nu căuta să o întrerupă.

– Nu sunt dintre cei care recunosc ușor că au comis o gafă și în aceste împrejurări gafa este gravă, murmură el, vizibil nemulțumit. Dar crede-mă, îmi pare sincer rău. Nu știam că ești logodită și nu știam că ai un frate.

Scutură din cap.

– Ai dreptate, sunt îngrozitor de intolerant și acesta-i cel mai mic dintre defectele mele.

Schiță un biet zâmbet care eșuă imediat.

– Acum, dacă vrei să mă scuzi, sunt așteptat pentru o urgență.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre intrarea serviciului de radiologie.

Polly rămase nemișcată.

În loc să se simtă satisfăcută, era descumpănită, necăjită. Printr-un efect de bumerang ciudat și neașteptat, îi era necaz că-l pusese pe doctorul Marlowe într-o situație umilitoare. Relația dintre ei semăna cu un vapor în dezechilibru pe o mare dezlănțuită, mișcându-se necontenit de la un exces la altul, incapabil să le aducă pace. Pe moment, ea părea să fi învins, dar departe de a se felicita, găsea acestei victorii un gust amar.

Capitolul 5

Serviciul de radiologie era aproape pustiu în această dimineață de sâmbătă. Polly traversă culoarul lung până la vestiarul personalului, unde o găsi pe Sara, care se spăla pe față.

– Ai lucrat toată noaptea?

Tânăra era de gardă până a doua zi dimineață.

– Nu chiar. Am reușit să dorm câteva ore, dar o serie de urgențe s-au prezentat foarte devreme azi-dimineață. Printre altele, un copilaș care a înghițit fluierul câinelui său. Ce naiba putea să facă un băiețel în mijlocul nopții cu un fluier? Și acum îmi pun această întrebare. Dar tu, ce faci aici?

– Am venit să-mi caut mantoul pe care l-am uitat aseară când am plecat, răspunse Polly.

– Vorbești de acel minunat pardesiu din tafta neagră? L-am pus în dulapul meu, pentru mai multă siguranță. Dar fiindcă tot ești aici, mi-ai putea face un mare serviciu.

– Ce anume?

– Este vorba de a-i da un biberon cu bariu unui bebeluș de șase săptămâni. Mama nu este în stare s-o facă și asistentele sunt toate prinse. Sosirea ta este un adevărat miracol.

Era clar că urma să aibă de-a face din nou cu doctorul Marlowe. De ce soarta se încăpățâna astfel cu ea?

– Nu preferi să te adresezi cuiva mai experimentat? spuse Polly, ezitând. Și uite, nu sunt în ținuta de lucru.

Sara izbucni în râs.

– Cui îi pasă dacă porți blugi sau un taior Chanel? Și știi la fel de bine ca mine că nu trebuie să ai studii pentru a hrăni un bebeluș. Hai, doar n-o să mă lași baltă în momentul în care am nevoie de tine!

– Nu, sigur că nu, murmură Polly din vârful buzelor.

Bebelușul suferea, se credea, de o stenoză hipertrofică a pilorului și doctorul Marlowe fusese chemat pentru a confirma diagnosticul chirurgului de gardă.

– Și dacă refuză să înghită biberonul? întrebă Polly, în timp ce mergeau amândouă pe culoar.

– Nici un risc, explică Sara. Bietul micuț moare literalmente de foame. De două săptămâni nu este în stare să păstreze toată mâncarea. Nu este de altfel imposibil să-l verse. Pregătește-te pentru un eventual accident.

Cu moartea în suflet, Polly pătrunse în sala de radiologie. De ce să i se impună o astfel de tortură? Cum va reacționa doctorul Marlowe revăzând-o?

Nu avu timp să-și pună și alte întrebări fiindcă, aproape imediat, apăru o asistentă, ținând un bebeluș care urla.

– Cui trebuie să i-l dau pe micul Waters? se interesă ea repede.

Polly înaintă și luă copilul în brațe. O cuprinse de îndată un val de compasiune, îi dispărură toate dubiile și presentimentele rele. Singura care conta era această micuță ființă dependentă și suferindă.

Strecură vârful degetului mic în gura bebelușului și plânsetele încetară instantaneu.

Asistenta o privi năucă.

– Cum de nu mi-a trecut prin cap? exclamă ea. Reflex de higienă, presupun. Ar fi trebuit să-mi sterilizez degetul mai întâi. Ei bine, bravo domnișoară...?

– Polly, doar Polly. Oh, privește, a deschis ochii. Sunt căprui! Credeam că bebelușii se nasc întotdeauna cu ochi albaștri.

– În general așa este cazul, dar unii dintre ei își schimbă culoarea mai repede ca ceilalți. Bun, trebuie s-o șterg. Avem lipsă de personal, ca de obicei.

În acel moment își făcu apariția doctorul Marlowe.

– Nu am pregătit încă biberonul cu bariu, doctore. Nu știam dacă ați prefera biberonul sau metoda nazală.

– Prefer biberonul, răspunse el.

Privirea lui o întâlni pe cea a lui Polly și crezu că citește în fundul ochilor lui o rugăminte, o implorare tristă.

Se apropie de ea.

– Ți s-a explicat procedura? întrebă el încet.

– Nu chiar. Știu doar că trebuie să dau un biberon cu bariu bebelușului.

El clătină din cap și-și puse șortul de plumb pe care-l înnodă grijuliu în jurul taliei, înainte de a-și pune mănușile.

– Este vorba de un caz de stenoză congenitală hipertrofică a pilorului, ceea ce înseamnă mai simplu, o îngustare a gurii stomacului spre duoden, care duce la trimiterea înapoi a hranei. Dacă nu intervenim foarte rapid, copilul poate muri de foame. Vei înțelege mai bine când vei vedea pe ecran. Pune-ți un șorț de protecție. Găsești unul în spatele dumitale.

– De ce? Eu nu o să intru în contact direct cu razele X. Și bebelușul? N-ar trebui mai bine să fie protejat el?

– Se pare că nu realizezi că riscurile de iradiere la un pacient expus în mod excepțional la raze X sunt aproape nule comparativ cu persoana care le manipulează de-a lungul timpului. De aceea, este preferabil să te protejezi în orice împrejurări.

Polly se execută imediat, dar pentru asta, trebui să pună jos bebelușul o clipă. Privat de îmbărbătarea ei, acesta începu să urle din toate puterile.

Chritopher Marlowe zâmbi.

– Un lucru este sigur, plămânii acestui omuleț sunt în perfectă stare. Biberonul este gata... domnișoară?

Sara se apropie imediat.

– Am lărgit gura tetinei.

– Perfect. Polly, începe prin a-i da jumătate de biberon.

Bebelușul, instalat confortabil în îndoitura brațului ei, înghițea lacom biberonul.

– Încet, murmură doctorul Marlowe care urmărea operația îndeaproape. Încet. Fii atentă să nu vomite. Bine. Acum, pune-l încet pe masă și scoate învelitoarea.

Radiologul își puse mâna pe trupușorul gol, ca o barieră contra greutății tubului amplificator pe care-l coborî până în palmă. Bebelușul, realizând dispariția biberonului, protestă cu vehemență, agitându-și în gol genunchii și pumnii minusculi.

– Polly, degetul tău, ordonă Chris.

Ea se aplecă asupra copilului și-i oferi vârful degetului pe care el începu să-l sugă cu vigoare. Doctorul Marlowe își scoase mănușile și manipulă partea dreaptă, apoi abdomenul, în final partea stângă. Făcând asta, făcea fotografii, avertizând-o pe Sara de fiecare dată. Pe monitorul aparatului Polly distingea linia osoasă minusculă, umbra unei inimi care bătea și oxidul de bariu, umbră neagră în stomacul bebelușului.

– Poți să-i dai restul biberonului, spuse radiologul. Atenție, când îl ridici, să nu te lovești cu capul de tubul amplificator. Eu am pățit-o de mai multe ori.

Tonul amical al vocii lui redădeau speranță și încredere tinerei. Nu dorea nimic mai mult decât asigurarea să poată lucra întotdeauna într-o atmosferă călduroasă și destinsă.

Poate se putea chiar prevedea o relație armonioasă între ei? Deja, schimbul de cuvinte din parcare i se părea îndepărtat și fără consecințe.

Cu foamea ușor potolită, micul pacient înghiți restul stidei mai încet și cu protestă când Polly îl puse iarăși pe masă. Peste douăzeci de minute, examenul era gata.

– Ai făcut o treabă excelentă, spuse Sara, în timp ce doctorul Marlowe părăsea sala de radiologie pentru a merge să-i dea raportul chirurgului de gardă.

– Crezi?

– Sunt absolut sigură că șeful nostru a fost încântat și asta în ciuda blugilor tăi. Ai remarcat că-ți spunea Polly fără încetare? Singurul lucru pe care l-am obținut eu de la el a fost un... ăăă.... domnișoară.

Cele două tinere izbucniră în râs.

Polly părăsea serviciul de radiologie cu mantoul maică-sii sub braț, când dădu iarăși de doctorul Marlowe, gata să urcee în Roverul lui.

– Ești curioasă să știi rezultatul muncii noastre de azi-dimineață? întrebă el.

– Sigur că da, răspunse ea repede.

– Ei bine, este vorba efectiv de o îngustare a sfincterului care leagă stomacul de intestinul subțire, dar e ceva ce poate fi corijat. Bebelușul va suferi o intervenție chirurgicală la începutul după-amiezii.

Polly nu-și putu reține un tremur de groază, imaginându-și acel bebeluș sub bisturiul chirurgului.

– Această operație îi va salva viața, reluă radiologul și te pot asigura că nu va suferi. Mă rog, copiii recuperează mult mai rapid decât adulții. Într-o zi sau două, își va mânca biberoanele normal și în câțiva ani, va fi fără îndoială un voinic mare și zdravăn.

Privirile li se întâlniră și Polly simți cum inima ei o ia la galop.

– Crezi că poți uita ce ți-am spus azi-dimineață? întrebă el cu un aer vinovat. Credeam că o glumă ne-ar face bine la amândoi. Dar în loc de asta, te-am jignit fără să vreau.

– Să ne facă bine la amândoi? repetă Polly, nedumerită. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

El ezită, simțindu-se prost, clătinându-se de pe un picior pe altul.

– Ascultă, nu este ușor de spus, dar știu că ai auzit aseară remarca prostească a Fionei. Îmi închipui ce ai simțit... Asta este!

Polly, cu obrajii în flăcări, încercase să scape, dar Christopher, anticipându-i reacția, o reținuse de braț.

– Uite ce vroiam să evit azi-dimineață. Dacă nu aș fi făcut acea glumă, ai fi fugit. Polly, nu trebuie niciodată să te îndoiești de buna mea credință. Te asigur că intenția mea nu a fost să vă insult, pe dumneata și pe fratele dumitale.

Tânăra își privea fix vârful încălțărilor, neștiind ce să zică sau să facă. De ce? De ce menționase acel incident nefericit?

– Dacă am lua totul de la zero? reluă el, insistent. Să uităm neînțelegerea de azi-dimineață și ce anume a cauzat-o. Nu este important, să știi, comparativ cu ceea ce s-a întâmplat după aceea. Ai contribuit la salvarea unei vieți, să nu uiți asta niciodată.

Ea își ridică ochii spre el și-i răspunse la zâmbet. Totul părea atât de simplu dintr-o dată.

– Propun o celebrare pentru a pecetlui armistițiul. Accepți să mănânci cu mine?

Mirarea care apăru pe fața tinerei îl făcu pe doctorul Marlowe să se teamă că ar fi comis o nouă gafă.

– Crezi că logodnicul dumitale nu ar fi de acord?

– Oh nu, el nu este așa, răspunse ea cuprinsă de remușcări.

Nici o secundă din cursul dimineții, nu se gândise la Ian.

– Pur și simplu, nu sunt îmbrăcată pentru a merge la restaurant.

El izbucni în râs.

– Nu te neliniști. Locul unde mergem este simplu și blugii tăi vor trece total neobservați, spuse el, înconjurând Roverul pentru a-i deschide portiera.

Niciodată în cursul mesei de prânz, spectrul lui Ian și al Fionei nu veniră să-i deranjeze. Erau numai ei, într-un restaurant pitoresc, pierdut în mijlocul copacilor și dominând un râu.

La sfârșitul mesei, Christopher sugeră o plimbare pe malul râului. Polly se simțea ca plutind pe un nor. Era fericită, vinul

îi dădea o senzație plăcută de căldură, era timp frumos și natura mirositoare îi părea mai frumoasă ca niciodată.

O luară pe o cărare pe malul apei până la un luminiș minuscul, tapisat cu gazonul cel mai primitor.

– Ce frumos este, murmură Polly, pierdută în contemplarea peisajului.

Dintr-o dată, cântecul unui cuc răsună de cealaltă parte a râului.

– Este prima dată că aud cucul în acest an, remarcă Christopher.

– Știi ce se spune în Norfolk? Ceea ce făceai când te surprinde cucul prima oară, vei face același lucru anul următor.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, spuse el cu un zâmbet.

Privirile li se întâlniră și Polly simți brusc iminența unui pericol. Se juca acum cu focul. Nici unul nici altul nu erau liberi să se abandoneze astfel jocului seducției. El era vizibil legat de tânăra și încântătoarea Fiona Young. Și ea era logodită. Niciodată nu l-ar putea trăda pe Ian. Trebuia să-și vină în fire. Să uite ciudata euforie care o cuprinsese dimineața. Plăcerea de a lucra cu Christopher o făcuse să-și piardă capul. Dar nu trebuia, nu putea să se lase pradă acestei porniri.

– Mă gândeam, speram că poate am putea reveni, într-una din aceste zile, spuse el cu o voce șovăielnică.

Polly se rezemă de un copac și mângâie scoarța cu vârful degetelor.

– Oh, privește! exclamă ea, eschivându-se să răspundă.

Își apropie fața de trunchiul centenar.

– Sunt inițiale care au fost gravate în 1939, anul declarării războiului: BES și PM. Mă întreb ce li s-a putut întâmpla în timpul acestei perioade teribile.

Christopher nu răspunse. Privea fix în fața lui.

– Mă întreb dacă au rămas fideli unul altuia sau războiul i-a separat, continuă ea pe același ton. Poate că s-au căsătorit și sunt fericiți, trăind undeva în Anglia. Căsătoriile de atunci erau dintre acelea care durau.

Christopher ridică brusc capul.

– Ce vrei să spui?

Tonul vocii sale era sec, aproape violent.

– Era doar o observație, murmură Polly ușor nedumerită. Este mult mai ușor să obții un divorț în zilele noastre ca în vremurile acelea. Astăzi, când o căsătorie scârțâie, poți să încerci să-ți reconstruiești altceva, altundeva.

Christopher își încreți sprâncenele.

– Adică tu consideri căsătoria ca pe un eveniment fără gravitate și că poți întotdeauna s-o anulezi dacă nu merge?

– Dar nu am spus un astfel de lucru! exclamă ea.

Dintr-o dată, avea impresia ciudată că pământul îi fuge de sub picioare. De ce această bruscă schimbare de ton? De ce o străpungea cu o privire atât de acuzatoare?

– Mi-ai mărturisit azi-dimineață că ești pe punctul de a te mărita, continuă el. Care este sentimentul tău în legătură cu

acest subiect? Vreau să spun, când vei fi în fața altarului, vei fi în stare să promiți cu sinceritate „credincioasă până când moartea te va despărți"? Vei fi în stare?

Polly îl privi fix. Ce se întâmplase cu minunata lor complicitate? De ce reacționa cu atâta vehemență?

– Până când moartea te va despărți, repetă el. Ești gata să faci această promisiune solemnă?

Pentru prima oară, Polly își luă timp să reflecteze serios la implicația acestor câteva cuvinte. Chiar putea să-și ia acest angajament? Își imagină anii ce urmau să vină. Zece, douăzeci, patruzeci, poate cincizeci. Cincizeci de ani de viață comună, zi după zi, lângă Ian.

Ridică ochii pierduți și întâlni privirea suspicioasă a bărbatului care-i aruncase îndoiala în suflet. Și o cuprinse o furie rece. De ce se îndoia de integritatea ei?

– Da, da, da, răspunse ea cu vehemență. Bineînțeles că sunt gata.

Un zâmbet circumspect apăru pe buzele lui și se apropie de ea.

– Nunta nu este doar ocazia de a purta o rochie frumoasă și de a poza pentru albumul de familie, spuse el. Este un angajament solemn. Și dacă nu te simți gata, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i-o logodnicului tău înainte de a fi prea târziu. Încearcă să discuți, dar mai ales, nu-l înșela. Nu te azvârli orbește într-o căsătorie fără dragoste!

Fața lui nu era decât la câțiva centimetri de a sa și ochii lui cenușii păreau să-i lanseze un apel. Un apel la care Polly răspunse spontan. Involuntar. Inevitabil.

Când o luă în brațe, nu ezită o secundă și răspunse sărutului lui cu o ardoare și o pasiune nedeghizată.

El fu primul care rupse contactul. O privi cu răceală.

– Se pare că ai apreciat acest mic interludiu, spuse el cu asprime.

Polly își înghiți un hohot de plâns.

Se trădase! Atât în ochii lui, cât și față de ea. El îi întinsese o capcană și ea căzuse în ea, fără pic de ezitare. Poate că el ar fi preferat să-l pălmuiască? De unde să știe? O va privi de aici înainte ca pe o tânără zvăpăiată, fără inimă? Ce importanță avea ce credea el? Din moment ce nu ghicea adevărul.

Îl iubea!

Și cel mai bun mijloc de a disimula această realitate fatală era să se arate la înălțimea acestei noi imagini.

Lăsă să-i scape un mic râs indiferent.

– A fost plăcut, într-adevăr. Dar nu era acesta scopul exercițiului?

Trăsăturile lui se înăspriră.

– Ești ca toate celelalte, spuse el cu amărăciune. Eu credeam... nu are importanță ce credeam. Am cunoscut o femeie ca tine, cândva. Același păr, același nume... nu că ar avea vreo semnificație oarecare. Ea era...

Se întrerupse.

– Nu-ți poți lăsa fraza în suspensie, murmură Polly, cu nervii încordați. Avem și alte puncte comune?

– Era falsă și fără scrupule.

– Asta-i părerea pe care o ai despre mine?

– Mă întreb ce ar fi crezut logodnicul tău dacă te-ar fi surprins în brațele mele.

– Dacă Ian s-ar fi aflat aici, n-aș fi aterizat în brațele tale, ripostă ea cu vehemență.

– Înțeleg. Doar un mic surogat. Această femeie despre care îți vorbeam adineauri a fost surprinsă într-o situație la fel de compromițătoare. În pat cu prietenul cel mai bun al soțului ei. El era surogatul de moment.

– Pari foarte la curent cu detaliile acestei afaceri sordide, remarcă Polly cu dispreț.

– Cum s-o evit? Soțul e

ram eu.

Aceste cuvinte explodară în Fața lui Polly ca o bombă cu explozie întârziată.

Brusc, înțelese această furie disperată, acest cinism și această ostilitate latentă față de ea. Involuntar, îi reamintea de soția lui. Ironie bizară și crudă a destinului? Cum să se mai mire de răceala lui? Ce proastă era! Să se îndrăgostească de un bărbat acrit. Fiindcă așa era el. Căldura lui părea să fi fost absorbită de această soție ușuratică și pe care el o iubea în continuare. Nu se îndoia de acest lucru.

Inspiră profund.

– Îl cunosc pe Ian de mai mulți ani și nu l-am înșelat niciodată. De altfel nu am intenția. Are toată încrederea în mine și este reciproc. Vrei deci să consideri acest... interludiu ca o deraiere supărătoare și excepțională. Prea mult vin, cucul, acest decor romantic... dar n-are importanță. Este fără consecințe. Acum, dacă nu te deranjează, aș dori să mă întorc acasă. Dacă ai putea să fii atât de amabil, m-ai lăsa la Norwich, ca să iau un autobuz.

El își plecă descurajat capul.

– Să nu ne mai certăm, vrei? O să te conduc acasă, va fi mai simplu decât să iei autobuzul.

Merseră până la mașină în tăcere. Farmecul acestei după-amieze magice se dusese.

Capitolul 6

Când Roverul doctorului Marlowe se oprise în fața casei, Jane ieșise cu un zâmbet călduros luminându-i fața frumoasă și insistase, foarte firesc, ca doctorul să intre să ia ceaiul. Polly îi urmase contra voinței ei, pe maică-sa și musafirul său, în salon. Așezată într-un fotoliu, lângă cămin, privea drept în fața ei, fără a părea interesată câtuși de puțin de conversație.

– Little Hunsford, spunea Jane, turnând ceaiul fumegând într-o ceașcă de porțelan. Este la limita Suffolk-ului, nu-i așa? Locuiți singur?

Chritopher zâmbi amabil.

– Pe moment locuiesc la sora mea. Dar caut o locuință lângă Norwich. Little Hunsford este la o oră cu mașina față de spital. Este puțin prea departe, în caz de urgență. Și apoi, suntem chiar la strâmtoare.

– La strâmtoare? se minună Jane.

– Casa surorii mele este o căsuță drăguță. Înainte locuia la Old Rectory, dar la moartea soțului ei, a vândut casa pentru a cumpăra Apple Acre. Este suficient de mare pentru ea și fetița ei Hannah, și eu le încurc inutil.

Clătină din cap

– Valerie este minunată. Nu numai că nu se plânge, dar a reușit să facă loc și pianului meu. Regret totuși spațiul de care mă bucuram la Highgate. Închiriasem cele două etaje superioare ale unei case de epocă, mare, și camerele erau imense, ca aceasta. Nu vă puteți imagina luxul care-l reprezintă pentru mine posibilitatea de a-mi întinde picioarele ca acum, doamnă Wilcox. În căsuța surorii mele nu există loc. Fiecare colțișor este plin cu tot felul de lucruri inimaginabile.

– Sunteți muzician, domnule Marlowe?

– Cânt la pian. ntr-oo anumită perioadă a vieții mele, chiar m-am gândit să devin concertist, dar profesorul meu nu m-a încurajat în acest sens. El mă considera capabil să devin un profesor excelent, dar în nici un caz un virtuoz. Am optat deci pentru medicină.

– Și nu regretați? spuse Jean cu blândețe.

– Nu. Îmi place munca mea și pot oricând să cânt la pian și să mă refugiez în muzică atunci când simt nevoia.

Polly nu participase la conversație, uimită să constate că în câteva minute, maică-sa aflase mai multe despre invitatul său

decât ea în două săptămâni de muncă lângă el. Dar se temea ca Jane să nu se aventureze pe un teren periculos. Următoarea întrebare va fi inevitabil mai personală și trebuia evitat cu orice preț.

Ea se ridică.

– Mai dorești o ceașcă de ceai? întrebă ea adresându-se lui Christopher.

Se ridică și el la rândul lui.

– Nu, mulțumesc, chiar trebuie să plec. Valerie o să se întrebe ce mi s-a putut întâmpla. Am plecat de acasă la ora zece dimineața.

– Vreți să-i telefonați ca s-o liniștiți? propuse Jane cu amabilitate.

– Inutil. O să plec. Lui Hannah îi place să i se citească povești înainte de culcare. Vă mulțumesc pentru primirea dumneavoastră, doamnă Wilcox.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse Jane cu un zâmbet. Sper să vă revăd curând.

Polly conduse invitatul lor până la Rover.

– Nu trebuie să te superi pe mama. Vreau să spun, în legătură cu toate acele întrebări. Nu este indiscretă – se interesează de oameni pur și simplu. Se simte uneori singură în acest sat, departe de tot. Așa că, de fiecare dată când are ocazia, recuperează timpul pierdut.

– Îmi amintește de mama mea când trăia. M-am simțit în largul meu imediat cu ea. Este o femeie fermecătoare, Polly.

Ezită, vreme de o secundă.

– Ziua a fost în general pozitivă, spuse el pe un ton aproape interogativ, ca și cum spera vag un răspuns, o încurajare.

Polly nu răspunse. Pozitivă? Da, cu excepția scenei dezastruoase de la malul apei.

– Crezi că putem păstra o amintire frumoasă? insistă el.

– Cred că ar fi mai bine să uităm, murmură Polly. Amândoi suntem extrem de obosiți.

– Atunci, pace?

Zâmbi. Un mic zâmbet nostim, timid.

– Da, dacă vrei, răspunse ea cu voce joasă.

Privi cum se îndepărtează automobilul, cu mintea confuză, și apoi veni în bucătărie la maică-sa.

– Ce om fermecător! exclamă Jane, vizibil sedusă. Politicos, simplu și plin de căldură. Dar vezi tu, Polly, cred că este foarte singur.

Polly păru sceptică.

– Cred pur și simplu că preferă propria sa companie decât a altora. De altfel cum poți fi singur când lucrezi într-un spital vizitat de sute de pacienți pe zi?

– Poți să fii o persoană foarte anturată și în același timp foarte singură, răspunse maică-sa cu înțelepciune. L-am simțit melancolic de mai multe ori. Nu trebuie să fie prea fericit.

Polly clătină simplu din cap. Nici ea nu se simțea prea euforică în acest moment. Viitorul îi părea dintr-o dată sumbru, fără speranță.

Un pic mai târziu seara, după ce reflectase îndelung, luă decizia solemnă să și-l scoată pe doctorul Marlowe din minte și să se consacre doar studiilor și lui Ian, bineînțeles. Pentru a întări această hotărâre, telefonă logodnicului său, la numărul de telefon pe care acesta i-l dăduse, la Londra.

Răspunse proprietara lui.

– Regret, dar domnul Harvey a ieșit. Doriți să-i lăsați un mesaj?

– Oh!

Ian își fixase ca regulă să nu iasă niciodată sâmbătă seara. Cel puțin așa afirmase.

– Știți când se întoarce?

– Mănâncă la restaurant și se duce apoi la un concert la Royal Festival Hall. Ar fi mai bine să-l sunați mâine.

– Oh, nu-i nimic. Îi puteți spune că a telefonat domnișoara Wilcox?

– Domnișoara Wilcox?

Vocea de la celălalt capăt al firului i se păru inchizitoare.

– Da, Polly Wilcox, logodnica lui.

– Oh, da, bineînțeles, domnișoară Wilcox. Îi voi transmite.

***

Polly ieșea din amfiteatru când dădu nas în nas cu doctorul Marlowe, luni, la sfârșitul dimineții.

– Oh, Polly, spuse el, vizibil ușurat s-o vadă. Căutam o persoană susceptibilă să-mi facă un serviciu. Îmi poți oferi cincisprezece minute?

– Aveam intenția să recitesc notițele luate la curs. Dar nu este urgent.

– O să-ți explic, Hannah, nepoata mea, s-a lovit căzând din scrânciob în weekend. A fost primită la urgență, sâmbătă, și suferă de o ușoară comoție cerebrală. Nu și-a rupt nimic, din fericire. Totuși, am o mică problemă. Are o teamă îngrozitoare de spital. Pentru ea, înseamnă locuri unde te duc ca să mori. Înțelegi, ultima dată când l-a văzut pe tatăl ei, era pe un pat de spital și el nu a mai venit niciodată acasă. Are deci nevoie de o prezență constantă și liniștitoare lângă ea. Valerie nu a mai părăsit-o de când a fost internată, dar am convins-o să plece, dar sunt chemat pentru un examen urgent. Ai accepta s-o veghezi așteptând întoarcerea susorii mele?

Cum să refuzi o asemenea cere? Polly îl urmă până la o rezervă privată unde dormea o fetiță brunetă.

Christopher se aplecă asupra ei, fața-i exprimând o afecțiune profundă și o oarecare îngrijorare.

– Pulsul îi bate normal, astăzi, spuse el încet. Ieri, era prea rapid. A căzut peste o piatră mare și și-a făcut o rană la tâmplă. A trebuit să i se facă mai multe puncte de sutură.

– Într-adevăr, o parte a capului era acoperită de un pansament mare.

– I se va da mâine drumul din spital dacă temperatura revine la normal. Acum, te las. La revedere.

Polly ascultă zgomotul pașilor îndepărtându-se pe culoar, apoi luă loc pe un scaun de lângă pat și-și scoase caietul de notițe.

Pe cât posibil, încerca să revadă cursul în timp ce îi era proaspăt în memorie. Remarcase că era cea mai bună metodă de a-l reține.

Un moment mai târziu simți o pereche de ochi rotunzi privind-o cu cu suspiciune.

– Bună ziua, Hannah, ai dormit bine? întrebă ea zâmbind.

Surprinderea și u_urarea destinseră trăsăturile copilului.

– De unde știi cum mă cheamă?

– Sunt o prietenă de-a unchiului tău.

– Atunci nu ești o soră sau un doctor sau ceva asemănător?

– Nu sunt nici soră, nici doctoriță.

Micul zâmbet al lui Hannah semăna atât de mult cu al unchiului său încât inima lui Polly tresări.

– Ce ai scris în cartea ta?

Polly reflectă rapid.

– O poveste.

Ochii de culoarea mierei se luminară instantaneu.

– Oh, îmi plac la nebunie poveștile inveftate. Îmi plac mai mult decât cele din cărți. Poți să-mi povestești?

Polly căută în minte frânturi de povești care-i plăceau când era copil.

– Era o dată o fetiță care se numea Hannah...

Aceste cuvinte fură suficiente să-i asigure o audiență atentă.

Christopher și sora lui intrară în cameră chiar în momentul în care tânăra își termina povestea. Ascultară cu seriozitate fericitul deznodământ, uluiți de schimbarea care se efectuase într-un interval atât de mic de timp.

Valerie își lăsase fiica cu fața palidă și răvășită, cu ochii sticloși de atâta plâns. O regăsea plină de veselie, animată vizibil agățată de buzele lui Polly.

Cât despre Christopher, el o contempla pe tânără împărțit între emoții diferite și conflictuale. O văzuse comportându-se cu violență, umor, apatie. Nu numai o dată se simțise descumpănit în prezența ei. Dar în această secundă, era pur și simplu adorabilă. Era ca și cum capacitatea de autoapărare îi slăbea în contact cu copiii, dezvăluind o ființă tandră și plină de gingășie.

– Ați scăpat o poveste super cu o fetiță care se numea Hannah și care era asmstentă într-un spital din junglă, strigă copilul, când Polly tăcu. Era un leu care-și pierduse răgetul și o girafă al cărui gât nu vroia să crească și un dromader căruia îi căzuse cocoașa și un șarpe care nu mai putea șuiera și s-au dus toți la spital să fie îngrijiți...

Hannah trebui să se oprească pentru a-și recăpăta răsuflarea și Christopher se apropie și profită să-i ia pulsul.

– Nu erau nici o pisică, nici un câine în acest spital? Nici măcar un iepure sau un șoarece alb?

Copilul scutură din cap.

– Era un spital în junglă. Nu existau decât animale importante și Polly o să-mi mai spună despre ele când va veni să mă mai vadă. Poate să vină, unchiule Chris?

– Polly poate să vină când dorește, cu condiția ca tu să nu te enervezi răspunse acesta.

Privirea lui o întâlni pe cea a tinerei, debordând de admirația și recunoștința lui.

Ea se înfioră, mai emoționată decât vroia s-o recunoască. Dar deja, Valerie Lawford se apropia cu mâna întinsă.

– Sunt atât de fericită să vă cunosc. Cum să vă mulțumesc că ați acceptat să stați puțin cu Hannah? De două zile nu am văzut-o zâmbind, spuse ea cu căldură.

Era o femeie înaltă și zveltă, care purta cu eleganță veșminte sobre și stilate. Trebuia să aibă câțiva ani mai mult decât fratele ei, dar aveau același păr negru și ochi albaștri, aproape cenușii.

Polly, fermecată de manierele simple și lipsite de afectare, fu imediat sedusă.

– Dacă aveți din nou nevoie de mine, voi fi fericită să petrec un alt moment cu Hannah.

Christopher interveni imediat.

– Ești liberă în după-amiaza aceasta?

– Trebuie s-o ajut pe Sara să dea mai multe biberoane cu bariu. Dar cred că o să fiu liberă la patru.

– Perfect.

El se întoarse spre soră-sa.

– Vroiai să faci cumpărături la Norwich. Asta-i ocazia.

Polly schimbă o privire încântată cu mica Hannah care o sorbea din ochi, în așteptarea viitoarei sale povești.

***

– Vrei să-mi mai povestești despre spitalul din junglă? strigă copilul, de cum intră Polly în cameră, puțin după ora patru.

– Trebuia să încerce să doarmă puțin, spuse tânăra asistentă care se ocupa de ea. A stat trează toată după-amiaza ca să te aștepte.

– Doar o poveste mică, mică, despre un crocodil mic de tot, strigă copilul, vesel.

– Nu am nici un crocodil în cap, pe moment, spuse Polly. Ce-ai spune despre un miel care o duce pe Hannah la școală?

– Curaj, șopti asistenta, înainte de a dispărea discret.

Hannah se instală pe perna sa, cu ochii grei de somn.

– Eu merg la școală în septembrie, spuse ea cu o voce mică.

– Atunci, o să-ți povestesc despre prima zi de școală a lui Hannah.

Când Polly ajunse la momentul în care mica eroină își împarte mărul cu mielul, auditoriul ei dormea profund.

„Ce frumoasă este“ gândi Polly, admirând genele lungi curbate, obrajii rotunzi și părul negru care ascundea o parte a pansamentului de la tâmplă.

Contempla încă fetița când ușa se deschise și intră doctorul Marlowe.

– Tocmai am vorbit cu pediatrul, spuse el cu voce joasă. Este de acord să-mi încredințeze responsabilitatea lui Hannah. O s-o duc acasă mâine dimineață.

Polly clătină simplu din cap, ascunzându-și cât putea mai bine decepția. În timpul celor două întâlniri, se atașase sincer de copil. Mai mult, micuța Hannah crea o legătură invizibilă între ea și unchiul său...

Valerie apăru în acel moment, încărcată de pachete.

– Văd că nu ți-ai pierdut timpul, spuse Christopher, ironizând-o afectuos pe sora lui.

– Nu ai uitat că dau o masă sâmbătă seara. Doar la Norwich eram sigură că găsesc tot de aveam nevoie. De altfel, îmi spuneam că ar putea veni și Polly. Ce părere ai? Pot să-ți spun Polly?

Invitația spontană o luă pe tânără pe neașteptate. Ian își anunțase sosirea. Vroia să-i vorbească despre un lucru foarte important. În același timp, nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să petreacă seara într-o companie atât de plăcută.

– Polly are poate alte obligații, Valerie. Nu ar trebui să lansezi invitații așa din zbor, spuse Christopher, care îi remarcase ezitarea.

– Ești prinsă sâmbătă seara? insistă Valerie. Dacă nu, promite-mi că vii. Mi-ar face mare plăcere.

Polly zâmbi.

– Sunt liberă. Dar logodnicul meu se întoarce pentru weekend și nu știu dacă a prevăzut ceva.

– Perfect, spune-i și lui să vină. Atunci, contez pe voi doi.

– Și eu, murmură o mică voce somnoroasă.

Polly întâlni privirea lui Christopher, în căutarea unei clipiri care i-ar permite să știe exact dacă împărtășea entuziasmul surorii sale și al nepoatei. Și deodată, își spuse că era ocazia să se arate în compania lui Ian. Așa, el va înțelege că nu era nici ușuratică, nici indiferentă.

Zâmbi.

– De acord.

În aceeași seară, îl sună pe Ian pentru a-l preveni.

– Exagerezi! exclamă el. Ar fi trebuit să refuzi această invitație. Ți-am spus totuși că trebuie să vorbim.

– Putem vorbi toată ziua de duminică, Ian.

– Da, cred că ai dreptate, murmură el. La ce oră suntem așteptați?

– La orele douăzeci.

– Să văd dacă tata vrea să-mi împrumute mașina lui. Nu sunt decât drumuri întortocheate până la Little Hunsford.

– Dacă nu, vom putea lua mașinuța mea.

El mormăi un răspuns inaudibil și închise după un scurt la revedere.

Lui Ian nu-i plăcea mașinuța. Și flci nu-i plăcea să fie condus de o femeie.

Se prezentă totuși sâmbătă seara la timp, îmbrăcat cu un costum gri, o cămașă de mătase albă și un papion mov.

Polly arbora o rochie verde, culoare care îi punea cel mai bine în valoare tenul, ochii și strălucirea roșcată a părului.

Când în cele din urmă, după ce se pierduseră pe drumuri încâlcite care duceau la Apple Acre, ajunseră în fața căsuței, Polly nu-și putu reține o exclamație de încântare.

– S-ar spune că este o casă ieșită drept dintr-o poveste cu zâne, strigă ea, subjugată.

– Mai curând o machetă pentru o cutie de ciocolată, răspunse Ian, care prefera casele mari și moderne.

Poarta căsuței se deschise și Valerie ieși pentru a-i întâmpina, zâmbitoare și grațioasă, ca de obicei, înlăturând cu un gest scuzele lui Polly pentru întârzierea lor.

– Nici o problemă. Nu este greu să o iei pe un drum ocolitor pentru a ajunge aici pentru prima dată, mai ales la căderea nopții.

Intrară într-un salon care Polly crezu mai întâi că este năpădit de o grămadă de invitați. Înțelegea acum ce vroise Christopher să spună când vorbise despre spațiul strâmtorat. Încăperea deborda de fel de fel de lucruri. Ai fi spus că este depozitul unui anticariat. Toate colțurile, fiecare etajeră,

fiecare centimetru pătrat era înțesat de bibelouri, obiecte antice, taburete minuscule, acoperite cu tapiserii inestimabile, fotolii colorate...

Valerie o luă de braț.

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe Alan Vickers, veterinarul colțișorului nostru de țară. Alan, iată-i pe Polly și Ian. Bineînțeles, o cunoști pe Fiona.

– Ah da, ne-am cunoscut la o serată încântătoare la spital, spuse Fiona, adresându-se lui Polly cu vocea sa mieroasă, dar nescăpându-l pe Ian din ochi.

Era îmbrăcată cu o rochie neagră care îi lua forma trupului ca o a doua piele. Ca singură bijuterie, purta o broșă de diamante înfiptă pe umăr.

Și ca la prima întâlnire, Polly se simți groaznic de jenată de frumusețea și eleganța acestei femei. Se simțea dintr-o dată caraghioasă în rochia ei simplă, verde.

Capitolul 7

Polly fu plasată lângă Alan Vickers care se dovedi un tovarăș de masă foarte antrenant. Cu manierele lui puțin repezite și tenul colorat, semăna cu ideea pe care Polly o avea despre un fermier gentleman mai mult decât un veterinar. Celibatar în vârstă de patruzeci și cinci de ani, locuia la ieșirea din sat, într-o locuință mare unde domnea o menajeră bătrână care ar fi putut să fie maică-sa. Era dintre acele persoane care prin vocea, prezenta și râsul lor călduros, răspândesc bună dispoziție în jurul lor. Polly îl plăcu imediat.

În fața lor, Ian și Fiona conversau plăcut și în afara momentulum când li se servi o minunată supă de scoici și când Polly, bănuind dezgustul logonicului ei, se temu să-l vadă refuzând cina suculentă, se petrecu fără incidente, într-o ambianță veselă și relaxată.

Când pendula antică sună ora douăzeci și două, Valerie se ridică anunțând că în salon se va servi cafeaua. Când părăseau sufrageria, Ian se strecură lângă Polly.

– Crezi că putem dispărea acum? întrebă el cu voce joasă. Sunt obosit și aș vrea să dorm.

În acel moment, Alan Vickers lansă un apel.

– Amatorii de bridge să ridice mâna! Polly? Ian?

– Cu plăcere, răspunse Ian, care excela la jocul de cărți.

Polly își stăpâni un gest de iritare. O clipă înainte vroia să plece, ca imediat mai apoi să se așeze să joace bridge.

Christopher, refuzând oferta lui Alan de a li se alătura, spuse că trebuie chemată Valerie, care își făcea de lucru în bucătărie.

Polly se oferi s-o cheme și o descoperi pe stăpâna casei în mijlocul unei bucătării spațioase și moderne care contrasta

cu stilul căsuței, fără prin asta să-i micșoreze farmecul. Nici o antichitate în acest colțișor strălucitor și dotat cu toate aparatele culinare la care ar fi putut visa.

– Te cheamă în cor la masa de bridge, îi spuse Polly. O să mă ocup eu de cafea și de încărcatul mașinii de spălat vase.

– De acord pentru cafea, răspunse Valerie. Chris se va ocupa de veselă. Contra cui jucăm noi?

Fiona și Ian.

– Este jucător bun?

– Excelent.

Valerie izbucni în râs.

– Va avea nevoie, spuse ea, ușor ironică. Cel mai mare talent al Fionei nu este jocul de bridge.

– Hei! De cine râdeți aici? întrebă vocea lui Christopher.

Valerie aruncă o ocheadă în direcția lui Polly.

– Cine vorbește de râs? Discutam meritele mașinii de spălat vase.

El le privi pe rând.

– Nu cred un cuvânt, dar am înțeles aluzia.

Valerie ieși, lăsându-i ocupațiilor lor și, în timp ce Chris încărca mașina de spălat vasele, Polly se ocupa de cafea și împinse măsuța rulantă până în salon. Câteva minute mai târziu, veni și el în salon, cu lichioruri.

– Chris, spuse Valerie, ai vrea să urci până în cameră la Hannah să vezi dacă totul este în regulă? Am crezut că o aud plângând.

Se întoarse spre Polly care, așezată într-un fotoliu lângă șemineu, contempla flăcările vii ale focului.

– Era atât de dezamăgită că nu te vede, în seara aceasta. Încerca să-și țină ochii deschiși până la venirea ta.

– Vrei să urci cu mine? întrebă Christopher. Poate este trează.

Apple Acre, care consta din două căsuțe, altădată vecine, avea două scări, din care una pornea din bucătărie și ducea la o cameră încântătoare de copil iar acolo Hannah dormea bușteau, ușor ghemuită.

– Cum se simte? întrebă Polly cu voce joasă.

– Mult mai bine, dar ne-a fost foarte frică. Valerie vroia să se debaraseze de scrânciob. În loc de asta, eu am schimbat scaunul care era prea fragil și l-am fixat solid.

Scutură din cap, gânditor.

– Valerie are tendința să se arate extrem de posesivă în privința lui Hanah. În special de la moartea lui Ben, soțul ei, ceea ce este de înțeles. Cred că va fi bine pentru micuță să meargă la școală, unde va putea întâlni alți copii de vârsta ei. Aici, suntem... cam izolați. De fapt...

Tonul vocii lui deveni mai ușor.

– Ai idee de teribila situație în care mă aflu de acum înainte, din vina ta?

Polly ridică o privire întrebătoare.

– Hannah nu se mai mulțumește cu povești citite din cărți. Vrea povești „inventate din capul tău" cum spune ea. Și judecând după căscăturile cu care îmi punctează spusele, deduc că n-am talentul tău de povestitor. Aspectul pozitiv, în toate acestea, este că adoarme mai repede ca oricând.

Izbucniră amândoi într-un râs înfundat.

– Vino, riscăm să o trezim, murmură el. Vrei să te duc să vezi restul casei?

– Cu plăcere, spuse ea, urmându-l prin coridorul strâmt care lega cele două scări între ele.

De cealaltă parte, simetric cu camera lui Hannah, se afla o cameră în care Chris se instalase pe moment. Era mică și mobilată sobru. Un pat, o comodă și un fotoliu.

– Valerie vroia să-mi cedeze camera ei, dar am refuzat categoric. Deja am invadat celălalt salon de la parter. Nu aveam nevoie decât de un colț unde să-mi pun un pat și câteva lucruri. Să coborâm, o să-ți arăt.

Un soi de intrare separa cele două saloane și de cealaltă parte a ușii se auziră hohote de râs, ușor înăbușite de grosimea pereților.

– Valerie a trebuit să mute o parte din harababura ei ca să pot instala câteva mobile, explică Christopher.

Polly remarcă imediat prezența unui superb pian cu coadă, într-un colț al încăperii.

– Este pianul tău? exclamă ea, impresionată de frumusețea instrumentului.

El ezită.

– Da, dar nu l-am atins de doi ani.

– Cântă ceva pentru mine, îi ceru ea, cuprinsă de un capriciu brusc.

El o privi cu gravitate. Și un pic mirat.

– Îți place muzica?

– Da, deși nu cunosc mare lucru.

Pe fața lui se citea o bătălie interioară și, aproape fără tragere de inimă, se apropie de pian.

– Ce ți-ar plăcea să asculți? întrebă el, ridicând capacul pianului. O bucată în ton cu umorul din această seară?

– Ceva romantic? sugeră ea, ezitând.

– Ce înțelegi exact prin asta? întrebă el, atingând clapele și căutând câteva măsuri dintr-o partitură necunoscută de Polly, înainte de a o privi întrebător.

– Nu este ceea ce aș numi o bucată romantică, este mai curând ceva trist.

– Este opera unuia dintre cei mai mari compozitori ai perioadei romantice, Liszt. O cunoști pe aceasta?

Din nou, degetele lui dansară pe clape, smulgând instrumentului o melodie pe care Polly o cunoștea, pentru că o ascultase prea des la radio.

Liebestraum. Vis de dragoste.

Trăsăturile lui Christopher trădau o suferință interioară care părea să se repercuteze în fiecare notă. Interpretarea lui era chinuitoare, tragică, aproape dureroasă, și Polly închise ochii, incapabilă să suporte suferința care o citea pe fața lui. Când îi redeschise, el o observa cu gravitate, degetele lui lungi, imobile și totuși atât de vii, pe clapele albe.

– Nu ți-a plăcut? spuse el, schițând umbra unui zâmbet.

– Nu cântat în maniera aceasta.

– Bun, să încercăm ceva mai vesel.

Se lansă într-un ritm sincopat de Scott Joplin, la fel de în largul lui în registrul jazz ca și în repertoriul clasic.

Dintr-o dată, o mică tuse discretă îi făcu să tresară. Valerie se afla în pragul ușii. Asculta.

– De când ești aici? întrebă Christopher, închizând brusc capacul pianului.

– De câteva minute, răspunse sora lui Chris; bărbaților le este sete. Vrei să te ocupi tu de umplerea paharelor? Mă duc să fac puțină cafea pentru Fiona.

El ieși fără un cuvânt și Valerie, în loc să-l urmeze, veni să se așeze lângă Polly.

– Este prima dată când îl aud cântând după doi ani, spuse ea. Cum l-ai convins să deschidă pianul?

– I-am cerut pur și simplu.

– Și el s-a executat, chiar așa?

Ea clătină din cap.

– Ai mai multă influență asupra fratelui meu decât aș fi crezut. Polly, îmi pare bine că am ocazia să vorbesc puțin cu tine. Totul este cam delicat, dar Chris ți-a vorbit vreodată de soția lui?

Apoi, continuă, fără a-i aștepta răspunsul la întrebare:

– Îi semeni bine, într-un anumit mod. Părul, talia și chiar numele. Numele tău de botez este Marie, nu-i așa? Este ciudată această coincidență. Înțeleg mai bine acum nervozitatea lui Chris în prima lui săptămână la spital. Trebuie să fi crezut că a venit Marie să-l hărțuiască...

Polly se aplecă ușor în față.

– Această bucată pe care a cântat-o adineauri, Liebestraum, are legătură cu soția lui, nu-i așa?

– Într-adevăr. Această bucată a fost cântată în cadrul recitalului unde s-au întâlnit pentru prima oară și, la cerere, în timpul ceremoniei lor de căsătorie.

Făcu o pauză înainte de a relua, cu privirea tristă și gânditoare:

– Nu știu ce a putut Chris să-ți mărturisească în legătură cu trecutul lui. El poate să se arate extrem de rece și de distant uneori, chiar față de mine. Îmi închipui că nu este ușor în fiecare zi să lucrezi cu el. Dar trebuie să știi că nu a fost întotdeauna așa. Este un muncitor îndârjit, meticulos și perfecționist până la exces. Înainte de întâlnirea cu Marie, când avea douăzeci și nouă de ani, femeile nu însemnau nimic pentru el. Ea era cu zece ani mai mică decât el și s-au căsătorit foarte repede. Prea repede.

Scutură încet din cap.

– Cum să ți-o explic pe Marie? Era nepotolită, întotdeauna pândea ocazia unei noutăți, unei schimbări. Căsătoria era pentru ea o închisoare și încerca fără încetare să scape. Nu știu când și-a dat seama prima dată Chris că-i era infidelă. El credea că s-ar stabiliza dacă ar fonda o familie. Din păcate, ea nu poate să aibă copii. Situația s-a deteriorat treptat, înainte de a deveni total insuportabilă. Apoi au divorțat...

Păstră tăcerea câteva clipe, cu ochii privind drept înainte, tristă, tulburată.

– Speram ca puțin câte puțin el să-și revină după această penibilă încercare și să înceapă o viață normală. Dar în interiorul lui ceva s-a rupt. Este amar, atitudinea lui față de femei s-a schimbat. Mi-e teamă că n-o să poată avea niciodată încredere în nici una dintre ele.

– Dar... și Fiona? întrebă Polly.

Valerie izbucni în râs.

– O cunoaștem pe Fiona din copilărie. Mamele noastre erau prietene. O iubim mult, dar nu există nimic romantic sau serios între ei. Când vine în zonă, o vedem mult. Este o companie pentru Chris. Și are atâta nevoie. Este foarte singur, să știi. Nu, Fiona este foarte frumoasă și extrem de curtată, dar nu există nici un pic de răutate în ea. Când am plecat din salon, îi făcea ochi dulci lui Alan și el se topea literalmente de fericire în fața acestei priviri frumoase de păpușă.

Ridică din umeri, cu un zâmbet indulgent pe buze.

– Cine ar putea fi geloasă pe Fiona?

„Eu, gândi Polly, nefericită. Eu sunt geloasă pe ea".

Valerie se ridică.

– Te-am reținut prea mult timp și mă scuz. Dar este așa o ușurare să pot vorbi cu o altă femeie. Sper că nu te-am plictisit. Polly, mai este un lucru...

– Când vorbeam de asemănarea tu cu Marie, făceam referire doar la înfățișare. În interior sunteți ca noaptea și ziua. Aceste lucruri se văd în privirea unei persoane, să știi.

Polly îi oferi schița unui biet zâmbet. Era o îmbărbătare slabă, comparată cu siguranța că de acum încolo știa, de fiecare dată când îi va întâlni privirea lui Christopher, că se gândește inevitabil, fatal, la cealaltă Marie. „Niciodată nu va mai putea avea încredere într-o altă femeie" spusese Valerie. Ori, ce este dragostea fără încredere?

***

Rulau în noapte și Polly, în lumina evenimentelor din acea seară, își cerceta sufletul pentru a încerca să găsească adevărul. Cu cât mai mult reflecta, cu atât mai mult îi apărea evidența cu o inconfundabilă limpezime. Nu-l mai iubea pe Ian. Dar îl iubise cu adevărat, în sensul veritabil al termenului? Probabil că nu.

Faptul de a-i vedea pe Ian și pe Christopher așezați la aceeași masă și a-i putea astfel compara, acționase că un catalizator, provocând o estimare a conștiinței la care se pregătea de ceva vveme, fără a reuși să recunoască realmente. Christopher era bărbatul pe care îl iubea. De la prima lor întâlnire pe plajă, ea nu mai era aceeași. Îndoielile, resentimentele, trepidațiile inimii ei în prezența lui, totul nu era decât o manifestare evidentă a dragostei sale.

O dragoste care o surprindea prin forța și violența sa. Era pasiune. Cealaltă Marie lăsase o urmă de neșters. Cum ar putea el să se abandoneze vreodată în brațele unei copii a soției sale?

Scoase un oftat de ți se rupea sufletul.

Ian întoarse capul spre ea.

– De ce acest oftat?

– Poftim?

– Acest oftat. Era groaznic de trist și de solemn.

– Mă gândeam...

– La seara aceasta? Până la urmă, a fost foarte simpatică. Păcat că partida de bridge s-a terminat atât de brusc. Ce i s-a

întâmplat gazdei noastre? În momentul când a început să piardă, a dispărut subit timp de ore.

– Vorbea cu mine, răspunse Polly, care schimbă rapid subiectul. De altfel, nu trebuia să vorbim despre ceva împreună?

– Nimic care să nu poată aștepta, răspunse el evaziv.

Și se închise în tăcerea lui.

A doua zi, îi anunță mutarea sa într-o filială a companiei sale, la Exeter. Era nervos, încordat, preocupat, fără îndoială, de noile responsabilități care-i reveneau de aici înainte. Când își luară rămas-bun, nu mai terminau, ca și cum și unul și celălalt presimțeau că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca în acest moment. Și Polly nu găsi curajul să-i anunțe ruptura. Avea prea multă afecțiune pentru Ian. Cum ar fi putut să-l alunge din viața ei în momentul în care se pregătea să înfrunte o importantă provocare profesională? Ce încurcătură îngrozitoare!

– Nu plânge pentru mine, spuse el tulburat. Nu merit.

– Oh, Ian, când ești numit director al unei filiale atât de tânăr... Trebuie să fii... foarte mândru de tine.

– Nu mă gândeam la asta...

Ezită.

– Nu sunt prea talentat la vorbire pentru a spune ce simt, Polly, știi... dar o să-ți scriu.

Trecu o săptămână până să primească prima scrisoare. Câteva rânduri mâzgălite în grabă, ca să-i explice că era copleșit de muncă și nu avea timp să se întindă mai mult pe moment.

Scrisorile următoare erau asemănătoare și trecură săptămâni fără ca nici unul nici altul să menționeze din nou planurile lor de căsătorie. Și Jane încetase să mai vorbească despre acest lucru. Avea alte griji pe cap.

– Mai știi ceva de sora ta? întrebă ea într-o seară, când Polly se întorcea de la spital. Nu vine acasă în vacanță, în această vară. S-a hotărât să găsească de lucru. Vrea să câștige bani...

– Și Roger va munci, mamă, și asta nu te deranjează.

– Roger va locui acasă și va lucra la o fermă vecină. Julie pleacă la un hotel, undeva în vestul țării sau în Scoția. Nu a venit să ne mai vadă de săptămâni de zile. Nu înțeleg. Viața noastră trebuie să-i pară prea provincială, comparată cu cea pe care o duce la Londra.

– Julie a fost prea ocupată cu examenele ei, mamă, spuse Polly, împăciuitoare. Și nu va pleca atât de departe fără a veni mai întâi să ne vadă.

– Nu sunt așa de sigură, ripostă mama ei, morocănoasă.

Din fericire, Jane fu în curând distrasă de la aceste gânduri, prin vizitele ăEmeroase ale lui Valerie care, cum află despre talentele ei de croitoreasă, aduse o valiză plină cu lucruri de modificat, ca și țesături pentru confecționarea mai multor rochii pentru Hannah.

Și astfel află Polly despre plecarea Fionei, care se întorsese la Londra. Dar puțin o mai interesa, de aici încolo. De la cina la Apple Acre, umbra celeilalte Marie îi hărțuia mintea chinuită.

Totuși, din acea seară, atitudinea lui Christopher în privința sa se schimbase sensibil. Devenise mai îngăduitor, mai puțin agresiv, îndreptându-i greșelile cu blândețe. Într-un asemenea grad, încât Neville îi găsise o altă poreclă. Doctorul Placebo.

Și zilele la spital treceau, haotice sau liniștite.

Într-o dimineață în care Polly studia în bibliotecă, doctorul Marlowe își făcu brusc apariția.

– Te căutam, spuse el. Am nevoie de cineva la radiologie ca să mă secundeze la trei consultații la domiciliu pe care trebuie să le fac astăzi. Plec mâine la Copenhaga, ca să particip la un congres și țin neapărat să fac această treabă înainte. Accepți să mă însoțești?

Polly îl privi o clipă, vizibil surprinsă.

– Adică... mi-e teamă să nu fiu la înălțime. Eu, niciodată...

– Polly, am încredere în tine. Știu că vei fi perfectă. În plus, ești singura tehniciană disponibilă în dimineața aceasta. Este vorba de mers și de examinat pacienți care nu se pot deplasa. O să-ți explic treptat, tot ce va trebui de făcut.

Ea clătină din cap, cu inima bătându-i repede. Nu vroia să spună implicit că avea nevoie de ea?

– Dacă mă credeți în stare...

– Nu mă îndoiesc nici o secundă. Ne întâlnim la mașina mea, în zece minute.

Prima lor pacientă era o doamnă bătrână, domnișoara Daniels, care locuia închisă la etajul al treilea al unui imobil fără ascensor. Ea îi aștepta, lungită în patul ei și Polly îi

remarcă imediat mâinile deformate de artrită. În ciuda suferințelor, îi primi veselă și o prezentă pe nepoata sa, care avea grijă de ea cu devotament. Aceasta dispăru imediat în bucătărie pentru a le pregăti câte o ceașcă de cafea.

– Dacă ar fi ținut de mine, nu v-aș fi obligat niciodată să faceți o astfel de deplasare, spuse domnișoara Daniels, când remarcă aparatul pe care Polly și Christopher trebuiseră să-l transporte până acolo. La vârsta mea, este normal să sufăr de spate. Degeaba i-am explicat Suzannei că o radiografie nu-mi va reda tinerețea, nu a vrut nimic să audă.

– Vom putea cel puțin să determinăm dacă artrita de care suferiți a atins coloana vertebrală, explică doctorul Marlowe cu blândețe. Acum, domnișoara Wilcox vă va ajuta să vă așezați pe perne ca să pot să vă fac o radiografie a spatelui. Apoi, va trebui să vă lungiți pe o parte. Dar mai întâi trebuie să găsesc o priză de curent. Ah, iată una! Este perfect.

Domnișoara Daniels era atât de slăbuță și fragilă că lui Polly îi fu frică să n-o rupă. Dar examenul se petrecu rapid și fără incidente.

– Petreceți mult timp în pat? întrebă Christopher, în timp ce-și aranja din nou echipamentul portativ.

Bătrâna doamnă scoase un oftat.

– Ce-aș putea face altceva? Mi-ar plăcea să pot ieși mai des, dar este o întreagă expediție de fiecare dată când sunt ajutată să cobor aceste trei etaje. Nu îndrăznesc să-i pretind prea des bietei mele Suzanne.

– V-ați gândit vreodată să vă instalați într-un loc mai adaptat, mai comod pentru dumneavoastră? Există un grup de case pentru bătrâni, foarte drăguțe, nu departe de aici. Există un director, toată asistența medicală necesară, o casă comună unde puteți întâlni persoane de vârsta dumneavoastră...

– Oh, doctore, ar fi minunat. M-am gândit adesea. Dar nu pot s-o oblig pe mica mea Suzanne să trăiască în mijlocul unor persoane bătrâne ca mine.

În același moment, Suzanne intră în încăpere cu cafeaua.

– Nu pot să vă dau încă rezultatul, spuse doctorul Marlowe în timp ce ea îi conducea, puțin mai târziu. Dar sunt aproape sigur că nu a fost atinsă coloana vertebrală. Nu am văzut nici un semn de rigiditate sau chiar de spasm muscular.

– Slavă Domnului! exclamă ea ușurată. A suferit destul deja. Dar, doctore, nu m-am putut împiedica să nu aud sfârșitul conversației de adineauri. Dacă ea ar ști cât de tare aș vrea să părăsesc acest apartament vechi. Dar nu îndrăznesc să-i vorbesc. Înțelegeți, a locuit întotdeauna aici. Mobilele sunt cele ale părinților ei și nimic nu s-a schimbat cu adevărat de la acea vreme. Eram convinsă că o mutare ar distruge-o. Dacă am găsi un loc mai modern, cu cineva care s-ar putea ocupa de ea în absența mea, aș putea să găsesc o slujbă cu jumătate de normă, ar ieși un pic...

– Atunci, spuse Christopher, întrerupând acest șuvoi de vorbe, îți sugerez să te duci să discuți imediat cu mătușa dumitale.

– Ce crezi de prima noastră vizită la domiciliu? întrebă Chris, în mașină.

– Cred că era minunat de văzut fața domnișoarei Daniels, când i-ai sugerat să se instaleze într-un centru pentru bătrâni și privirea nepoatei sale, la sfârșit. Era ca și cum dorința lor cea mai dragă și mai secretă s-a realizat subit.

Era atâta pasiune și fervoare în vocea tinerei, încât radiologul se întoarse spre ea, studiind-o cu curiozitate.

– Ai cumva vreo dorință secretă, Polly?

– Nu avem toți? răspunse ea plecându-și ochii.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la casa celui de-al doilea pacient. Un bungalou modern instalat într-o parcelă vizibil recentă.

Domnul Billings era un bărbat solid, în vârstă de cincizeci de ani, care în urma unui atac de apoplexie, se văzuse privat de brațul și de piciorul stâng. De atunci, suferea de probleme enorme de vorbire și nu se deplasa decât cu mare dificultate.

Soția lui le explică cum îl găsise zăcând pe podeaua bucătăriei, cu brațul drept răsucit. Imediat chemase medicul care ordonase o serie de radiografii. Cu ajutorul lui Christopher, îi ridicară cămașa și, cu precauție infinită, specialistul palpă brațul vătămat.

– Nici un os rupt, la prima vedere, spuse el. Dar radiografia ne va arăta dacă există vreo fractură. Cum ați căzut?

Întrebarea se adresa domnului Billings, dar soția sa răspunse că se urcase pe un taburet pentru a lua cutia de ceai și taburetul cedase sub greutatea lui.

– Intenționat am pus cutia sus, spuse ea. El vrea întotdeauna să mă ajute și mi-e atât de teamă să nu se opărească încercând să-mi pregătească ceai.

– De ce să-l împiedicați dacă asta îi face plăcere? întrebă Christopher.

– Nu vreau să i se întâmple ceva. Poftim rezultatul.

Odată examenul terminat, doctorul Marlowe luă un scaun și se așeză în fața pacientului.

– Acest braț va trece prin toate culorile, vreme de câteva zile. Apoi, totul va trebui să intre în ordine. Presupun că medicul dumneavoastră generalist v-a prescris analgezice deja? Bun. Va trebui să faceți și ședințe de fizioterapie. Va veni o ambulanță să vă ia și să vă aducă înapoi după aceea. Dar înainte, o să fac să vă ajungă rezultatele radiografiilor.

Se ridică și puse o mână pe umărul domnului Billings.

– Aveți grijă de dumneavoastră. Și mai ales, fără urcări pe taburetele din bucătărie.

Rănitul răspunse printr-un zâmbet trist.

Capitolul 8

Ultima vizită a dimineții îi conduse până la un mic pavilion, într-o comunitate agricolă din afara orașului. Parcelarea, construită cu o sută de ani în urmă, era sortită unei demolări iminente. Toate locuințele erau părăsite cu excepția uneia, la a cărei ușă bătură.

– Se pare că domnul Abbott suferă de un rău misterios care îl împiedică să părăsească patul, explică Christopher, în timp ce așteptau în fața pavilionului. Doctorul lui estimează că este de natură pur psihosomatică, dar este mai bine să ne asigurăm, nu-i așa?

O femeie cu ten livid apăru brusc și-i privi bănuitoare.

– Ce este? întrebă ea, agresivă.

– Bună ziua doamnă Abbott, spuse Christopher, foarte politicos. Sunt doctorul Marlowe și ea este asistenta mea, domnișoara Wilcox. Suntem aici să facem radiografii soțului dumneavoastră și să ne asigurăm că starea lui nu este serioasă.

– Ca și cum, o singură zi în viața lui, a fost serios! ripostă femeia cu voce încărcată de amărăciune.

Se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre.

– O să vă explic ce are soțul meu. Nu este decât un capriciu. Ni se oferă să fim instalați într-o casă de bătrâni, un apartament drăguț cu baie și bucătărie proprie. Mai mult decât avem aici. Și un loc unde s-ar putea mânca dacă n-am chef să gătesc. Dar 'mnealui nu vrea să-și părăsească grădina. Grădina lui! S-ar spune mai curând un depozit de fiare vechi. Când am primit ultimul aviz de evacuare, s-a dus să se culce și de atunci nu mai mișcă. Vă spun eu. O face intenționat, ca să i se dea atenție. Fiindcă știe foarte bine că până la urmă, va trebui să plecăm.

Doamna Abbott își suflă nasul într-o cârpă imensă de o curățenie dubioasă și reluă recitalul nenorocirilor ei.

– De multă vreme mi s-a spus că ar trebui să plecăm. Toată lumea era mulțumită să schimbe acest loc. Dar Fred, vrea mereu să facă altfel decât ceilalți. Este în camera lui în susul scărilor. Îmi pare rău că nu pot urca. Trebuie să termin mâncarea pentru prânz.

Și se îndepărtă, mai lugubră chiar decât decorul în care evolua.

Pătrunseră într-o încăpere minusculă și îngrozitor de mirositoare. Așezat în pat și înconjurat de un nor de fum, Fred Abbott, cu pipa în mână îi examina cu ochii lui mici și răutăcioși.

Polly își ținu răsuflarea și făcu un pas înapoi, dar Christopher, în ciuda mirosului de murdărie, înaintă spre pacient.

– Ei bine, domnul Abbott, ce pot face pentru dumneavoastră? Se pare că vă plângeți de o durere în partea stângă.

– Nu mă plâng. Este un fapt, mormăi bătrânul, puțin amabil. Nu trebuie ascultată nevasta mea care crede că joc teatru. Am căzut și mi-am spart trei coaste, le-am auzit chiar trosnind.

– Vă doare în special când inspirați profund, sau când râdeți?

– Nu râd niciodată și nu inspir adânc dacă nu sunt obligat.

Polly se întreba cum reușește Christopher să-și păstreze seriozitatea. Ea însăși de-abia se abținea să nu izbucnească în râs.

– Vom avea nevoie de alte filme. În timp ce eu mă duc la mașină să le iau, vrei să instalezi aparatul, Polly?

Clătină din cap, executându-se fără prea mare entuziasm, în timp ce bătrânul arțăgos îi urmărea fiecare mișcare.

Un mic televizor alb-negru era branșat într-un colț, la singura priză de acolo. Ea se aplecă pentru a-l debranșa, dar imediat, domnul Abbott își lăsă pipa și începu să vocifereze furios.

– Lasă în pace televizorul. Mă uit la program, fir-ar să fie! urlă el ieșindu-și din fire.

Polly ascultă cât de repede putu. Exista un adaptor în geanta doctorului Marlowe. Îl găsi, se întoarse la televizorul pe care-l debranșă și, fără a-i lăsa domnului Abbott timp să urle, instală adaptorul, apoi televizorul și în cele din urmă aparatul portativ de raze X.

Toate aceste gesturi fură realizate în câteva secunde, așa că Polly nu realiză imediat ceea ce urmă.

Se făcu o scânteie de o putere extraordinară, un zgomot mare de explozie, ecranul televizorului deveni negru... și țipătul scos în spatele ei fu imediat reluat de un urlet, în josul scărilor.

Bătrânul domn Abbott sări din pat în secunda în care Christopher năvălea în cameră.

– Ce dracu se întâmplă?

– O să vă spun eu personal, ce se întâmplă! urla domnul Abbott, tot sărind în sus ca un drac pe arcuri. Această tâmpită a făcut să sară siguranțele și nu mă mai pot uita la televi...

Intră și nevasta lui, gâfâind.

– Ce se întâmplă? Nu mai am lumină și nu pot să văd nimic în acea gaură neagră care-mi servește de bucătărie. Ce a fost cu zgomotul dsta?

Ea îi privea fix, pe rând, până când atenția îi fu atrasă de fumul care se ridica din pat.

– Și tu ai dat foc la pat, dobitocule! Sunt ani de când îți spun că o să dai foc la coșmelie!

– Și ce-i cu asta? ripostă acesta. Poți să fii mulțumită, așa, o să te poți duce să locuiești la casa ta de bătrâni...

Christopher și doamna Abbott nu-l mai ascultau, prea ocupați să stingă focul. Polly îi privea, înmărmurită.

– Gătiți la mașină electrică, doamnă Abbott? se interesă Christopher.

– Nu, la gaz.

– Atunci, vă propun să coborâți cu soțul dumneavoastră. Pregătiți-i o ceașcă bună de ceai. A primit un șoc suficient de

violent. Noi o să aranjăm aparatul și dacă îmi arătați unde este contoarul, o să văd dacă pot repara stricăciunea.

Polly începea să-și recapete culoarea.

– Îmi... îmi pare rău, spuse ea slab, după ce soț și soție dispăruseră. Nu înțeleg ce s-a întâmplat...

– Eu da. De ce nu ai debranțat televizorul înainte de a branșa aparatul? Ți-am spus doar să nu supraîncarci aceste prize vechi de curent.

– Nu mă lăsa să debranșez televizorul... acel bătrân îngrozmtor, vroia să se uite în continuare la televizor.

Vocea îi tremura, se împiedica în cuvinte.

Christopher își reținu un zâmbet.

– O să pretind că nu am auzit aceste cuvinte. Nu cred că doamna Brooke s-ar arăta prea indulgentă dacă ar auzi o studentă tratând un pacient de „bătrân îngrozitor".

– El m-a tratat de idioată și avea dreptate. Mă simt atât de proastă! murmură ea, abia reținându-și o dorință teribilă de râs și de plâns în același timp.

– Nu proastă, dar necugetată. Îți dai seama că te-ai fi putut electrocuta?

Ea începu să râdă nervos.

Revedea brusc imaginea domnului Abbott sărind din pat și țopăind ca și cum ar fi mers pe jăratic. Din nervos, râsul deveni disperat, isteric. Nu se mai putea opri. Dintr-o dată, absurditatea vieții ei i se arăta într-o lumină proastă, insuportabilă. Logodită cu un bărbat căruia nu știa cum să-i

anunțe ruptura, îndrăgostită nebunește de un altul care nu-i împărtășea sentimentele. Acesta din urmă stătea în fața ei și o scutura de umeri, cu o privire îngrijorată.

Apoi, fără să-și dea seama cum, se trezi în brațele lui. Dar de acestă dată nu mai râdea. Hohotea pe umărul lui și el îi mângâia părul.

– Ți-am cerut prea mult pentru o primă ieșire, murmură el blând. Ești atât de vitează, dedicată muncii. Ești epuizată, surmenată. Cum terminăm aici, te duc să mâncăm undeva. De acord? Nimic pretențios, doar o gustare într-un bar. Nu o să refuzi, nu?

Ea își șterse ochii.

– Ce vom face în legătură cu domnul Abbott?

– Mai întâi, o să încerc să repar siguranțele. După aceea, mă voi duce să-i vorbesc. Trebuie chemată o ambulanță și dus la spital. Nevastă-sa are dreptate, acest loc este periculos și el poate da foc oricând. Te simți în stare să aranjezi aparatul?

În interval de o oră, totul era reglat. Ambulanța veni după un domn Abbot puțin mai calm. Christopher folosise numeroase argumente pentru a-l convinge să accepte mutarea într-o casă de bătrâni, dar doar perspectiva de a privi la televiziunea în culori și posibilitatea de a juca table, remy, cu alți locatari putuseră să-l facă să se înmoaie. Cât despre soția sa, aceasta nu-și putea ascunde bucuria.

– Draga mea Polly, spuse Christopher urcând în mașină. Era cât pe ce să ne faci pe toți să sărim în aer, dar a meritat oboseala. Mă voi prăpădi de râs în fiecare seară când mă voi

gândi la maniera radicală și expeditivă în care ai vindecat coastele rupte ale acelui bătrânel Abbott. Cred că n-am mai râs atât de ani de zile. Ce păcat că nu te pot lua în bagajele mele la Copenhaga. Ți s-a mai spus deja că este foarte agreabilă compania ta, domnișoară Wilcox?

Ea se înroși. El glumea, desigur. Nu trebuia să dea nici cea mai mică importanță cuvintelor pronunțate astfel, spontan, ca urmare logică a unui râs nebun împărtășit. În ciuda acestui fapt, savura fiecare intonație, imaginându-și deja un oarecare viitor idilic...

Se opriră într-un bar și comandară două cafele și două sandvișuri.

– Nu o să pot întârzia prea mult, reluă Christopher. Sunt de gardă în această după-amiază. Sper totuși să am timp, înainte de plecarea mea la Copenhaga, să vizitez două case pe care le-am văzut că sunt de vânzare. Căsuța lui Valerie este atât e mică încât îmi este din ce în ce mai greu să mă fac mititel, când Alan îi telefonează sau vine în vizită la sora mea. Știi că cei doi sunt profund îndrăgostiți?

– Chiar? exclamă Polly. Îmi place mult de Alan. Pare un om de nădejde și un tovarăș foarte plăcut.

– Într-adevăr. Un singur lucru îi împiedică să se căsătorească. Nu o să ghicești niciodată.

– Nu poate să fie Hannah.

El râse.

– Nu, sigur că nu Hannah. Ea îl adoră. Este căsuța, pur și simplu.

– Glumești! se minună Polly.

– Absolut deloc. Valerie nu suportă ideea de a se separa de ea și Alan simte că devine claustrofobic doar la ideea de a trebui să locuiască în această căsuță de păpuși. Ar vrea ca sora mea și cu Hannah să se instaleze la el, ceea ce mi se pare cea mai bună soluție. El are o casă foarte frumoasă, la ieșirea din sat, aproape de cabinetul lui și nu departe de școală. Dar Valerie pare să nu se poată hotărî.

– Dacă ea nu vrea să vândă, de ce nu se gândește să închirieze unor persoane care vor ști să aprecieze frumusețea și farmecul lui Apple Acre?

– Acei oameni ar trebui mai întâi să răspundă la toate exigențele pe care le inventează ea treptat, precum și scuze bune. A primit deja mai multe oferte pe care le-a refuzat. Nu pentru că acele persoane nu aveau referințe bune, ci pur și simplu fiindcă le găsea că nu se potrivesc cu cadrul. Valerie spune că nu simțise nici un fel de afinitate din partea lor. Nu erau „suflete surori“ cum spune ea.

– Cred că înțeleg ce simte. Are impresia că acei oameni nu ar iubi casa atât cât o iubește ea.

– Personal, cred că ar trebui să se lase examinată de un psihiatru, spuse el pe un ton de o severitate afectuoasă. Și îl admir pe Alan că-i suportă toate capriciile fără să clintească.

Se uită la ceas.

– Îmi pare rău că trebuie să ne grăbim, dar trebuie neapărat să mă întorc la spital. De fapt, vei fi încântată să afli că doctorul Andrews îmi va ține locul timp de câteva zile.

Polly clătină din cap. Își amintea acea primă zi la spital, când doctorul Marlowe i se păruse un uzurpator nedorit. Ce schimbare se operase în inima ei de la acea vreme foarte recentă!

Sosind la spital luni dimineața, ea se duse direct la biroul doctorului Marlowe unde spera să-l găsească pe doctorul Andrews. Acesta o întâmpină cu obișnuitul lui zâmbet zeflemitor.

– Surpriză, surpriză! Nu te așteptai să mă găsești aici, nu-i așa?

– Dimpotrivă. Veneam să vă spun că suntem încântați de întoarcerea dumneavoastră printre noi.

Bătrânul radiolog scutură din cap, privirea lui sclipind de maliție mai mult ca oricând.

– Doar nu crezi că o să mă păcălești cu cuvintele tale frumoase! Văd bine că ești dezamăgită că nu-l găsești pe frumosul doctor Marlowe. Eu care mă bucuram atât să te revăd.

– Doctore Andrews, știți foarte bine că am venit aici cu singurul scop să vă salut, ripostă Polly, care simțea că o apucă țâfna. Și sunt absolut încântată să vă revăd în serviciul nostru.

Aceste câteva cuvinte, erau cele pe care le aștepta doctorul Anrews și el scoase un oftat de satisfacție, fericit să constate că nimic nu se schimbase în absența sa. Și precis nu comportamentul ușor dulceag al micii lui favorite.

– Atunci, să nu mai pierdem timpul și să trecem la treabă, copila mea. Vacanța este suspendată pe moment. Bătrânelul Andrews s-a întors.

În acea seară, Polly nu-și putu găsi somnul. Nu înceta să se tot întoarcă în pat. În ciuda bucuriei reale de a-l regăsi pe medicul lângă care făcuse primii pași în radiologie, simțise de-a lungul zilei absența lui Christopher ca o crudă tortură și realizase importanța pe care o căpătase în viața ei acest om chinuit de trecutul său, care nu făcea decât să înzecească sentimentul de vinovăție care o încerca față de Ian.

Trebuia să acționeze. Nu putea tergiversa mai mult timp. Din respect pentru Ian, trebuia să-i mărturisească adevărul. Nu se mai putea preface că-l iubea, când inima și sufletul ei aparțineau altcuiva. Faptul că doctorul Christopher nu-i împărtășește sentimentele nu schimba cu nimic situația că trebuia să fie loială cu Ian.

Brusc, se ridică în capul oaselor. Hotărârea ei era luată. O să-i scrie o scrisoare în care îi va explica adevărul.

Se ridică, își puse un capot și se așeză la biroul ei, cu o foaie albă în față. Să găsească acele cuvinte care să menajeze sensibilitatea destinatarului se dovedi o sarcină mai delicată decât își imaginase, dar o oră mai târziu, când se strecură în așternut, avea sentimentul datoriei împlinite până la urmă, o datorie prea multă vreme amânată.

A doua zi dimineață, în momentul plecării la spital, privirea îi căzu pe titlurile mari din ziarul local, primit cu câteva minute mai devreme.

Păli subit și desfăcu prima pagină, cu mâinile tremurânde și inima bătându-i tare...

Un radiolog din Norfolk la congresul de la Copenhaga.

Literele se întindeau în fața ochilor ei, indecente, ucigătoare. Dedesubt, o fotografie îl arăta pe doctorul Marlowe surâzând. La brațul lui era atârnată fermecătoarea Fiona Young, toată numai zâmbet.

„Doctorul Christopher Marlowe, la Copenhaga pentru câteva zile, cu ocazia congresului de radiologie care se ține această săptămână în Danemarca, a reușit totuși să se elibereze pentru a petrece un moment în compania minunatului nostru manechin Fiona Young. Cum cititorii noștri probabil știu, domnișoara Young era la la Norwich pentru turnarea unui film publicitar".

Polly se prăbuși mai mult decât se așeză pe primul scaun pe care îl găsi. Cuvintele îi jucau în fața ochilor, hohote de furie și de disperare i se înghesuiau în fundul gâtului și tremura, ca și cum un frig interior îi înghețа subit inima.

De furie, făcu ziarul bucățele.

Cum îndrăznea? Trădătorul! Infamul! Și toate acele cuvinte despre singurătate! Și așa-zisul lui regret că nu o putea lua în valiza lui, la Copenhaga! Și în tot acest timp plănuise s-o întâlnească pe Fiona! O testa din nou, ca pe malul râului?

Își șterse iritată lacrimile care-i curgeau pe obraji și vru să ia o batistă din buzunarul mantoului. Acolo, simți grosimea unui plic.

Scrisoarea pe care o scrisese în timpul nopții. Această scrisoare destinată lui Ian nu mai avea motiv să existe. O rupse și aruncă bucățile în tomberon, împreună cu resturile din ziar.

Bietul Ian. Îl șterse atât de rapid din viața ei, îl schimbase contra unui biet vis irealizabil, un vis care se transforma în coșmar.

Cum putuse fi atât de proastă? Ea singură interpretase cuvintele doctorului Marlowe așa cum le auzise. El nu-i datora nimic. Și nu avea nici un drept să judece modul în care el își conducea viața particulară.

Puțin câte puțin, furia i se potolea. Nu mai simțea decât o imensă tristețe și o dorință incredibilă de a se întoarce spre o față, o voce prietenoasă.

Se îndreptă spre telefon și formă numărul lui Ian, instalat într-un nou apartament din Exeter, acum.

– Alo? răspunse în cele din urmă o voce somnoroasă.

– Ian, eu sunt.

– Polly? Polly, dar știi cât este ora? Șapte și jumătate!

– Îmi pare rău, Ian, aveam atâta nevoie să-ți vorbesc, spuse ea insistent.

– De ce? Ce se întâmplă? O problemă?

– Nu, doar că... Oh, Ian, ești așa departe și sunt atâtea lucruri pe care ar trebui să le discutăm, căsătoria noastră, să...

De cealaltă parte a firului se lăsă o tăcere nesfârșită.

– Ian, continuă Polly, trebuie să ne amânăm iar căsătoria? De ce să mai așteptăm? Mi-ai spus doar tu că apartamentul tău este drăguț. Spune-mi un singur cuvânt și vin imediat.

– Polly, ce te-a apucat? Pari tulburată... Ești sigură că te simți bine?

– Credeam că erai grăbit să te instalezi, să mă iei de nevastă...

– Nu pot să-mi abandonez pur și simplu responsabilitățile ca să mă lansez în pregătiri pentru căsătorie. Mai ales în acest moment, Polly. Și de altfel, ce se va alege din planurile tale? O să-ți părăsești studiile de radiografie?

În supărarea ei, uitase tot ce însemna să fugă departe de Norwich, de Apple Acre și de frumosul doctor Marlowe.

– Presupun că aș putea obține un transfer într-un spital din Exeter, răspunse ea cu mare convingere. Oh Ian, dacă măcar nu ai fi atât de departe! Nu te-am văzut de o eternitate, nu-mi mai telefonezi. Doar dacă primesc câteva rânduri din când în când.

Ian acceptă reproșul fără să protesteze.

– Știu, murmură el, vădit stânjenit. M-am lăsat copleșit, dar promit să încerc să-ți scriu mai des, Polly și eu am nevoie să vorbesc cu tine... despre noi.... dar nu acum. Nu la telefon. O să-ți scriu, Polly. La revedere, draga mea. Ai grijă de tine.

El închise și ea rămase un moment lung nemișcată, cu receptorul în mână.

Viața continua. Trebuia să înfrunte o zi la spital, să suporte cu zâmbetul pe buze glumele care circulau mereu de la un serviciu la altul. Măcar de ar putea să se dea drept bolnavă. Dar ce să spună?

– Sufăr de un acces de febră amoroasă, scuzați-mă, dar nu sunt în stare să lucrez?

Caraghios!

La ora prânzului, primi vizita fulger a Valeriei, care o invită la ea în acea seară.

– Va fi Alan. Și la fel și Hannah. Va fi atât de încântată să te vadă. De fapt, ai văzut ziarul de dimineață? Ce coincidență, să se întâlnească amândoi în Danemarca! Diseară, vino direct de la spital!

Și dispăru, lăsând în urma ei acea bună dispoziție care părea s-o împrăștie în jur.

Seara fu plăcută.

Valerie puse masa pe terasă și Hannah, mândră nevoie mare că obținuse permisiunea să mănânce cu cei mari, strălucea de bucurie.

Copilul avea o mină mai bună decât în timpul scurtei șederi la spital. Soarele îi colorase obrajii și deborda de sănătate.

I se întâmpla din când în când să se plângă de dureri de cap. Dar Valerie nu mai dădea nici cea mai mică atenție. Christopher considera că acele migrene erau o modalitate de a obține din nou toată atenția de care se bucurase când căzuse.

– Arată splendid, nu-i așa? spuse Valerie. Dar ghiciți ce mi-a spus azi dimineață. „Mamă, pot lua una dintre aspirinele tale“? Ce fetiță nostimă!

Odată cina terminată, Polly insistă să strângă masa și dispăru în bucătărie cu micuța Hannah în urma ei, lăsându-i pe Valerie și pe Alan singuri.

– Dacă te ajut, îmi spui o poveste inventată de tine? întrebă copilul cu o mică voce rugătoare.

– Bineînțeles, draga mea. Dar nu este nevoie să mă ajuți pentru asta. Îmi place să inventez povești și să le spun fetițelor cuminți.

– Atunci, pot să mă duc să cânt la pian până termini?

– Da. Vin să te caut imediat ce voi fi gata cu bucătăria.

Aproape imediat, melodia „Fratele Jacques“, simplificată și cântată cu un singur deget, răsună, înăbușită puțin de distanță.

Un moment mai târziu, Valerie pătrunse în bucătărie.

– Polly, pot să te rog să o culci pe Hannah în locul meu? Alan ar vrea să facă o mică plimbare nocturnă. Cred mai ales că vrea să-mi pună marea întrebare, încă o dată.

– Încă o dată? repetă Polly mirată.

– În fiecare lună, în general pe lună plină, mă cere în căsătorie. Cred că-mi va înfrânge rezistența.

– Va reuși?

Valerie lăsă să-i scape un oftat.

– Își atinge ținta. Nu cred că voi avea puterea să-l refuz multă vreme. Ador această căsuță, Polly. Mi s-ar frânge inima, dacă ar trebui într-o zi să mă despart de ea. Știi, Ben obișnuia să conducă până la capătul drumului ca să poată vedea casa din exterior. Încă nu ne aparținea, dar el spunea deja“ „Iată locul unde vom trăi, când vom fi bătrâni și obosiți. Este suficient de mare pentru noi doi“.

Vocea Valeriei tremura de emoție, în timp ce retrăia acele amintiri din altă viață.

– Era un om minunat, Polly. Un avocat de țară calm și fără pretenții. Înfățișarea lui era foarte diferită de a lui Alan, dar ca și el, era un om profund bun: pe care se putea conta. Căsnicia mea cu Ben a fost foarte fericită. Singurul meu regret este că

n-am avut-o pe fiica mea Hannah puțin mai devreme. Mi-ar fi plăcut atâta să-i dau un frățior sau o surioară. Măcar de n-aș fi obsedată astfel de această căsuță...

– Christopher spunea că ai consimți poate s-o închiriezi, spuse Polly.

– Da. Dar ar trebui să găsesc locatarul în care să am suficientă încredere. Speram s-o ia Christopher, dar este puțin cam departe de spital. Oh, îl aud pe Alan care mă cheamă. Pe curând, Polly și mulțumesc...

Dură mult până când Hannah adormi în acea seară, cerând mereu și mereu altă poveste și era aproape ora zece când Polly coborî scara care ducea la cămăruța de deasupra bucătăriei.

Ziua la spital fusese deosebit de încărcată. Așa că nu avusese timp să reflecteze la evenimentele dimineții. Dar în această secundă, simți că o lasă nervii și energia care îi permiseseră să treacă prin toate aceste ore. Gelozia, chinul, durerea îi luau în stăpânire trupul și sufletul. Și-l închipuia pe Christopher în brațele Fionei și se abținu să nu urle de furie și de fustrare. Mai ales, își reținea lacrimi amare. Lacrimile unei dragoste fără speranță...

Capitolul 9

Una dintre cele mai importante zile ale anului era împărțirea premiilor studenților de la radiologie, la sfârșitul lunii iulie. Era vorba întotdeauna de o treabă de familie, cum le plăcea s-o numească membrii serviciului de radiologie.

Din cauza pensionării recente și a vechimii în spital, doctorul Andrews fusese ales să prezideze deschiderea ceremoniei care se încheia într-o veselie generală și în jurul unui bufet somptuos compus exclusiv din fructul rege al zilei, așa cum impunea tradiția.

De dimineață, studenții petrecuseră un timp lung pentru a culege fragii pe câmpul fermei din vecinătatea spitalului.

Apoi, Polly alergase să se schimbe în vestiarul personalului și reapăru imediat îmbrăcată cu o rochiță verde. Se strecură în fundul sălii și găsi un scaun lângă ușă, ceea ce îi permitea să dispară discret dacă ar fi devenit căldura insuportabilă. Simțea deja primele simptome ale unei migrene îngrozitoare.

Primele rânduri fuseseră rezervate invitaților și familiilor premianților. Brusc, apăru Valerie, abordând o rochie încântătoare cu motive roșii și gri. Părul era tăiat foarte scurt pe gât și strălucea de frumusețe și eleganță.

– Valerie! exclamă Polly. Ești magnifică. Unde ai găsit această minunăție?

– Sst! răspunse asta înclinându-se ușor. Face parte din trusoul meu, dar nu m-am putut împiedica să n-o încerc.

– Și pe când ziua cea mare?

– Cred că de Crăciun.

Din adunare se ridică un murmur.

– Oh, sosesc. Alerg să mă așez, să nu mă mai fac remarcată. Pe curând, Polly.

Doctorul Andrews, domnișoara Brooke, domnul Denvers și doctorul Marlowe își făceau într-adevăr intrarea pe estrada instalată pentru ocazie și luau loc în spatele unei mese pline de cărți.

Polly nu-l mai văzuse pe Christopher de trei săptămâni. De-abia întors de la Copenhaga, acceptase să înlocuiască un radiolog al prietenilor lui din Lincolnshire. Se întorsese în ajun. Toată ziua reușise să-l evite și acum, în ciuda caracterului eminamente impersonal al acestei seri, singura lui prezență acolo, pe acea scenă improvizată unde nu-l vedea decât pe el, era suficientă să deschidă rănile pe care le spera totuși, dacă nu cicatrizate, cel puțin mai insensibile.

– Doctorul Vedetă al nostru nu pare a suferi peste măsură de absența dulcineei sale, șușoti o voce ironică la urechea lui Polly.

Neville se așeza pe un scaun lângă ea și se deda unei ocupații favorite.

– Nu înțeleg insinuările tale, murmură Polly, sătulă de bârfele lui.

– Nu citești ziarele? Frumoasa Fiona Young este la Hollywood, unde turnează un serial pentru televiziunea americană. Este șansa vieții ei, spune articolul. Ce păcat că sfărâmătorul nostru de inimi local nu a găsit pe cineva care să-l înlocuiască în California în loc de Lincolnshire. Ar fi fost mai amuzant...

Dar Polly nu-l mai asculta. Deci, Fiona turna un film la Hollywood. Nu se va întoarce prea curând. Ce semnificație să dea acestei vieți tulburătoare? Era posibil să se fi înșelat? Trăsese prea grăbită concluzii? Disperarea și gelozia care o măcinau de săptămâni nu erau decât rezultatul unei imaginații fertile și iraționale?

Trecu prin restul serii ca un automat. Însărcinată să distribuie răcoritoare, ca majoritatea studentelor care nu absolveau încă, își plantase pe buze un zâmbet de circuestanță și executa gesturile care se așteptau de la ea, mașinal.

Dintr-o dată, Neville se propti în fața ei.

– Crezi că-mi poți găsi pe undeva o porție din această excelentă tartă cu fragi? întrebă el întinzând farfuria goală.

O privi mai atent.

– Ce se întâmplă, Polly? Ai mâncat prea mulți fragi? Văd că te-ai făcut verde la față, brusc.

Ea nu auzi continuarea. Fu conștientă de privirea alarmată pe care el i-o arunca, de un braț care o reținea... și totul deveni negru.

Când deschise ochii, trei fețe neliniștite erau aplecate asupra ei. A lui Christopher, a domnișoarei Brooke și a Sarei Lorrimer.

– Își revine, spuse o voce care i se păru incredibil de îndepărtată.

Vru să se îndrepte, dar o pereche de mâini blânde și ferme o obligară să rămână lungită.

– Este un animăluț plin de forță, spuse Chris, luându-i pulsul.

– Este vorba în mod sigur de o mică insolație, declară domnișoara Brooke pe un ton sentențios. Toată dimineața sub acel soare de foc să culegi fragi... Acum are o mină mai bună, când culoarea îi revine în obraji. Cum te simți, copila mea?

Polly vru să vorbească, dar avea gâtul îngrozitor de uscat. Sara se aplecă asupra ei.

– Vrei o ceașcă de ceai? Bineînțeles, ce întrebare! Revin imediat.

Ea dispăru, urmată de domnișoara Brooke.

– Cred că o ceașcă de ceai mi-ar face cel mai mare bine și mie. Tot acel vin cu fragi mi-a făcut sete.

Christopher trase un scaun și se așeză la căpătâiul tinerei. O privea, scuturând din cap cu resemnare.

– Ce spaimă ne-ai tras, draga mea Polly! Mai ales doamna Andrews, care nu văzuse niciodată o persoană leșinând în fața ei, era întoarsă pe spate.

– N-am mai leșinat până acum, spuse Polly, contrariată.

– Ei bine, să nu-ți faci un obicei, răspunse el cu un zâmbet.

Apoi, tonul lui deveni mai grav.

– Ai fi putut să te lovești și să te rănești în cădere.

Privirea lui era plină de solicitudine și Polly uită instantaneu suferințele, agonia acestor ultime săptămâni.

– Este vorba chiar de o insolație? întrebă ea.

– O mică insolație, cum spune domnișoara Brooke. Stai la umbră și la răcoare timp de câteva zile și nu va rămâne decât o vagă amintire. Cum o să te simți mai bine, o să te conduc acasă.

– Dar am mașina mea și... mă simt bine acum.

– De când se discută ordinele medicului? Hai, stai liniștită și lungită până când îți sosește ceaiul. Apoi, mă aștepți cuminte.

El se ridică și ieși.

Un moment mai târziu, era așezată în Rover-ul doctorului Marlowe și rulau în întuneric.

– Nu te neliniști pentru mașina ta, spuse Christopher. Voi face în așa fel încât s-o recuperezi mâine. Din nefericire, nu voi putea conduce până acasă la tine. Am promis doctorului

Andrews să merg la pescuit cu el. Avem toți întâlnire la șase dimineața. Nu mi-am dat seama că ar fi așa devreme când am promis să fiu prezent. Dar voi găsi un mijloc pentru mașina ta, promit.

Polly se simțea teribil de istovită. Dar în același timp, amabilitatea și atenția cu care o înconjura Christopher erau suficiente să facă această seară de neuitat. Se cuibări mai bine pe locul din față și închise ochii, doar o secundă...

Când îi deschise din nou, soseau la Flint House.

– Deja! exclamă ea, uimită. Trebuie să fi adormit un moment.

– Într-adevăr. Dar nu te neliniști, este normal. Ceea ce ai nevoie acum, este multă odihnă. Dacă luni nu te simți înzdrăvenită, nu vreau să te văd la spital. Bine?

O conduse până la ușă și strecură cheia în ușă pentru ea.

– Vrei o cafea? spuse Polly.

– Nu în seara aceasta, Polly. Mai întâi, aș vrea să urci să te culci imediat. Apoi, și eu trebuie să mă scol mâine în zori. Ești sigură că te simți bine?

– Da, da. Mulțumesc. Mă simt așa de prost. Toate aceste precauții pentru un mic leșin.

– Este mai bine să previi, decât să vindeci, Polly. Odihnește-te bine.

Casa era cufundată în întuneric.

„Mama trebuie să fi ieșit" își spuse Polly, în timp ce aprindea luminile. Când intră în salon, o siluetă întinsă se ridică.

– Mamă! Dormeai...

– N-am ațipit decât câteva minute, răspunse Jane căutându-și ochelarii printre perne, înainte de a-i pune pe vârful nasului.

Polly o privi fix.

– Mamă, ai plâns. Ai ochii roșii. S-a întâmplat ceva?

– Tot o să afli mai, devreme sau mai târziu, așa că o să-ți spun acum.

Jane oftă. Părea foarte abătută.

– Julie nu va veni în acest weekend.

– Oh! De ce?

– Pretinde că nu are suficienți bani să ia trenul până aici. A acceptat să lucreze la Torquai, de fapt! Se pare că Louise dorea să plece în Scoția. Mă bucuram atât s-o revăd. I-aș fi plătit eu trenul pentru a avea plăcerea să ne vedem cu toții, cel puțin două zile.

– Când începe munca la hotel?

– Luni.

– Asta nu-i lasă deloc timp să vină aici, mamă. Ascultă, nu este sfârșitul lumii. În șase săptămâni își va onora contractul și va fi încântată să vină să stea câteva zile cu noi, înainte de a-și relua cursurile l

– a Londra. O să-mi iau și eu concediul atunci și o să fim cu toții împreună, ca pe vremuri. Ce părere ai?

– Mă simt deja mai bine. Polly, draga mea, ești atât de pozitivă... Nu știu cum m-aș descurca fără tine.

În mijlocul nopții, un bubuit de tunet sfâșie aerul și ploaia începu să bată în geamuri. Polly zâmbi în somnul ei. În sfârșit, un pic de apă care să stropească grădina uscată. Readormi fericită.

Când se trezi din nou era ora nouă dimineața și leșinul din ziua trecută îi părea o amintire veche. Câmpul din jurul ei strălucea de prospețime și răspândea peste tot un miros minunat de iarbă umedă.

Polly, într-un elan de energie, simți un chef nebun să alerge pe peluză, unde încă mai erau picături de ploaie. Dorința de a simți prospețimea acestei dimineți revigorante, ca să șteargă definitiv căldura sufocantă din ajun.

– Polly! strigă Jane care coborî în acest moment. Ai înnebunit? Să alergi cu picioarele goale prin iarba udă! O să mori. Vino repede să-ți iei micul dejun.

– Mă simt așa de bine, mamă. Ca acel arbust de acolo. Ieri, era pe punctul de a muri și astăzi stă țanțoș și mândru.

– Polly, te rog, calmează-te! Parcă ai fi o fetiță care nu a mai văzut ploaie înainte. Ești cam veselă, în dimineața asta.

– Mă simt fericită. Ca și cum toată această apă m-a curățat. O să plec de la zero.

Școala de radiografie își întrerupsese cursurile pentru vacanța de vară. Dar dacă lecțiile teoretice erau suspendate până în septembrie, munca practică nu lipsea în spital. Studenții erau deci invitați, dacă doreau, să-și continue învățătura. Și Polly avea intenția să se ducă în serviciul de

radiologie ca de obicei. Viața ei evolua în jurul muncii, de acum înainte. Îi plăcea această senzație a datoriei împlinite care o însoțea în fiecare seară, când părăsea clădirea mare din cărămidă, după o zi plină. Și posibilitatea de a-și învăța meseria lângă un specialist devotat și competent ca doctorul Marlowe îi mărea satisfacția.

În viitor, va înceta să se comporte ca o adolescentă caraghioasă, care se amorezase de profesorul său. Oh, nu pretindea să nege dragostea pe care o simțea pentru frumosul radiolog. Totuși, această dragoste era fără speranță. El avea afecțiune pentru ea. De acest lucru era sigură. Se va mulțumi cu această prietenie sinceră și va rămâne în umbră pentru a învăța tot ce putea de la el pe plan profesional.

Această hotărâre era de departe cea mai satisfăcătoare. În același timp, trebuia să se gândească la Ian. Dragul de Ian. Nu va ști poate s-o facă să vibreze la sunetul viorii lui, viața lor poate nu va fi spumoasă ca șampania, dar el va fi întotdeauna acolo pentru a o ajuta să nu-și piardă echilibrul, sigur și solid ca o stâncă.

Dintr-o dată, un zâmbet larg îi lumină fața. Ce idee minunată! De ce nu și-ar lua ea și cu Jane câteva zile de vacanță să se ducă să-l vadă pe Ian la Exeter? Va avea astfel ocazia să discute serios despre viitorul lor. Și Jane va putea s-o viziteze pe Julie. Torquay nu era foarte departe de Exeter.

Telefonul îi întrerupse șirul gândurilor. O zbughi pe scări, dar Jane ajunsese înaintea ei.

– Este Valerie, spuse ea, cu mâna pe microfon. Spune că îți aduce mașina. Domnul Vickers și Hannah vin și ei. Ce să mă fac? Nu am decât două cotlete de oaie în congelator...

Polly luă telefonul.

– Valerie?

Aceasta râdea în hohote de cealaltă parte a firului.

– Am auzit totul! Spune-i lui Jane să se liniștească. Aducem noi un coș de picnic pentru prânz. Este suficient să hrănești o întreagă armată. Vom fi la voi în jur de o oră.

Valerie ajunse prima la volanul mașinuței lui Polly, urmată aproape imediat de Alan în Land Rover-ul lui, având-o pe Hannah ca pasageră.

– Priviți acest îngeraș, exclamă aceasta, ridicând-o în brațe. Parcă ar fi Scufița Roșie.

– Alan spune că semăn cu un cățeluș, răspunse fetița, solemnă.

Un moment mai târziu, mica trupă mergea prin nisip până la locul recomandat de Polly, suficient de îndepărtat de accesul la plajă, pentru a obține un pic de liniște. Marea se retrăsese și trebuia să parcurgi un drum lung: un drum lung înainte de a găsi puțină apă pentru a te scălda.

– Nu-ți face probleme, spuse Jane micuței Hannah. Când o să terminăm de mâncat, marea se va ridica suficient pentru a ne permite să ne scăldăm puțin.

Copilul zâmbi politicos. Părea îndepărtată, ciudat de calmă și se mulțumea să se joace cu nisipul pe care-l privea cum i se strecoară printre degete.

Ceilalți, prea ocupați să aranjeze masa în mijlocul comentariilor sarcastice ale lui Alan, care ca majoritatea oamenilor de la țară detesta picnicurile, nu remarcară atitudinea ciudat de pasivă a fetiței.

Alan fu primul care se neliniști de tăcerea ei. Masa terminându-se, Valerie și Jane se așezaseră puțin mai departe, la umbră. Hannah adormise cu capul pe genunchii maică-sii.

– Acest copil nu este bine, spuse el brusc.

Polly, care contempla marea din fața ei, își înălță capul.

– Hannah?

– Cine altcineva?

Alan o privea cu gravitate și pentru prima oară, tânăra remarcă intensitatea privirii lui albastre. O privire căreia nimic nu-i scăpa.

– Nu am găsit-o în formă, ieri, dar m-am gândit că era căldura, soarele. Speram să vorbesc cu Chris astăzi, dar nu știam că se duce la pescuit. Și azi dimineață, părea un pic prea agitată. Am preferat să aștept, înainte de a vorbi cine știe ce. Nu-mi place asta, Polly. Nu-mi place deloc.

Polly se încruntă.

Nu înțelegea neliniștea veterinarului. Hannah dormea liniștită la umbra falezei.

– Ce vrei să spui?

Alan se îndreptă ușor.

– Pacienții mei nu pot să-mi explice verbal simptomele lor. Am învățat să descifrez unele semne pentru a pune diagnosticele. O observ pe Hannah de zece minute și în tot acest timp, nu a mișcat nici măcar o singură dată.

– Doarme.

Alan scutură din cap.

– Ai observat un animal tânăr în timpul somnului? Modul în care se mișcă, cum îi tresar pleoapele. Din când în când, scoate mici țipete. Nu este mare diferență între un copil și un animal tânăr. Somnul lui Hannah nu mi se pare foarte firesc.

– Ai o explicație? întrebă Polly, din ce în ce mai îngrijorată.

– Nu știu cu adevărat. Poate să fie căldura sau o ilFecție. Bolile nu sunt rezervate doar iernii, să știi.

– Cred că trebuie să-i spunem Valeriei.

Ea se apropie cu fața gravă de cele două femei.

– Valerie, spuse ea cu precauție. Crezi că Hannah suferă de căldură?

– Nu cred. Special m-am așezat aici, la adăpost de soare. De ce?

Puse o mână pe fruntea copilului.

– Este un pic caldă. Ce crezi, Polly?

Tânăra atinse și ea fruntea copilului, apoi aprobă.

– Nu cred că are febră. Doar că Alan se îngrijorează în privința ei.

Valerie înțepeni și ochii i se măriră.

– De ce nu mi-a spus nimic?

O ridică pe Hannah pe genunchi și-și apropie fața de cea a fetiței.

– Este caldă! Are febră! O simt! Oh, Polly!

Alan se ridică și se apropie rapid.

– Nu intra în panică, Valerie. Știam cum o să reacționezi. Din acest motiv nu am vrut să-ți spun nimic. Poate că suferă de o ușoară insolație, ca Polly. Cred c-ar trebui să ne întoarcem acasă.

Cu ajutorul lui Jane, Valerie se ridică, ținând încă strâns lângă ea micul trup inert. Și pentru prima dată, Polly înțelese exact ce vrusese să spună Alan când vorbise despre somnul anormal de greu al copilului. Nici strigătele mamei sale, nici modul în care era transportată în acea secundă, nu păreau să poată s-o trezească.

– Am putea să ne întoarcem la Flint House. Hannah s-ar putea odihni acolo, sugeră ea.

– Mulțumesc pentru ofertă, dar ar fi mai bine să ne întoarcem la Apple Acre, spuse Alan.

Vocea lui era calmă, dar ca și Polly, se gândea la durerile de cap de care se plânsese fetița în ultima vreme, dar care nu fuseseră luate în serios.

Merseră în tăcere până la mașini și Alan întinse copilul pe bancheta din spate de la Land Rover.

Valerie era lividă.

– Polly, te rog, vrei să ai amabilitatea să telefonezi la familia Andrews? Chris poate s-a întors de la pescuit. În acest caz, spune-i să vină imediat acasă.

– Cred c-ar fi mai prudent să chemi medicul tău curant, interveni Alan.

În mai puțin de zece minute, Polly își gara mașinuța în față la Flint House și se năpusti înăuntru, pentru a telefona.

Jane, cu fața gravă, se îndreptă spre bucătărie pentru a pregăti ceai.

– Doamna Andrews? Polly Wilcox la aparat.

– Polly! Eram așa de îngrijorată pentru tine. Cum te simți? Am încercat să te sun un pic mai devreme, dar nu a răspuns nimeni.

– Doamnă Andrews, doctorul Marlowe este acolo?

– Pescarii s-au întors chiar acum, draga mea. Toți trei. Plecați de la ora șase dimineața, s-au întors cu două macrouri și doi țâri minusculi.

La celălalt capăt al firului se auzi un râs amuzat.

– Mă rog, ce importanță are dacă s-au distrat. Sunt radioși. Numai că acum mă cheamă să le pregătesc de mâncare. Fiindcă sunt morți de foame, cu atâta aer curat. Eu care contam să-i hrănesc cu fructele muncii lor...

– Doamnă Andrews, pot să vorbesc cu doctorul Marlowe? Este foarte urgent, vă rog... o întrerupse tânăra.

Câteva secunde mai târziu, Christopher era la telefon.

– Ce se întâmplă, Polly? Doamna Andrews vorbește de o urgență.

– Este Hannah. Ne-am dus să facem picnic pe plajă. Hannah era foarte calmă, nu-i era foame, dar nu mi s-a părut nimic anormal. Alan a fost cel care a dat alerta. Nu-i plăcea acel mod pe care-l avea de a dormi atât de profund și...

– Polly, ce încerci să-mi spui?

Vocea lui era tăioasă, presantă.

– Nu știu cum să-ți explic, Christopher. Nu este nimic sigur. Suntem doar îngrijorați. Alan a dus-o pe Hannah până la mașină și ea n-a mișcat nici măcar o dată. Nu s-a sculat. Chiar când a lungit-o pe bancheta din spate a mașinii. Este ciudat, acest mod al ei de a dormi...

– Oh, Dumnezeule! murmură Christopher. O să-ți telefonez, Polly. Vin imediat acolo.

Se scurse o oră, încet, interminabil. Polly se învârtea pe lângă telefon numărând secundele, minutele. În cele din urmă, telefonul sună.

– Christopher, tu ești?

– Nu, Polly, sunt Valerie. Polly, poți să ne întâlnim la spital? Polly, mi-e teamă să nu fie ceva foarte serios. Sunt în biroul lui Chris. Te rog, vino imediat...

Capitolul 10

Polly traversă în grabă culoarul lung al spitalului. Tăcerea era amenințătoare, atmosfera grea și irespirabilă.

Valerie stătea în picioare, în fața ferestrei biroului lui Christopher. Era lividă, avea cearcăne mari.

– Mulțumesc că ai venit, îi spuse ea lui Polly.

– Ce face Hannah? întrebă tânăra.

– Este în comă! Dumnezeule! Știi că una dintre simptomele care apare în cazul unei tumori a creierului este coma? Oh, Polly, mă simt atât de inutilă, nu știu ce să fac! Ce fel de mamă sunt ca să nu remarc că fiicei mele nu-i era bine? Ce-o să fac? Ce pot să fac?

Valerie tremura, pradă unei disperări care îți făcea rău s-o vezi. Tulburată, cuprinsă de remușcări, mergea în lung și-n lat, proferând invective la adresa ei și a fratelui său. El ar fi trebuit să observe simptomele mai devreme. În fond, era medic. Și Alan! De ce nu-i comunicase bănuielile lui, în ajun? De ce nu o avertizase?

– Nu vroia să te îngrijoreze, îi explică Polly.

– Și așa, uite ce a ieșit!

Se așeză în fotoliul lui Christopher și-și puse capul în mâini.

– Îmi pare rău. Nu-mi da atenție. Nu mai știu ce spun.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat când v-ați întors la Apple Acre.

– Hannah nu a mișcat pe tot parcursul drumului. Încercam să mă conving că are o mică insolație, dar știam deja că era ceva mai grav. Alan a dus-o până în patul ei, apoi a trebuit să absenteze. Era de gardă azi după-amiază și avea mai multe întâlniri. I-am telefonat medicului meu și am rămas lângă patul lui Hannah în care ea dormea în continuare. A sosit la scurtă vreme, urmat aproape imediat de Chris. Ei nu voiau ca eu să rămân în cameră. Îi auzeam vorbind cu voce joasă. Câteva minute mai târziu, Chris chema o ambulanță...

Vocea i se frânse.

– Și atunci a început coșmarul. Chris a început să-mi spună că Hannah era în comă și că nu... că nu trebuia înlăturată posibilitatea unei tumori pe creier. Dacă ai fi văzut-o, Polly. Devenise dintr-o dată palidă. Buzele îi erau albastre, respirația șuierătoare. Am crezut că era pe cale să moară. Nu știu ce m-a apucat în acel moment, dar brusc, Chris mă scutura violent, ordonându-mi să-mi vin în fire. Nu știu exact ce s-a petrecut după aceea. A sosit ambulanța, am venit aici cu maximum de viteză și au adus-o pe fetița mea. Chris i-a urmat și eu ți-am telefonat...

Își plecă fața.

– Cine o examinează? întrebă Polly.

– Chris a insistat s-o facă el însuși. Nu sunt sigură că este o idee bună. Mi-e teamă să nu fie insuficient de obiectiv, diagnosticul să nu fie precis. Dar pretinde că prezența lui acolo va face ca toată lumea să câștige timp. Cred mai ales că se simte vinovat. Îi pare teribil de rău că n-a înțeles mai devreme că mica noastră Hannah era bolnavă. Nu lua în serios durerile ei de cap și nu vroia să mă neliniștească.

Tăcu și în cameră se instală tăcerea. Cele două femei numărau minutele, pradă unei temeri indescriptibile.

În cele din urmă, un zgomot familiar răsună pe culoar și Christopher apăru în ușă. Expresia feței sale era gravă, îngrijorată.

– Îmi pare bine că ai putut veni, îi spuse el lui Polly.

Apoi, se întoarse spre sora lui.

– Totul este gata pentru arteriografie și chirurgul neurolog va fi prezent pentru cazul în care va trebui să operăm. Valerie, te rog, nu intra în panică! Trebuie să facem față oricărei eventualități. Polly, fiindcă ești aici, ai accepta să ne ajuți? SubT sigur că Sara va fi încântată să te aibă lângă ea pentru a o secunda.

– Chris, chiar crezi că este vorba de o tumoră? întrebă Valerie tremurând de groază.

– Este o eventualitate pe care nu trebuie s-o înlăturăm. Dar asta nu înseamnă neapărat că este malignă, sau fatală. Cu tehnicile chirurgiei moderne, avem toate speranțele.

Polly i se alătură Sarei în sala de operații. Aceasta se îmbrăcase deja în ținuta regulamentară.

– Nu prea arăți rău pentru cineva care a suferit de o insolație, îi spuse ea. Cum te simți?

– În acest moment, nu mă simt prea fericită.

– Nu, ce chestie îngrozitoare, nu-i așa? Ar trebui să te grăbești să-ți pui hainele septice, ceilalți sunt gata.

Ușa dublă care ducea în sala de anestezie se deschise și brancarda cu Hannah, micuța păpușă palidă și fragilă, sub cearșaful imaculat, fu împinsă până la masa de operație. Christopher și doctorul Grindley, anestezistul de gardă, urmau îndeaproape micul convoi.

Christopher o căuta din ochi pe Polly și-i făcu un mic semn din cap peste masă. Adesea, se întrebase dacă un medic aflat în situația teribilă de a trebui să îngrijească un apropiat, nu-și pierdea o parte din calități. În cazul doctorului Marlowe, întrebarea era de prisos. Era radiologul care se apropia de micuța bolnavă, nu unchiul ei. Valerie greșea că se îndoia de el.

Polly îl observă cu atenție când injecta un fluid opac în artera carotidă a copilului, lichid care va circula de-a lungul vaselor și capilarelor creierului, dezvăluind astfel orice anomalie. Toți observau înaintarea lichidului pe ecranul monitorului.

Dintr-o dată, Chris lăsă să-i scape un strigăt.

– Iată! Vedeți? O deplasare a vaselor. Chiar un defect pe partea stângă. Mulțumescu-ți ție Doamne, nu este o tumoră. Este un hematom, un cheag de sânge!

Nici o secundă nu încercă să-și ascundă sentimentele. Comportamentul său nu mai era detașat și strict profesional.

Ochii lui, deasupra măștii, străluceau de lacrimi reținute cu greu. Și Polly trebui să se abțină pentru a nu izbucni în hohote de plâns. Împrejurul lor tensiunea scăzuse, ușurarea era generală.

Christopher retrase cateterul de la gâtul lui Hannah, înainte de a închide rana cu grijă. Doar doctorul Marlowe păstra tăcerea. Era fericit, dar stresul infernal al acestor ultime ore era încă prea prezent ca să se poată destinde instantaneu.

Se apropie de Polly.

– Putem respira cu toții, spuse el cu un zâmbet. Dorești cu siguranță să-i anunți vestea cea bună Valeriei. Spune-i că n-are nici un motiv de îngrijorare. O să vin și eu în câteva minute. Dar mai întâi aș vrea să vorbesc cu doctorul Stratton.

Polly credea că o s-o găsească pe Valerie în fața ferestrei, privind drept în fața ei. Dar era cu Alan. Se ridicară amândoi dintr-o singură mișcare.

– După cum vezi, nu am putut rămâne la clinica mea, spuse el. Am chemat pe cineva să mă înlocuiască și am alergat până aici.

Valerie se apropie de ea și-i luă mâinile.

– Spune-mi adevărul. Oricare ar fi, vreau să cunosc adevărul.

– Vești bune, Valerie. De departe nu atât de serioase cum am crezut la început.

Polly nu știa în ce grad prezența unui cheag de sânge în creierul micuței Hannah putea fi considerată fără gravmtate. Așa că alese să rămână evazivă.

– Christopher va fi aici dintr-un minut într-altul

– Slavă Domnului! exclamă Alan, lăsând să-i scape un oftat enorm de ușurare. Am îmbătrânit cu cincisprezece ani în curs de câteva ore.

Christopher sosi aproape imediat și se îndreptă repede spre sora lui.

– Ți-a explicat Polly?

– Spune că nu este atât de grav precum credeam.

Christopher își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Draga noastră Polly este puțin circumspectă. Precis nu vroia să dea prea mari speranțe. Valerie, totul este în regulă! Hannah va trebui să suporte o intervenție minoră. Este vorba pur și simplu de extragerea unui cheag de sânge. Dar nu există tumoră.

Valerie își trecu o mână tremurătoare peste față.

– Care este cauza cheagului? A apărut brusc?

– Căzând de pe scrânciob, Hannah s-a lovit la cap. Această cădere este singura cauză a problemei. Acea rană la tâmplă a dus la un început de sângerare care este la originea formării unui cheag de sânge. Care cheag este responsabil de durerile de cap de care se plângea ea, de aceea moleșeala latentă și până la urmă coma. Trebuie mai întâi să studiez radiografiile, înainte de a determina importanța vătămării, dar nu cred că este ceva de îngrijorat. Orice ar fi, domnul Stratton este gata să opereze și i-am promis să mă întorc în blocul operator. Doresc neapărat să asist la intervenție.

– Pot să rămân la spital? întrebă Valerie, insistentă. Vreau să fiu alături de Hannah când se va trezi.

– Bineînțeles, draga mea. Mă însărcinez eu cu totul.

De cum dispăru, Alan decretă că nu mai aveau ce face în incinta spitalului, pe moment.

– Hai să sărbătorim vestea bună în jurul unei cine copioase, sugeră el cu jovialitatea obișnuită. Mor de foame, brusc.

Polly invocă o scuză pentru a nu li se alătura. Nu vroia să-i deranjeze. Cei doi aveau prea multe de discutat în particular. Erau în dispoziție bună știind-o pe fetiță în afară de pericol. Cum ar fi putut să le strice plăcerea?

Pretextă că-i promisese lui Jane să se întoarcă acasă cât de repede posibil, și-i privi îndepărtându-se, ținându-se de braț.

Simțea urmarea încercărilor acestei după-amiezi. Și în timp ce mergea pe culoarul pustiu al serviciului de radiologie, amintindu-și încordarea și zumzetul de activitate al acestor ultime ore, se simți ciudat de goală și de singură.

***

Luni dimineața, Polly luă drumul spitalului ca de obicei, în ciuda protestelor lui Jane care încercă, în zadar, s-o convingă că avea nevoie de o zi de odihnă.

– După insolația de vineri și neliniștea din weekend, pe cine ar mira absența ta astăzi? Ți s-a spus să fii atentă.

Mamă, sunt neliniștită din cauza lui Hannah. Vreau să știu dacă intervenția chirurgicală s-a petrecut cu bine.

– Meriți un pic de odihnă, Polly. Câteva zile de concediu ți-ar face cel mai mare bine.

Când a fost asta? Cu patruzeci și opt de ore mai devreme, plănuia o vacanță cu mama ei pentru a se duce în vizită la Ian.

Oftă. Cum putea părăsi Norwich după tot ce se petrecuse? Singura ei grijă, pe moment, era să afle ultimele noutăți în privința micuței.

Hannah era în continuare la reanimare și nimeni nu era autorizat s-o vadă. De-abia primise acest refuz când apăru Christopher. Acesta zâmbi văzând-o pe Polly. Părea foarte obosit.

– Veștile sunt bune, Polly. Era vorba de un cheag de sânge minuscul. Dacă totul merge așa cum sperăm, ar trebui să meargă în salonul său, mâine. Dacă dorești, îți pot arăta radiografiile. Sunt în biroul meu.

Deschise un dosar și luă negativul pe care-l pusese pe negatoscop.

– Aici, vezi cheagul? spuse el. Același unde artera cerebrală a fost deplasată. Fluidul opac pe care l-am injectat nu a putut trece peste. De ce, după părerea ta?

Un blocaj? sugeră Polly.

– Exact. Un blocaj și acolo un hematom, numit și cheag de sânge.

Părea bine dispus în această dimineață. Și-i plăcea să-l vadă zâmbind.

– Ce o să faci acum, când cursurile s-au terminat? întrebă el, punând radiografia la loc în dosar.

– Oh, îmi rămân atâtea lucruri de învățat. I-am promis Sarei să vin s-o ajut pe cât de des posibil.

– Dacă ai câteva minute, fii drăguță și du-te s-o vezi pe Valerie. O vei găsi în sala de așteptare. Este într-o dispoziție îngrozitoare, astăzi. Gândește-te, nu i se permite să se ducă s-o vadă pe Hannah.

Acea dimineață fu ca o repetiție a săptămânii care urmă. Polly își împărțea timpul între mica pacientă care fusese adusă în salon de a doua zi, și maică-sa. Valerie alerga fără încetare între spital și căsuța ei, și pentru că nu putea sta lângă fiica ei, Polly o înlocuia foarte firesc.

Copilul își revenea după operație cu o viteză extraordinară și tot personalul era la picioarele ei.

Ca majoritatea micilor convalescenți, se plictisea ușor și cerea atenție. Să stea lungită astfel în pat, zile întregi, era mai mult decât putea suporta și consuma în neștire povești „inventate din cap".

– Am folosit toate poveștile înmagazinate în capul meu, îi spuse Polly într-o dimineață, când se simțea deosebit de obosită. N-a mai rămas nimic în raioane.

Hannah pufni în râs.

– Vorbești despre capul tău de parcă ar fi un supermarket.

– Dacă ai auzi tot vacarmul din interior, cu toate cutiile de conserve care se ciocnesc între ele, bang-bang!

Zâmbetul lui Hannah dispăru.

– Nu cumva te-ai molipsit de una din blestematele mele dureri de cap? întrebă ea îngrijorată.

Polly se aplecă spre fetiță și-i depuse un sărut pe vârful nasului.

– Nu, scumpa mea. Nu o să am nici una din durerile tale de cap. Și nici tu. S-au dus, au dispărut pentru totdeauna, s-au evaporat. Ca prin farmec.

Hannah nu era genul care să lase o astfel de oportunitate să treacă.

– Oh, Polly, te rog, spune-mi povestea unei fetițe care se numea Hannah și durerile ei de cap care s-au evaporat ca prin farmec...

Sosirea lui Christopher îi întrerupse elanul.

– O să-ți spun o altă poveste, spuse el vesel. Aceea a unei fetițe care se cheamă Hannah și care, dacă este cuminte și le ascultă pe asistente, se va putea duce acasă începând de mâine. Ce părere ai despre această întorsătură a magiei?

Hannah nu era deloc convinsă.

– Cine o să mă mai viziteze, să-mi aducă bomboane și jucării și să-mi spună povești? întrebă ea cu o voce plângătoare.

Christopher schimbă un zâmbet cu Polly.

– Cred că această tânără persoană a fost prea răsfățată în ultimul timp. Un pic de liniște acasă, iată ce îi trebuie. Ah, uite-o pe Valerie. O să-i putem anunța vestea cea bună.

Un moment mai târziu, Christopher și Polly mergeau liniștit spre serviciul de radiologie.

– În toată această poveste rămâne cel puțin un aspect pozitiv. Hannah pare să se fi descotorisit pentru totdeauna de frica sa de spitale, remarcă el.

Polly încuviință cu un semn din cap.

– Cel puțin așa se pare.

– De fapt, nu am avut ocazia să-ți anunț vestea bună. Am găsit în fine un apartament. La un sfert de oră cu mașina de aici.

– În oraș?

– Da. Îți amintești de Highbury Mansions? În acea sâmbătă dimineața când am efectuat vizite la domiciliu? Prima pacientă se numea domnișoara Daniels. O știi pe acea bătrânică drăguță care locuia cu nepoata ei și visa să se instaleze într-un centru pentru bătrâni. Dorința i s-a împlinit, s-a mutat într-un pavilion și apartamentul este de vânzare. M-am dus să-l vizitez ieri și este exact ce căutam. Încăperi mari, spațioase, plafoane înalte, construcție solidă. Bineînțeles că se impun modernizări. Am întâlnire mâine cu un antreprenor. Dacă voi avea timp, voi participa voluntar la lucrări.

Polly zâmbi. El se arăta egal cu sine însuși, om de idei gata întotdeauna să înfrunte o nouă provocare.

– Și altă idee bună este că voi lua Apple Acre. O să i-l închiriez Valeriei, pe moment, fiindcă nu vrea să audă de vânzare. Dar nu disper că nu o s-o conving. Va fi un mic refugiu unde să te poți ascunde în timpul weekendului.

Era radios. Ochii îi străluceau de bucurie.

– Se pare că până la urmă ai tot ce-ți dorești, spuse Polly.

La aceste cuvinte, privirea lui Christopher se umbri ușor.

– Nu tot, dar cine se poate lăuda că are tot ce-și dorește? răspunse el, visător.

Dintr-o dată, Polly își dădu seama de acea teribilă singurătate despre care îi vorbiseră Valerie și mama ei. Dar în același timp, se simțea exclusă. Ce departe era el...

***

La întoarcere, în acea după-amiază, găsi casa goală. Jane asista la una din reuniunile ei de broderie și Roger probabil nu va fi înainte de începerea serii.

Fuseseră primite două scrisori. Una de la Ian și alta de la Julie, adresată mamei sale. Polly o puse pe prima în buzunar și pe a doua pe consola de la intrare. Apoi urcă să se schimbe.

O jumătate de oră mai târziu, se instala pe pat și rupea plicul, mirată să simtă conținutul mai subțire ca de obicei. Ian urma până la urmă să se hotărască să-i povestească noua lui viață la Exeter. Se părea, în ultimul timp, că scrisorile lui se făceau din ce în ce mai scurte și mai evazive.

„Dragă Polly,

Cuvintele care vor urma sunt cele mai grele din care am scris vreodată. Am început această scrisoare de multe ori, fără a reuși s-o termin. Cuvintele îmi lipsesc. Așa că, cea mai bună soluție este poate să-ți anunț știrea fără înfloriturі. Julie și cu mine o să ne căsătorim. Nu voi încerca să găsesc scuze pentru unul sau altul. Ne-am îndrăgostit, sau mai curând, eu m-am

îndrăgostit profund de ea când am început să ne întâlnim la Londra. Eram singur și bucuros să petrec momente lungi în compania ei. Mai întâi, am crezut că era un gen de înlocuitoare. Un mod de a petrece timpul cu tine, indirect, printr-un intermediar al familiei tale. Apoi, am înțeles că sentimentele mele pentru ea erau mult mai puternice. Când mi-a mărturist că fusese întotdeauna îndrăgostită de mine, de la prima întâlnire la Flint House, când mi-ai prezentat-o pe mama ta, nu am mai putut rezista.

Este mult timp de când ar fi trebuit să-ți împărtășesc adevărul. Am încercat în numeroase rânduri, dar fără să pot pronunța cuvintele fatidice. Nu vroiam să te fac să suferi, să te văd suferind din vina mea. Și, să fim cinstiți, sunt laș. Îngrozitor de laș.

Nu am mai putut întârzia lucrurile. Julie este însărcinată.

Avea intenția să meargă la Norfolk pentru a te anunța personal, dar în ultimul minut, n-a avut curajul să înfrunte o asemenea încercare. Te imploră s-o ierți. Nu suntem prea mândri de noi. Singura noastră scuză este că ne iubim.

O scrisoare de la Julie va ajunge la mama ta în același timp cu a mea. Îi este foarte teamă să nu vă întoarceți cu toții împotriva ei. Mai mult ca orice, îi este frică de o ruptură în sânul familiei".

Polly nu-și continuă lectura mai departe. La ce bun? Restul scrisorii nu era decât o repetiție a ceea ce citise. Niciodată Polly nu l-ar fi crezut pe logodnicul ei în stare să scrie o scrisoare debordând se sentimente, atât de clar.

– Ar trebui să fiu satisfăcută, își spuse ea. Este tot ceea ce-mi doream, în sinea mea.

Dar nu simțea nimic. Era stupefiată, amorțită, ca și cum ar fi fost cuprinsă de o adâncă moleșeală.

Merse până la oglinda agățată pe un perete al camerei și privi fix în adâncul ochilor ei verzi. Era năucită, dezorientată.

– Ar fi trebuit să bănuiesc, își spuse ea, gândindu-se cu voce tare. Era evident. Dacă l-aș fi iubit cu adevărat, aș fi înțeles mai devreme.

Ce răsturnare ciudată a situației. Începu să râdă. Un râs trist. Nu simțea nici o ranchiună. Poate doar un pic de gelozie. Ian și Julie se iubeau. Ea era singură, incapabilă să aprindă pasiunea în ochii sau în inima unum bărbat.

Acest gând fu cel care declanșă în cele din urmă un torent de lacrimi.

Auzi un motor de mașină, apoi vocea lui Jane.

– Mulțumesc că m-ați condus până aici, doamnă Arthur. Sper că nu v-am făcut să pierdeți mult timp.

Ușa se trânti, în hol răsună zgomot de pași.

– O să-i las zece minute să citească și să digere scrisoarea lui Julie, își spuse Polly.

Se duse în baie și se spălă pe față. Apoi coborî în bucătărie, unde mama ei pregătea o salată pentru cină. Jane avea obrajii roșii și buzele strânse.

– Ai primit o scrisoare de la Ian? întrebă ea cu precauție.

– Da. Presupun că a fost pusă la poștă în același timp cu cea a lui Julie. Mamă, cred că dacă nu încetezi să te mai înverșunezi asupra bietei lăptuci, în câteva secunde nu va mai rămâne nimic din ea.

Jane dădu la o parte restul salatei.

– Trădătorii! strigă ea. Cum au putut face un astfel de lucru? Și această Julie! Ce mică intrigantă! Totdeauna să-mi spună minciuni sfruntate. „Louise vroia să meargă în Scoția, atunci am acceptat să muncesc în Torguay".

Imita vocea fiicei sale.

– Și în tot acest timp, avea intenția să meargă la Torquay pentru a fi mai aproape de Ian!

– Mamă, o întrerupse Polly. Nu putea să se împiedice. Îl iubește pe Ian. Este mai mult decât pot eu pretinde.

Jane își scoase ochelarii și și-i șterse automat, înainte de a-i pune la loc pe nas. Își privea fiica, nevenindu-i să creadă.

– Vrei să spui că nu ești tulburată de toată această poveste?

– Ba da. Sigur. Consider că ar fi trebuit să ne spună mai devreme. S-ar fi evitat multe încurcături.

Schiță umbra unui biet zâmbet.

– Ceea ce ne trebuie acum este un pahar bun de scotch.

Se îndreptă spre camera de zi, urmată imediat de maică-sa. Oricum, nici uneia nici celeilalte nu-i era prea foame.

– Dar tu, nu simți nimic? Vreau să spun, nu te simți lovită, umilită sau disperată? insistă Jane. Ca să-ți spun drept, Polly, nu am crezut niciodată că Ian și cu tine erați făcuți unul pentru altul. De altfel, am avut ocazia să vorbesc cu Valerie și ea împărtășea în întregime punctul meu de vedere. Totuși, cum a putut el...? Spune-mi adevărul, Polly. Nu ești un pic rănită în mândria ta?

Tânăra clătină din cap.

– Aș minți dacă ți-aș spune contrariul. Nimănui nu-i place să fie aruncat așa. Dar mamă, aș fi și mai ipocrită dacă l-aș

condamna pe Ian pentru ceea ce face. M-am jucat cu răbdarea lui luni întregi. Eu sunt cea care amânam mereu data eventuală a căsătoriei noastre. Într-un fel, eu l-am aruncat în brațele lui Julie. O dată, chiar am fost pe punctul de a o rupe cu el. I-am scris o scrisoare, explicându-i că nu-l iubeam suficient...

Polly se întrerupse. Nu vroia să spună mai mult. Deja, simțea privirea scrutătoare a maică-sii asupra ei.

– Apoi, m-am răzgândit. Dar nici un moment nu m-am gândit la Ian. Nu acționam decât în raport cu mine însămi. Când mă gândesc, îmi dau seama că eram gata să-l folosesc pe Ian dacă îmi convenea. Acum, nu cred că sunt în poziția să-l critic. Bineînțeles că sunt rănită. Profund rănită. Dar nu în fundul inimii. Nu asta contează cu adevărat?

Jane își privea paharul, pierdută în gânduri.

– Aveam un presentiment ciudat în privința Juliei. Nu eram în stare să-l explic, dar nu aveam încredere în ea. Pot s-o mărturisesc astăzi, nu-mi plăcea prea mult ideea ca ea să meargă să lucreze la Torquay. Totuși, eram departe de a-mi imagina acest lucru. Sincer, Polly, nu mă pot arăta așa de mărinimoasă ca tine. Te asigur că nu sunt gata să le iert această trădare infamă.

Polly zâmbi.

– Asta înseamnă că nu te vei duce la căsătoria lor?

Jane se îndepărtă, indignată.

– Bineînțeles că nu voi merge la căsătoria lor. Mai mult, să nu se aștepte la un cadou din partea mea!

– Adică nu vei tricota nici un costumaș? insistă Polly.

Jane își plecă ochii. Încă nu se gândise la acest aspect al problemei, așa cum mărturisea fața ei pe care curgea încet o lacrimă solitară.

– Oh, Polly, ce poveste îngrozitoare! Sunt așa furioasă pe ei. Dar cum să-i port pică acelui mititel nevinovat? Chiar nu știu ce să fac. Nu vreau s-o pierd pe Julie, bineînțeles. Mai mult, nu vreau să mă supăr pe Ian. Și nici nu vreau să văd familia noastră destrămată. ... Totuși, dacă iert, o să crezi că te părăsesc și le țin partea contra ta.

– Nu spune prostii, mamă. Ca și cum aș fi în stare să adopt o atitudine atât de negativă. Nu mai puțin ca tine, nu doresc să văd familia noastră destrămată. Știi ce o să faci? O să-i telefonezi imediat lui Julie și o să-i urezi toată fericirea din lume. Spune-i că-i transmit urările mele de bine.

Jane se ridică.

– Domnul să te binecuvânteze, copila mea, spuse ea cu o voce plină de emoție.

O strânse pe Polly în brațe și se îndreptă către telefon.

Capitolul 11

Ploaia începu s-o bată pe Polly în față, chiar în momentul în care ajungea la faleză.

Simți brusc nevoia imperioasă de a lua aer. Un mers bun. Iată ce o va ajuta să-și pună ordine în idei.

Nu mințea când afirma că nu simte nici o furie, nici o ranchiună contra surorii ei. Totuși, preferase să se îndepărteze din momentul în care o auzise pe maică-sa vorbind cu Julie. Avea încă nevoie de timp înainte de a-i putea vorbi din nou ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai bine să lase timpul să lucreze pentru ele.

Ploaia, violentă, nu dură decât câteva minute, dar reuși să-i alunge pe toți turiștii de pe plajă. Polly, când ajunse la întinderile vaste de nisip, nu avea drept însoțitor decât oceanul.

Își dădu pe spate gluga de la hanorac, își scutură buclele lungi roșcate și stătu dreaptă, cu fața spre primele raze de soare care reapărea dintre nori. Aștepta, spera să vadă un curcubeu.

În cele din urmă, apăru, punte multicoloră traversând orizontul. Și dintr-o dată, de cealaltă parte a plajei, în locul în care culorile spectrului păreau să prindă rădăcină, se detașă silueta unui bărbat.

Mergea spre ea cu pași hotărâți și un gând brusc, inexplicabil, imposibil, dar foarte plăcut, îi trecu prin minte.

Nu era un vis?

Dar nu. Bărbatul zvelt care se îndrepta spre ea, cu părul negru ușor ciufulit de vânt, cu fața cu bărbie voluntară și o pereche de ochi cenușii...

Era el. El care venea în întâmpinarea ei. El, care într-un fel sau altul aflase adevărul în legătură cu Ian și Julie...

Se opri la câțiva pași și o privi fix, lung, ca și cum încerca să-i ghicească sentimentele.

– Plângi! exclamă el.

Ea își duse mâinile la obraji.

– Nu, este doar ploaia.

– Dar ai plâns... din cauza lui Ian?

La ce bun să se mai prefacă? Nu venise momentul să fie cinstită?

– Am plâns din cauza tuturor acelor neînțelegeri, din cauza timpului pierdut. Am plâns pentru toți cei care iubesc din tot sufletul, fără vreo speranță de a li se răspunde. Pentru toate inimile sfărâmate, toți iubiții nefericiți din lume, nu numai pentru mine...

Se întrerupse. Nu spusese totul?

El se apropie și o prinse ușor de umeri.

– De ce nu mi-ai spus niciodată asta, înainte?

– Ca să râzi de prostia mea?

– Oh, Polly, Polly, draga mea încăpățânată mică! Înțelegi deci cât de tare te iubesc!

Ea ridică spre el o privire plină de neîncredere.

– Dar... Fiona... și cealaltă Marie...

El zâmbi.

– Fiona nu a fost niciodată decât un intermezzo plăcut. S-a găsit acolo într-un moment în care mă simțeam disperat de singur. Nu a fost vorba de altceva între noi. Este o tânără foarte independentă, să știi.

– Și soția ta... În acea seară când ai cântat la pian, la ea te gândeai, pentru ea cântai.

– Într-adevăr, mă gândeam la ea. Îmi spuneam că mi-a distrus viața. Aveam impresia că niciodată nu voi mai avea încredere într-o femeie. Și apoi te-am văzut, așezată acolo, ochii tăi senini și minunat de cinstiți sufereau pentru mine... Plângeam că nu te întâlnisem pe tine în locul ei.

O trase spre el și buzele lui îi căutară gura, pecetluind cu un lung sărut împlinirea dragostei lor.

– Aici a început totul, spuse el în cele din urmă. Ziua în care am găsit acel pescăruș muribund. M-am îndrăgostit la prima vedere. Imediat, teama și îndoiala mi s-au strecurat în suflet. Asemănarea cu Marie mi se părea o provocare a destinului. Dar foarte repede, am înțeles cât de diferite erați una de alta. Totul la tine mă înduioșa. Tu spui întotdeauna ce gândești.

– Te-ai îndrăgostit și de încăpățânarea, furiile și acel mod pe care-l am de a trage întotdeauna concluzii greșite?

El puse un deget pe buzele lui Polly.

– Sst, vorbim despre femeia pe care o iubesc.

– Oh Christopher, de ce nu mi-ai spus nimic? În tot acest timp, eram în agonie. Aș fi alergat spre tine dacă mi-ai fi dat cea mai mică speranță.

– Era imposibil. Nu atâta timp cât aparțineai altuia. Să iau femeia unui bărbat este un lucru de care sunt total incapabil. Știu bine ce înseamnă. Dar apoi, Valerie a început să facă aluzii, explicându-mi că nu mai aveai deloc vești de la Ian, că el se arăta din ce în ce mai ocupat, fără ca asta să te afecteze câtuși de puțin. Atunci am început să sper că poate... Mă întreb uneori dacă Valerie și mama ta... nu, este un pic cam tras de păr. Crezi că e au putut da o mână de ajutor destinului?

– Cine știe? Dar ce importanță mai are, acum? spuse Polly transportată de bucurie.

Se agăță de brațul lui Christopher.

– Să ne întoarcem să le liniștim imediat.

Merseră câțiva pași, dar Christopher o trase din nou la pieptul lui, sorbind-o din ochi.

– Știu că mai avem multe amănunte de discutat, dar pot aștepta. Eu nu mai pot. Există limite ale răbdării unui bărbat, Polly. Nimic nu trebuie să fie mai important decât tu și cu mine.

Polly ridică ochii spre cer. Era total degajat; norii dispăruseră și soarele strălucea în toată splendoarea lui.

– A plecat, spuse ea. Curcubeul a plecat.

– Și tu ai uitat să-ți pui o dorință?

Ea izbucni în râs și ridicându-se pe vârfuri îl sărută.

– Deloc. De altfel, tocmai mi se realizează.

Sfârșit